

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"MCMURRAY'S LOVE SCENES ARE CRACKLING!"

— *Entertainment Weekly*

LIKE CATS AND DOGS

*Brooklyn
isn't big enough
for the
both of them...*

Kate McMurray

LIKE CATS AND DOGS

Kate McMurray

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık ...

- Yazarlarla ilgili gelişmeleri ilk duyan olmak
- VIP fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler
- Ücretsiz bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim
- En yeni oyunlarımıza kısa bakışlar

İyi okumalar!

**KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Telif Hakkı © 2021 Kate McMurray tarafından
Kapak ve iç tasarım© 2021 by Sourcebooks Kapak
illüstrasyonu Elizabeth Turner Stokes

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır.

Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: McMurray, Kate, yazar.

Başlık: Kediler ve köpekler gibi / Kate McMurray.

Açıklama: Naperville, Illinois: Sourcebooks Casablanca, [2021] | Seri:

Whitman Sokağı Kedi Kafesi; 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2020054452 (basılı)| LCCN 2020054453 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3613.C58555 L55 2021 (baskı)| LCC PS3613.C58555 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2020054452> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020054453> adresinde mevcuttur

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[İkinci Kitap den](#)

[alıntıBölüm 1'](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka Kapak](#)

Bölüm 1

Ofis müdürü Sadie miyavladı.

Lauren tezgâha yaslanıp telefonuna bakarken dalgın dalgın, "Seni anlıyorum," dedi. Sabah kahvelerini içmek için alışılmadık derecede uzun bir kuyruk vardı. Lauren kendi kahvesini beklerken kendi krallığında biraz casusluk yapıyor, çalışanlarına göz kulak olurken müşterilerin onun önüne geçmesine izin veriyordu.

Telefonuna baktı ve sayfayı bir kez daha yeniledi. Fotoğraflar hâlâ en üstteydi. Derek ve Joanna'nın düğünü. Derek yıllardır gülmediği kadar gülümsüyor, Joanna gülünç derecede güzel görünüyor ve Lauren kendisi bekârken ve etrafı kedilerle çevriliyken Derek'in nasıl mutlu ve evli olduğunu merak ediyordu.

Gerçekten. Sadie yaklaştı ve bacağına sürtündü. Küçük yağ topu kedi Lauren'ın o güne kadar duyduğu en gürültülü mırıltıya sahipti ve şimdi tahta bir masa üzerinde yuvarlanan zarlar gibi ses çıkarıyordu.

Lauren son zamanlarda kedilerin muhtemelen mutluluklarını göstermek için değil, avlarını sahte bir güvenlik duygusuna çekmek için mırladıklarını okumuştı. Yine de eğildi ve Sadie'nin başını okşadı.

Evan Whitman Street Cat Café'ye girdi, ikinci kapıyı itti ve Lauren'a üç fincan kahve içmiş gibi sırıttı.

"Derek bu hafta sonu evlendi," dedi Lauren selamlama amacıyla.

"Ah, tatlım, üzgünüm," dedi Evan. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"New Hampshire'a gidip suratına yumruk mu atayım?"

Evan başını eğdi ve tam da bunu yapmayı düşünüyor gibiydi. "Kulağa eğlenceli gelse de Derek biraz iri bir adam. O da yumruk atabilir ve ben de şeftali gibi morarırım."

Lauren kendine rağmen güldü. Telefonunu cebine soktu. "Bunu aştım. Eski sevgilim evlendi mi? Sorun değil. Ben iyiyim."

"Aferin kızıma." Evan sanki neredeyse her sabah buradan kahve almıyormuş gibi menüye baktı.

"İş için üzüldüğümünden değil," dedi Lauren, "ama bu kadar insan nereden geldi?"

"Duymadınız mı? Star Café geçen hafta kapandı."

Star Café, görünüşe göre geçen haftaya kadar Cat Café'nin tam karşısında bulunan harika bir bağımsız kahve dükkânıydı. Eğer kapandıysa, bu durum Henry Caddesi ile bir sonraki bloktaki metro girişi arasında kahve servisi yapan son yer olan buradaki tüm insanları açıklıyordu.

"Yıkılmış durumdayım," diye devam etti Evan.

Lauren ona bir kaşını kaldırdı. "Eğer bir şey varsa, bu muhtemelen sağlığın için daha iyi. Kafein kalp çarpıntısına yol açmadan önce baristanın sevimli olduğunu düşündüğün için günde sadece bir fincan kahve içebilirsin."

Evan içini çekti ve Lauren'ın yanındaki tezgâha yaslandı. "Pablo bana kalp çarpıntısı verdi."

"Şu anda neyin peşinde olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Cuma günü karamelli vanilyalı lattemi aldığımda, bana birkaç kapı ötedeki küçük bağımsız kitapçıda çalışmak başvurduğunu söyledi. Hope springs."

"Çılgınca bir fikir ama ona çıkma teklif edebilirsin."

Evan dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Romantizm bunun neresinde? Ayrıntılı bir dans sergiliyoruz."

"Doğru." Lauren tezgahın arkasına baktı, Monique başka bir sipariş alırken paniklemiş görünüyordu. "Belki de onu işe almalıyım."

"Karamelli vanilyalı latte yapıyor."

O sırada kafeye açık kahverengi saçlı, şaşkın bir adam girdi. Lauren onu daha önce hiç görmemişti ve fark etmiş olmalıydı. O kadar yakışıklıydı ki Evan keskin bir nefes çekti.

Lauren, Derek nişanlandığını açıkladığından beri erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti çünkü kalbinin ezilmesinden bıkmıştı ama bu bakamayacağı anlamına gelmiyordu. Çünkü bu adam oldukça kurnazdı. Uzun boylu ve fitti; düzgün kesilmiş saçları, kare çenesi ve taktığı koyu çerçeveli gözlüklerin arkasından bile parlayan mavi gözleri vardı.

"Merhaba," dedi Evan.

Adam etrafına bakındı. Sadie onu incelemek için koşarak yanına gittiğinde, onun varlığından biraz ürkmüş görünüyordu.

"Oh," dedi Lauren'ın gözüne takılarak. "Böyle yerleri duymuştum ama sanırım kedilerin öylece... dışarıda olacağı aklıma gelmemişti."

"Kafede sadece Sadie'nin özgürlüğü var," dedi Lauren. "Yetki onda. Ayrıca arabalardan çok korktuğu için kaçmaya çalışmıyor. Diğer kediler şu kapının ardında." Eliyle işaret etti.

"Ah."

Lauren bir sonraki adımda ne söyleyeceğinden emin değildi. Evan ona dirsek atınca, "Kedileri mi görmek istiyorsun, yoksa-" dedi.

"Şimdilik sadece bir fincan kahveye ihtiyacım var. Burası çok hareketli."

"et," dedi Lauren. "Sırada değilim ve sen de acelen varmış gibi."

Adam cebinden bir telefon çıkardı ve saate baktı. "Evet, biraz." Öne doğru kayd. "Teşekkür ederim."

"Mahallede yeni misin?"

"Evet. Aslında Brooklyn'e bir hafta önce taşındım."

"Hoş geldiniz!"

Ona utangaç bir yarım gülümseme attı ve başını salladı.

"Teşekkürler." Monique, "Sıradaki!" dedi.

Kahverengi saçlı adam Lauren'a başıyla selam verdikten sonra kasaya doğru yürüdü. Diğer barista Victor adamın biraz gergin olduğunu fark etmiş olmalıydı,

Muhtemelen gitmesi gereken bir işi vardı -Midtown ofis çalışanlarının üniforması olan lacivert pantolonun içine sokulmuş mavi bir oxford gömlek giyyordu- bu yüzden cezveyi kaptı ve hemen bir fincan kahve doldurdu. Adam ödemeyi yaptıktan sonra Victor fincanı ona uzattı ve "Süt ve şeker tezgâhın sonunda," dedi.

"Harika." Adam fincanını aldı.

"Her zamanki gibi," dedi Lauren Monique'e. Sıra dağılmıştı. Sonra elindeki şeker paketini sallayan adama doğru yürüdü. "Ben Lauren, bu arada."

Adam bu kez ona içten bir gülümseme verdi. "Caleb. Belki seni buralarda görürüm Lauren." Sadie miyavladı ve adamın ayaklarının dibine oturdu. "Sen de Sadie."

Yakışıklıydı ve kedileri severdi. Evlilik yüzüğü yok. Bunun bir potansiyeli vardı.

Oh, Lauren'in bir erkek olmadan kendine tatmin edici bir hayat kurmaya odaklanmak için biriyle çıkmadığı kısım hariç.

Caleb dışarı çıktı.

"Kızım," dedi Evan. "Seni kesiyordu."

Sıcak bir heyecan Lauren'in göğsüne yayıldı. Nabzını bu kadar hızlı attıran biriyle tanışmayalı zaman olmuştu. Caleb'in geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Patron, kahven hazır," dedi Monique.

Lauren minnetle aldı. ". Bugün çalışmak zorunda mısın Ev, yoksa en yeni sakinimizle tanışmak ister misin? Lucy adında muhteşem yeni bir calico'muz var."

"Saat 10'da bir müşteriyle buluşacağım, o yüzden gitmeliyim, ama bana Bayan Lucy hakkında her şeyi anlatabilir ve bu akşam içki içerken o uzun adam hakkında rapor verebilirsin."

"Yedide baba

mı?"

"Mükemmel."

Monique Evan'a kahvesini uzattı, o da sırtarak aldı. Boştaki eliyle Lauren'a bir öpücük kondurdu ve sonra kapıdan çıktı.

"Sadie," dedi Lauren. "Hadi işe koyulalım."

Caleb Kedi Kafe'den çıkarken az önce ne gördüğünü merak ediyordu. Nedense gerçek kediler beklemiyordu. Yeni patronu burayı kahve içmek için tavsiye ettiğinde, beatnikler ya da onun gibi bir şey beklemişti. Ne de olsa oturduğu blokta içinde hiç köpek olmayan Salty Dog adında bir bar vardı. Ama hayır, Whitman Sokağı Kedi Kafe insanların kahve ve hamur işi almak ve *gerçek* kedilerle takılmak için gittikleri bir yerdı.

Kadının görünüşü oldukça hoştu. Adının Lauren olduğunu söylemişti. Biraz uzun boylu, uzun, düz kahverengi saçlı, alnında bir perçem ve burnunda bir tutam çil vardı. Güzel bir gülümsemesi vardı. Ve, tamam, fiziğini de fark etmişti. Yakın zamanda yaşadığı ve çok kötü sonuçlanan boşanmadan sonra, bir parçasının sonsuza dek mutlu yaşamaya olan inancıyla birlikte ölmediğini bilmek güzeldi.

Mekânda o kadar rahattı ki, orada çalıştığını ya da en azından müdavimi olduğunu düşündü, belki onunla tekrar karşılaşırđı.

Ancak bu arada, yeni işindeki ilk günüyle başa çıkmak zorundaydı. Caleb kafenin kapısından Whitman Caddesi Veteriner Kliniğı'nin ana girişine kadar on adım yürüdü. Kapının üzerinde küçük bir zil çaldı ve bekleme alanında oturan bir kadının kucağına tünemiş kedinin dikkatini çekti.

"Dr. Fitch!" dedi Caleb yaklaşırken resepsiyondaki veteriner teknisyeni. Önce adını hatırlayamadı ama sonra önlüğünde onu Rachel olarak tanıtan bir isim etiketi olduğunu fark etti. Olivia'nın isim etiketi konusundaki tuhaf ısrarı işe yarayacaktı, çünkü Caleb isimler konusunda berbattı.

Gerçi Lauren'ı hatırlardı.

Hayır, zamanı değil. Rachel'a gülümsedi. "Günaydın."

"Görüyorum ki Cat Café'den kahve almışsın," dedi fincanını göstererek. "Yıldız Kafe daha iyi latte yapıyordu ama artık kapalı."

Caleb kahvesinden bir yudum aldı. Oldukça standart bir damla kahveydi, eski işindeki aptal küçük kapsüllerin yaptığından daha sertti, bu yüzden yeterince mutluydu.

"Whitman Sokağı'na hoş geldiniz," dedi Rachel. "Olivia ofisinde. Geldiğinizde sizi oraya göndermemi söyledi."

"Doğru. Ve bu..."

"Ah!" Rachel zıpladı ve Caleb'ı muayene odalarına ve idari ofislere çıktığını hatırladığı sallanan kapıya götürdü. Kapıyı açık tuttu ve, "Buradan sola dön, sonra koridorun sonunda sağa dön, Olivia'nın ofisi hemen şurada," dedi.

"Teşekkürler."

Caleb onu bulduğunda Olivia Ling gerçekten de ofisindeydi. Bilgisayar ekranında bir şeylere dalmış gibi görünüyordu, bu yüzden Caleb kapıyı çaldı. Olivia başını kaldırdı ve bir an için kafası karışmış gibi göründü, ama sonra tanıdı. "Caleb! Lütfen içeri gel."

Yeni işe alım evrak işlerini çoktan halletmişti, bu yüzden asıl mesele programlama ve prosedürler üzerinde çalışmak olacaktı. Caleb oldukça yoğun bir klinikte çalışan beşinci veteriner olacaktı ama büyük bir ofiste çalışmaktan memnundu. Geldiği klinik iki kişi tarafından yönetiliyordu ve sürekli personel eksikliği hissediyordu.

"Cat Café'den kahve almışsınız."

"Evet, mahalledeki en iyi kahve olduğunu söylemiştin." Söyleyebildiği kadarıyla mahalledeki tek kahve de buydu.

"Müdürle konuştun mu?"

"Hayır. Kahve aldım."

Olivia gülümsedi. "Bilin diye söylüyorum, bir ortaklığımız var. Biz Kedi Kafe'nin resmi veterineriyiz ve onlar da buraya gelen kediler için sonsuza dek kalacakları evler bulmamıza yardımcı oluyorlar."

Mantıklı geldi. "Hayvan sahiplendirme yapıyorlar mı?"

"Evet, Kedi Kafe'nin gizli görevi bu. İnsanları kahve ve hamur işleriyle cezbediyorlar ve müşterilerin kedilerden birine aşık olup onu evlerine götürmelerini umuyorlar."

"Sinsi."

"Her neyse, programlama."

Olivia, kliniğindeki veterinerlerin ne zaman çalışacaklarını daha önce açıklamıştı - haftada en az bir gece dahil, çünkü Brooklyn'de acil durum saatleri olan tek hayvan kliniği burasıydı. Duvardaki beyaz tahtada hangi veterinerin hangi günlerde çalışacağı gösteriliyordu. Sonra onu muayene odalarında sohbet havasında bir tura çıkardı.

"Bana bundan önce nerede çalıştığını hatırlatır mısın?" sordu, sesi sohbet etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ama muhtemelen onu hastalarla yalnız bırakıp bırakamayacağını ya da tercih ettiği prosedürlere uyum sağlayana kadar ona göz kulak olması gerekip ölçüyordu.

"Morningside Heights 110. Cadde'deki Hayvan Bakım Kliniği. Birkaç hafta önce kapandı." Aslında kapanmıştı çünkü Kara Caleb'den boşanmış, kliniği kapatmış ve yeni erkek arkadaşıyla Los Angeles'a taşınmıştı ama bu Olivia'nın ihtiyaç duyduğu bir bilgi değildi.

"İlk hastayı birlikte muayene edelim," dedi Olivia. Muayene Odası 1'in kapısındaki plastik tutucudan bir çizelge aldı, sonra kafasını bekleme odasına uzattı ve "Jingles?" dedi.

Caleb içeri girdiğinde kediyi kucağında tutan kadın, koltuğun altındaki kedi taşıyıcısını tekmeledi ve şaşırtıcı derecede sakın görünen gri kedisini muayene odasına taşıdı.

Pekâlâ, bu iş böyle sonuçlanacaktı. Caleb yüzüne en iyi hayvan sever gülümsemesini yerleştirdi ve Olivia'nın dikkatli gözleri altında bu kediyi incelemeye hazırlandı.

Bölüm 2

Lauren ve etkinlik yöneticisi Paige kafenin ana bölümündeki bir masada oturmuş, bir evlat edinme etkinliği için fikirler üretiyorlardı. Lauren, Star Café'nin kapanmasının ardından aldıkları tüm bu ekstra işlerin, Brooklyn şehir merkezinin yakınındaki bu hızla soylulaşan mahallede bazı kedilerin varlıklı hayvanseverler tarafından sahiplenileceği anlamına geldiğini umuyordu.

Lauren ana oturma alanını dekore ederken modaya uygun bir görünüm tercih etmişti: parlak renkler, yüzyıl ortası modern tasarım, bir duvarda kahve içen kedileri tasvir eden Shag-esque retro bir duvar resmi. Bu alanı çok sevmişti. İlk başta, parlak renklerden nefret edeceğinden endişelenmişti ama odada o kadar çok görsel ilgi vardı ki bakmaktan asla yorulmadı. Elbette, kedilerin uzanması için alanın her yerinde yapılar vardı. Bunların bazılarını sunta ve çok büyük bir indirimle aldığı kireç yeşili halılarla kendisi inşa etmişti. Ayrıca kedi oyuncaklarıyla dolu kutular da vardı -Lauren insanların takılıp düşebileceği yerlerden sürekli küçük kürk fareleri ve tüyleri olan topları topluyordu.

Diane elinde her zamanki çay fincanıyla içeri girdi. Vücudunu saran pembe bir kaftan giymişti ve izin istemeden Lauren ve Paige ile birlikte masaya oturdu.

Lauren onu kovmadı. Ne de olsa binanın ve Kedi Kafe'nin sahibi Diane'di. "İyi günler, Diane," dedi Lauren. "Merhaba canım. Burası bugün çok hareketli."

"Biliyorum. Burada aynı anda kaç kişinin oturabileceğine dair sınırlamalar getirmeye başlamam gerekebilir. Çok fazla insan kedileri strese sokuyor."

O kedilerden biri, Chloe adında tortie bir kedi yavrusu, tam o anda masanın üzerine zıpladı ve Lauren'ın tabağındaki yarısı yenmiş çöreği incelemeye başladı. Lauren onu kucağına aldı ve kucağına koydu.

"Yeni tanıştın mı?" Diane sordu. "Yeni veteriner mi?"

"Klinikte birkaç gün önce yeni bir veteriner işe başladı. Çok tatlı biri."

Lauren güldü. Diane yetmişine merdiven dayamıştı ve hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir şirket işinden emekli olmuştu. Birikimlerini ve rahmetli ortağının ona bıraktığı parayı kullanarak birinci katında iki vitrini olan bu beş katlı apartmanı satın almıştı: Kedi Kafe ve Veteriner Kliniği. Olivia Ling veteriner kliniğinin sahibi ve işletmecisiydi ama Kedi Kafe Diane'in fikriydi ve teknik olarak hem işletmenin hem de mekânın sahibiydi. Yine de Diane işine karışmayan bir işletmeciydi ve finansal kararları kendisine danıştığı sürece Lauren'in kafeyi istediği gibi işletmesine izin veriyordu ve Diane de canı ne zaman isterse ücretsiz olarak bir fincan çay içmeye ve kedilerle vakit geçirmeye gelebiliyordu. Diane Lauren'e kendi annesini hatırlatıyordu ama Diane çok daha eksantrikti. Bugün, ağartılmış kısa sarı saçları yüzünün etrafında yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmişti ve bu görünümü tam bir makyaj ve mor kedi gözü gözlüklerle tamamlamıştı.

Ve dedikoduyu severdi.

Lauren, "Yeni veterinerle tanışmadım," dedi.

"Gidip kendini tanıtmalısın! Bugün çalışıyor."

Lauren, Paige'i Diane'in çevresel görüş alanının hemen dışında gözlerini devirirken yakaladı. Lauren, Diane'in ses tonunda biraz çöpçatanlık hevesi sezmişti ama bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Eğer yine boş bir anımız olursa, uğrayıp bir merhaba diyeceğim."

Diane çayını yudumladı ve fincanın üstünden Lauren'a baktı, gözleri parlıyordu. "Öyle olduğunu görüyorum. Bu sefer içimde bir his var."

Paige homurdandı. "Kitapçada çalışan çocuk hakkında hissettiğin gibi mi?"

Lauren iç çekti. Diane çöpçatanlık konusunda ya başarılıydı ya da başarısız.

"Onunla evlenmek zorunda değilsin," dedi Diane. "Sadece gidip bir merhaba de. Büyük olasılıkla birlikte çalışacağınız için bu zaten işinizin yararına olacaktır."

Lauren bir kaşını kaldırdı. Diane'in esrarengiz gülümsemesinde hâlâ biraz muziplik sezebiliyordu ama yine de, "Yapacağım," dedi. Aklına geçen sabah kahve getiren yakışıklı adam geldi. Caleb. Gerçekten çok yakışıklıydı ve Lauren biraz flört etmekten çekinmezdi - ne de olsa bundan zarar gelmezdi -Ama o zamandan beri geri dönmemişti, en azından Lauren kafedeyken.

Diane öne doğru eğilip Lauren'in notlarına bakarken, "Mitch yine şu kurtarma etkinliklerinden birini mi yapıyor?" diye sordu.

Lauren önce notlarına sonra da Diane'e baktı. Mitch Lauren'in eski bir arkadaşıydı ve yabani kedileri yakalayıp Whitman Caddesi Veteriner Kliniği'ne getirerek kısırlaştıran, sonra da Lauren'le birlikte kedileri sahiplendiren ya da Brooklyn Müzesi çevresinde yaşayan yabani koloniye geri bırakan bir organizasyonun başındaydı. Bazı kedilerden iyi evcil hayvan olmazdı ama daha fazla kedi yapmaları engellenebilirdi. Mitch, Brooklyn'deki yabani kedi nüfusunu insancıl bir şekilde azaltmak amacıyla ayda bir kez etiketsiz kedileri yakalamak için etkinlikler düzenledi.

Lauren takviminin çıktısını bulmak için notlarını karıştırırken, "Genellikle ayın üçüncü Perşembe günü çıkarlar," dedi. "Neden, gitmek ister misin?"

"Hayır, ama yeğenim ilgileniyor."

"Oh, harika. Tezgahın arkasında tüm bilgileri içeren broşürlerim var. Sana bir tane getirmemi ister misin?"

"Hayır, değil. Çıkarken Monique'e sorarım. Eğer şimdi yeni veterineri görmeye gitmek istersen ben de buradaki işlere göz kulak olurum. Ve merhaba, sizi görmek ne güzel!" Diane uzandı ve bacağına sürtünen smokin kedinin başını okşadı.

Paige, "Bunun geri kalanının üzerinden daha sonra geçebiliriz," dedi.

Lauren Paige'e "*Hain*" diye bağırdı. Sonra ayağa kalktı. "Tamam. Gidip merhaba diyeceğim. Şu çizgili turuncu kediye göz kulak ol. Adı Houdini çünkü kendini bir kaçış sanatçısı sanıyor."

"Ben hallederim," dedi Diane. "Git."

Caleb, Howard adındaki Fransız buldogunun başını okşadı, Howard'ın dili takdirle dışarı sarktı. Endişeli evcil hayvan ebeveynlerine "Yeni diyetiyle iyi olacak," dedi. "Yeni mama için size bir reçete yazacağım. Resepsiyondaki Rachel bu konuda her şeyi ayarlayabilir."

"Çok teşekkür ederim Dr. Fitch," dedi karısı. "Sakinleşmesine bu kadar yardımcı olduğunuz için minnettarım. Eski veterineri onu çok germiştii."

"Benim için zevkti." Caleb son bir kez gülümseyip başını sallayarak Muayene 1'den ayrıldı. Bekleme odasının kapısından Rachel'ın, "Merhaba Lauren! Seni gördüğüme sevindim."

Kapıdaki küçük pencereden içeri baktı. Onu sadece profilden görebiliyordu ama bu gerçekten de Cat Café'den Lauren'dı. Üzerinde vücudunu biraz gizleyen bol bir kot ceket vardı, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde dostça bir gülümseme vardı.

Ne yaptığını bilmeden Caleb kapıyı iterek içeri girdi. Rachel'a Howard'ın yeni mamasının reçetesini verme bahanesiyle defterini çıkardı ve hastanın adını ve hangi mamayı yiyeceğini karaladı.

Gerekliydi. Rachel'a bakmadan fişi ona uzattı ve Lauren'a, "Tekrar merhaba," dedi.

Lauren biraz ürkmüş görünüyordu. Bakışları onun üzerinde gezindi, muhtemelen beyaz laboratuvar önlüğünü ve isim etiketini . "Sen yeni veterinersin."

"Ah, evet."

Rachel boğazını temizledi. "Lauren, bu Dr. Caleb Fitch. Caleb, bu Lauren." Caleb gözlerini Lauren'dan alamıyordu. Sanki onu hayalinde canlandırmıştı. Rachel, "Lauren Cat Café'yi işletiyor," dedi.

Kafeyi o mu işletiyor? "Oh," dedi Caleb.

"Yeni veterinerlere kendimi tanıtmak için geldim çünkü kaçınılmaz olarak birlikte çalışacağız. Kafede yaşayan tüm kediler önce buraya gelir. *Sizin* yeni veteriner olduğunuzu fark etmemiştim."

Caleb onun "*sen*" deyişini nasıl yorumlayacağını bilemedi ama "Harika. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Gülümsedi, Caleb bunu hoş bir sürpriz olarak algıladı, yani bu da bir şeydi. "Yani, bilseydim sana kahvede indirim falan yapardım."

"Sorun değil, gerçekten."

"Bunu telafi etmeme izin ver. Bir dahaki sefere mola verdiğinde buraya gel, sana bir fincan kahve ve hamur işi ayarlayayım. Çok güzel yaban mersinli çöreklerimiz var."

Caleb bunu bir zeytin dalı olarak kabul etti, bir randevu olarak değil. Bu iyi bir şeydi, çünkü boşandıktan bu kadar kısa bir süre sonra biriyle çıkmaya hiç niyeti yoktu. "Elbette, bunu yapabilirim."

"Harika. Gitmeliyim, sadece merhaba demek için uğramıştım. Yani, merhaba! Görüşürüz Caleb."

Kafenin ne tür bir kedi cirosuna sahip olduğuna bağlı olarak Lauren'la birlikte çok zaman geçirebilirlerdi. Lauren gittikten sonra Rachel'a, "Kedi Kafe ne zamandır açık?" diye sordu.

"Yaklaşık bir yıl."

"Vay be." Gecelik bir fikir gibi görünen bir şey için bu etkileyiciydi. "Ve popüler mi?"

"Evet. Oldukça popüler. İyi bir düzenli müşteri grubu var, çoğunlukla herhangi bir nedenle evde evcil hayvan besleyemeyen ama birkaç kedi sevmek isteyen insanlar. Tedavi edici bir şey."

"Elbette." Caleb hayvan dostlarının tedavi edici değerinin farkındaydı ama yine de bir kedi kafe fikrini biraz aptalca buluyordu. İnsan kedilerle vakit geçirmeyi seviyorsa, neden bir kedi almasındı ki?

Caleb hayvanları severdi, ancak şu anda evcil hayvanı yoktu çünkü Kara boşanırken Jimmy adında melez bir kurtarma köpeği almıştı. Caleb o köpeği hâlâ özlüyordu.

İşte bu yüzden bir daha asla evlenmeyecekti.

Howard sahiplerini bekleme odasına geri götürürken boğazını temizledi. Rachel'a, "Howard'ın bir torba Pro Diet SD mamaya ihtiyacı var," dedi. Beslenme rutinleri ve nereden daha fazla mama sipariş edebilecekleri hakkındaki konuşmasını yaptı ve onlar gittikten sonra, Cat Café'den Lauren'la bir kahve randevusu olduğu aklına geldi. Ve bunu dört gözle bekliyordu.

Bölüm 3

Lauren her sabah Brooklyn'in en iyi simitçisinden aldığı üç düzine simit için teslimat fişini imzaladı.

Kafenin bir mutfağı vardı - Diane Cat Café fikrini ortaya atmadan önce burası küçük bir İtalyan bistrosuydu - ama şu anda kullanılmıyordu. Bunun yerine, çeşitli hamur işlerini birkaç yerel fırın ve kafeden sipariş ediyorlardı. Yakınlarda kaçınılmaz olarak yeni bir kahve dükkânı açıldıktan sonra da bu işi sürdürmek istiyorlarsa, sundukları ürünleri geliştirmeleri gerekiyordu.

Üzerinde düşünülecek bir şey.

Sadie yürüdü ve Lauren'ın bacağına kafa attı, sonra oturdu ve miyavladı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, güzel kız?" Lauren sordu.

Sadie, personelin kedi odası olarak adlandırdığı, kafenin ana oturma alanına açılan kapıya doğru tırıs gitti ve kapıyı pençeledi. Lauren teslimatçıya veda etti ve Sadie'nin odaya girmesine izin vermek için yürüdü. Hazır oradayken kedileri de kontrol etmeye karar verdi. Sadie, Sunday adında bir calico'nun kıvrılmış uyukladığı kanepeye zıpladı. Sadie daha sonra tamamen karakterinin dışında davrandı ve Sunday'e sokuldu. Lauren'ın nabızı hızlandı; bu kedide bir sorun vardı.

Sunday bir gün önce tuhaf davranmıştı ve Lauren bunun hafif bir soğuk algınlığı, yirmi dört saat içinde geçecek türden bir şey olabileceğinden şüphelenmişti. Kediler kendilerini iyi hissetmediklerinde daha sevecen olur, tıpkı insanlar gibi rahatlamak ve sarılmak isterlerdi.

Lauren kanepenin yanına diz çöktü ve Sunday'in başını okşadı. Küçük kedi çenesini kaldırdı ve mırlamaya başladı, yani muhtemelen iyiydi, ama her ihtimale karşı Lauren onu kucağına aldı ve arka odaya taşıdı, böylece hastaysa diğer kedilere yayılmayacaktı. Bir şey çıkmaması ihtimaline karşı bugün hangi veteriner görevliyse onu rahatsız etmek istemedi.

Yine de Caleb olup olmayacağını merak ediyordu. Onu davet ettiğinden bu yana geçen birkaç gün içinde hâlâ kahve içmeye gelmemiştii, bunu muhtemelen kendisinden hoşlanmadığına dair bir işaret olarak kabul etmeliydi... Kendisinden hoşlanmasını istemese de... Tamam, ... Ama aşk hâlâ söz konusu değildi. Ve gelecekte muhtemelen birlikte çalışmak zorunda kalacağı bir adamla kısa bir kaçamak yapmak pek de akıllıca görünmüyordu. Sunday kedi yatağına kıvrıldı. Lauren onun için bir kase su ve bir kase mama koydu. "Yakında seni kontrol etmek için döneceğim, tamam mı?"

Sunday ilgisiz bir şekilde homurdandı, ayağı kalktı, arkasını döndü ve tekrar uzandı.

Lauren, çalışanlar latte yaparken ve insanları sıraya koyarken, çoğunlukla hamur işlerini kağıt torbalara koyarak yoğun saatlerde yardım etmeye başladı. Birkaç saat sonra ortalık nihayet sakinleştğinde, çöp kutularının ve fazladan yiyeceklerin saklandığı perdeli arka alana giden Sunday'i kontrol etti. Yemeğe dokunmamıştı ama şu anda yere düşen bir derginin üzerine çömelmişti. Ama hiçbir şey çıkmadı. Klasik bir İYE belirtisi.

"Lauren, buraya gelebilir misin?" diye seslendi Monique. "Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

"Dayan, Sunday. Yakında veterinerlere gidip sana antibiyotik getireceğiz ve bu durumdan kurtulacaksın."

Nihayet öğleden sonra bir durgunluk oldu ve o sırada Sunday biraz halsiz görünüyordu. Muhtemelen İYE yüzünden acı çektiği için hiçbir şey yememişti. Lauren bir taşıyıcı kaptı ve Sunday'i ona yükledi, sonra da onu yan odaya götürdü.

Lauren içeri girdiğinde Caleb resepsiyon masasında duruyordu. Rachel'la sohbet ediyor gibiydi ve bekleme odasında başka kimse yoktu. Hâlâ her zamanki gibi yakışıklıydı, açık kahverengi saçları bugün biraz dağınıktı, beyaz laboratuvar önlüğü omuzlarına düzgünce oturuyordu.

"Merhaba," dedi Caleb, aniden dik durarak. Adam gülümsedi. "Merhaba. Hasta bir kedim var," dedi Lauren.

Rachel dosya dolabının yanına gitti ve "Hangisi?" diye sordu. "Pazar günü."

Rachel bir dosya çıkardı ve Caleb'a uzattı. O da, "Pekâlâ. Geri gel." dedi.

Lauren Caleb'ı muayene odasına kadar takip etti. Lauren Sunday'i taşıyıcıdan çıkarırken Caleb dosyayı gözden geçirdi. Sunday kesinlikle hastaydı çünkü normalde rutin olduğu gibi mücadele etmedi ya da pençelerini taşıyıcının zeminine geçirmeye çalışmadı. Lauren onu soğuk metal masanın üzerine koymak yerine Sunday'i kollarının arasına aldı ve başını okşadı.

"Belirtiler nelerdir?" diye sordu Caleb.

"Bence bu bir İYE. İşeyecekmiş gibi rastgele çömeliyor ama hiçbir şey çıkmıyor."

Caleb başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştı ve Lauren nasıl olup da çok yakışıklı bir adamla kedi sidiği hakkında konuştuğunu merak etti. Buraya gelmek için nasıl bir yanlış yola sapmıştı?

"Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Yemek yiyor mu? Su içiyor mu?"

"Hayır. Bu sabah kafenin arka odasına onun için su ve yiyecek koydum ve her ikisine de bütün gün dokunulmadı."

Caleb dosyayı yere bıraktı. "Onu muayene edebilir miyim?" "Elbette."

Lauren yavaşça Sunday'i masanın üzerine bıraktı. Patileri soğuk metale değdiğinde Sunday küçük bir protesto miyavlaması çıkardı. Caleb ona bakarken başını okşadı. "Merhaba küçük kız," diye mırıldandı. Sunday macun gibiydi. Mırlamaya ve Caleb'ın eline doğru eğilmeye başladı.

"Bazı testler yapmak istiyorum," dedi.

"Bu gerçekten gerekli mi? Bu açıkça bir İYE. Sadece antibiyotik yazamaz mısınız?"

"Ayrıca yemek yemiyor ya da su içmiyor, yani altta yatan başka bir sorun olabilir."

"Ya da enfeksiyon yüzünden acı çekiyordur. Onu bir sürü gereksiz teste tabi tutarak travmatize etmek istemiyorum."

Caleb gözlüklerinin üstünden Lauren'a baktı. Bu açıkça "Hangimiz veterinerdik?" bakışıydı. "İnvaziv bir şey yok, sadece İYE'yi doğrulamak için idrar tahlili ve başka bir şey olmadığından emin olmak için birkaç kan testi." Masaya doğru eğildi ve Sunday'i daha yakından incelemeye başladı.

"Size işinizi nasıl söylemek istemiyorum-"

"O zaman yapma." Caleb başını kaldırıp Lauren'a baktı, sonra Pazar gününü incelemeye geri döndü.

"Ama Cat Café'de çalıştığım süre boyunca muhtemelen yüz kediyle çalıştım. Bu sıradan bir İYE."

"Muhtemelen haklısın, ama yine de emin olmak için beni hoş gör."

Caleb bunun nasıl olması gerektiğini anlamadı mı? Olivia çalışıyor olsaydı, tüm bu drama olmadan reçeteyi yazardı. İdrar yolu sorunları kedilerde yaygındı ve Lauren bunlardan bir düzine görmüştü. Bunun ne olduğunu biliyordu.

"Burada yeni olduğunuzu biliyorum ama gereksiz testlerin masrafını karşılayabileceğimi sanmıyorum."

"Gereksiz değiller. Altta yatan daha kötü bir sorun olmadığından emin olmaya çalışıyorum. Eğer bu bir İYE değilse ve Sunday daha da hastalanırsa, o zaman nerede olacağız?"

Lauren sinirli bir homurtu çıkardı.

Caleb elini karnının üzerinde gezdirirken Sunday küçük bir miyavlama daha çıkardı. Kaşlarını çatı. "Bu bir tıkanıklık olabilir. Belki de bir ultrason yapmalıyım."

"Tanrım." Sanki şimdi kasten ona meydan okuyor gibiydi. Lauren kollarını kavuşturdu ve savaşılmaya hazırlanıp hazırlanmaması gerektiğini düşündü.

Caleb tekrar dik durdu. "Yani, veterinerlik okulunda sadece beş yıl geçirdim ve beş yıl da pratik yaptım, ama bir kafe işletiyorsunuz, bu yüzden daha iyi biliyor olmalısınız."

Lauren bir adım geri çekildi. Onu dürttüğünü bilmesine rağmen bu alaycılığı beklemiyordu. Belki de haklıydı ama Pazar gününü gereksiz testlere tabi tutmaktan ya da kafedeki kar hanesini büyük bir veteriner faturasına maruz bırakmaktan nefret ediyordu. Gerçek bir sorun için masrafı karşılamaya hazırды ama oldukça standart bir tedavi olması gereken bir şey için önünde uçuşan dolar banknotlarını görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi, "ama-"

"Bana güvenebilir misiniz? Bu küçük kedinin antibiyotiklerin iyileştiremeyeceği daha kötü sorunlara neden olabilecek olası sorunları elemek istemez misiniz? Kedilerin hafızası kısadır. Biraz kan almak bir saat içinde unutulacaktır. Ultrason invaziv bir yöntem değil ama tıkanıklık ya da başka bir olağandışı durum olup olmadığını söyleyecektir. Bugün kum kabını hiç kullandı mı?"

"Anlayabildiğim

kadarıyla hayır." "Peki

o zaman."

Caleb Lauren'ı terslediği için biraz kötü hissetti ama da değil, çünkü Lauren onun sinirlerini bozmaya başlamıştı. Öte yandan, kızgın ve şaşkın olduğu zamanlar çok sevimli görünüyordu.

Bunun yanı sıra, bu kedide muhtemelen böbrek veya mesane taşı vardı ve sadece "sıradan bir İYE" değildi. İYE genellikle sık idrara çıkma ile ilişkilendirilir, hiç idrar yapmama ile değil. Bu küçük kedinin yemek yemeyi bırakmış olması Caleb için kırmızı bir bayraktır, daha ciddi bir sorunun göstergesiydi.

Lauren kaşlarını çattı. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Yıllar boyunca pek çok kediyle çalıştım."

"Biliyorum. Ama ben de aptal değilim. İşte, onu masanın üzerinde tut. Gidip portatif ultrasonu getireyim."

Onunla kavga edeceğini anlayabiliyordu. Yine de burada haklıydı ve bir kafe müdürünün ona işini nasıl yapacağını söylemesine ihtiyacı yoktu. Çünkü kedinin bir tür taşı varsa, muhtemelen acı çekiyordu ve Caleb'in sorunun tam olarak ne olduğunu bilmesi gerekiyordu ki bu acıyı durdurmak için doğru tedaviyi sağlayabilsin.

Belki Lauren haklıydı. Ama birkaç lanet test yapmasına izin verebilirdi.

Muayene odasından çıktı ve kafasını bekleme odasına soktu. "Hey, Rachel? Bana yardımcı olabilir misin? Sınav 1."

"Sorun değil! Hemen geliyorum!"

Muayene odasına geri döndü ve Lauren'e "Neden bekleme odasında beklemiyorsun?" dedi.

"Olivia genelde yardım etmeme izin verir."

"daha iyi bir sigortası olmalı." "Caleb-"

"Her konuda benimle tartışmak zorunda mısın? Bu testleri sadece bu hafta üç kez yaptım. Ne yaptığımı biliyorum ve bana güvenebilirsiniz. Lütfen bekleme odasında bekleyin. En fazla on dakika sürer."

Lauren dudaklarını büzdü ve Sunday'e baktı, yüzünün her yerinde belirsizlik vardı. Ama başını salladı ve odadan çıktı, çıkarken Rachel'ın yanından geçti.

On dakika sonra Caleb kendi kendine geçebilecek kadar küçük bir mesane taşı olduğunu tespit etti, yani yapabileceği fazla bir şey yoktu. Genellikle tercih ettiği tedavi, taşı parçalamak için lazerle patlatmaktı ama Lauren'in ameliyata itiraz ettiğini duyabiliyordu ve zaten gerekli de değildi. Ama antibiyotikler kesinlikle bir işe yaramayacaktı, bu yüzden kediye onlara maruz bırakmayacaktı.

Sırıtan Rachel'a, "Gidip Lauren'a iyi ve kötü haberi versem iyi olacak," dedi. Rachel, "İyi niyetli," dedi.

"Eminim öyledir, ama insanların sanki veterinerlik diplomaları varmış da benim yokmuş gibi bana kedilerinin sorununu anlatmalarından hoşlanmıyorum."

Rachel küçük bir kâseye su doldurup masanın üzerine, kedinin yanına koydu.

Caleb derin bir nefes aldı ve bekleme odasına geri döndü. "Artık geri gelebilirsiniz."

Lauren belli ki son on dakikasını ona karşı büyük bir kızgınlık besleyerek geçirmişti ve şimdi kaşlarını çatarak muayene odasına girmeden önce omuzlarını öne doğru dikti.

"İyi şanslar," dedi Rachel nefesinin altından.

Muayene odasına döndüğümüzde Caleb, "Antibiyotiğe ihtiyacı yok. Bu bir mesane taşı. Bu oldukça küçük ve bir ya da iki gün içinde kendiliğinden geçecek ve normale dönecek. Mümkün olduğunca çok su içmesini sağlamaya çalışın. İdrarında kan görürseniz, onu geri getirin ve taşı cerrahi olarak çıkarmayı düşünelim."

"Ameliyat mı?"

"Küçük bir taş, ancak idrar yolunun bir kısmını tıkayacak kadar büyük, bu yüzden semptomları İYE gibi görünüyor. Ameliyatın gerekli olduğunu sanmıyorum. Bir ya da iki gün bekleyin ve iyileşmezse tekrar gelin."

Ama Lauren kedisinin sorununu bulduğu için Caleb'a teşekkür etmek yerine ona ters ters bakmaya devam etti. "Başucu terbiyeniz arzulanan bir şey bırakıyor."

İç çekti. "Benden ne istiyorsun? Buraya geldin ve bana neyin yanlış olduğunu düşündüğünü söyledin. Aslında sorunu bulmak için testleri ben yaptım. Kontrol etmeden antibiyotik yazsaydım, muhtemelen kendi kendine iyileşirdi, ama sen onu takip etmek zorunda kalırdın."

Günde iki kez sebepsiz yere boğazına hap sokmak için. Seni bundan ben kurtardım. Burada iyi adam benim."

"Herkes karşı bu kadar çekici misin?"

Bir süre onun Sunday'i sevmesini izledi. Sunday yan yattı ve karnını Lauren'a gösterdi, Lauren'ın nefesi kesildi.

"Kedimi tıraş ettin mi?"

"Ultrason için mecburdum. Bu arada mesane taşını da böyle gördüm."

Lauren homurdandı ve kedinin karnını okşadı. "Haklı olduğum için... kızgın mısın?"

"Biz arkadaş değiliz, biliyorsun."

"Tamam."

"Yani, bana karşı bu kadar açık sözlü olmana gerek yok. Temelde yabancıyız, bu yüzden kibar olabilirsin. Buradaki diğer veterinerler çok daha arkadaş canlısı. Belki de veteriner kliniği ile Kedi Kafe arasında bir tür simbiyotik ilişki olduğunun farkında değilsiniz."

Gökyüzünün aniden karardığı an gibiydi, gökler açılmadan ve fırtına ciddi bir şekilde başlamadan dakikalar önce. Caleb yine de konuştu.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, burada yeniyim ve klinik ile kafe arasında iyi bir ilişki olmasından memnunum, ancak buradaki asıl veteriner hekim de benim, bu yüzden buraya gelip hastalarımı nasıl tedavi edeceğimi söylemenize ihtiyacım yok. Bunu tekrar belirtmekten nefret ediyorum ama hastayı muayene etmeden söylediklerinizi yapsaydım, gereksiz yere antibiyotik reçete etmiş olurum."

"Tamam, ama bu konuda kaba davranmak zorunda ."

"Değilim, ben... iyiyim. Özür dilerim. Ama yine de, kediniz için en iyisinin ne olduğunu bildiğinizi varsayacak kadar kibirliydiniz ve bana hangi testleri yapacağımı söylemeye çalıştınız, yani burada uygunsuz davranan tek kişi ben değilim."

Lauren yine kaşlarını çatı. Sunday'i kucağına aldı ve taşıyıcıya geri koydu. "Seni yanlış değerdendirmişim."

"Nasıl yani?"

"İlk tanıştığımızda, kafemde sabah kahvesine ihtiyacı olan yakışıklı bir adamdınız ve şu ana kadar sizinle tanışan herkes harika biri olduğunuzu söylüyor, ancak yakışıklılık karakterin ölçüsü değildir ve siz, efendim, kibirli bir hıyarsınız."

Caleb cevap vermek için ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Ayrıca onun kibirli bir pislik olduğunu da düşünüyordu. Muhtemelen her iki konuda da haklıydı, ancak Caleb onun kibirli değil haklı olduğunu düşünüyordu.

"Özür dilerim, gerçekten" dedi. "Ama bir hastayı değerdendirirken tutkusuz olmaya çalışıyorum. Düşüncelerimi desteklemek ya da çürütmek için birkaç test yapmadan hayvan hakkındaki bilgimin teşhis koymaya yeterli olduğunu varsayamam. Kediler de çok sevimli ama ben-"

"Dur tahmin edeyim. Sen bir köpek insanısın." Lauren gözlerini devirdi.

"Kedileri severim, ama evcil hayvan olarak birini seçmem gerekseydi, büyük, dost canlısı bir köpeğim olmasını tercih ederdim."

Lauren, sanki onun bir köpek insanı olduğunu kabul etmesi bardağı taşıran son damla olmuş gibi masanın üzerindeki kedi taşıyıcısını kaptı. Muhtemelen oturma odasında kocaman bir kedi kulübesi olan bir dairede yaşıyordu ve kediler her tarafa yayılmıştı. Lauren'ı hâlâ çok çekici buluyordu ama belki de ucuz atlatmıştı.

Kapıya doğru yürüdü ve onun için açtı. Kadın hışımla kapıdan içeri girerken, "Kaba davrandıysam özür dilerim ama kabul etmelisiniz ki işimi yapmama izin verebilirdiniz" dedi.

"Elbette, iyi. Tahmin etmemeliydim." "Bunu aşım ve beni rahatsız ediyorsun" sözü söylenmeden bırakıldı. "Sonra görüşürüz, Rach. Ben de seninle görüşeceğim," Lauren döndü ve Caleb'i işaret etti. "Çok daha sonra, umarım." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve klinikten çıktı.

"Kadınlarla iyi anlaşıyorsun," dedi Rachel.

"Ama o... Hayır, biliyor musun? Önemli değil. Bu öğleden sonra randevu var mı?"

Rachel bilgisayara baktı. "Yediye kadar bir şey yok."

"Harika. gereken bazı çizelgeler var. Ben ofiste olacağım. Biri gelirse seslen."

"Bu bir okul bahçesi olayı mı?"

Caleb arkaya doğru giderken durakladı. "Ne?" "Ondan hoşlandığın için mi saç örgüsünü çektin?" "Ben yetişkin bir adamım."

"Uh-huh." Rachel tekrar bilgisayara döndü ve Caleb'in bilmediği bir şey biliyormuş gibi sırttı.

İstedikğine inanabilirdi. Caleb'in Lauren'ın sattığı saçmalıklara ayıracak vakti yoktu. Kafelerde kediler, çay içmeye ve onları sevmeye gelen insanlar? O da neydi öyle?

İçini çekti ve kapıyı iterek ofisin arka tarafına geçti. Tamam, ondan hoşlanıyordu ve onu kızdırmaktan zevk aldığı kesindi ama belli ki ortak hiçbir noktaları yoktu ve büyük olasılıkla onunla bir daha asla konuşmayacaktı. Değil mi?

Bölüm 4

"Ondan nefret ediyorum."

Evan gözlerini devirdi. "."

Lauren ve Evan, Whitman Caddesi'nde, Cat Café'den birkaç blok ötedeki Pop adlı bardaydı. Saçma sapan bir yer olmasına rağmen açık kaldığı sekiz ay gibi kısa bir süre içinde Lauren ve Evan'ın en sevdiği bar haline gelmişti. Manhattan'ın lüks kokteyl barlarından biri olmaya çalışıyordu ama soylulaştırılmış Brooklyn'in bu kısmı tamamen hipster'lardan, genç ailelerden ve vakıf fonu çocuklarından oluşuyordu - ışıltılı kokteyl elbiseli bir kalabalıktan çok flanel ve kot pantolonlu bir kalabalık. Bununla birlikte, içki menüsünün martini sayfasında on iki farklı seçenek vardı. Lauren şu anda Deep Blue Sea adında bir şey içiyordu ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bardağın kenarına serseri bir limon dilimi gibi itilmiş sakızlı bir köpekbalıyla süslenmiş mavi bir martiniydi ve tadı pamuk şeker gibiydi.

"Caleb'den nefret ediyorum," dedi Lauren. "Her şeyi çok iyi bilen ukalanın teki."

"Bunu belirtmekten bile nefret ediyorum ama o bir veteriner. Çok şey biliyor."

"Kimin tarafındasın?"

"Senin kızım, her zaman senin, ama çok fazla itiraz ediyorsun." "O bir *köpek* insanı."

Evan güldü ve sonra ağzını kapattı, muhtemelen Lauren'ın bunu komik bulmadığını fark etmişti. Lauren ona ters ters baktı ve martinisini yudumladı.

"Yani bana bunun filmlerdeki gibi bir aşk-nefret ilişkisi olmadığını mı söylüyorsun?" dedi Evan, "Kavga ediyorsunuz ama sadece gizliden gizliye birbirinizden hoşlandığınız için mi? *Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey*'deki Heath Ledger ve Julia Stiles gibi mi? Ya da Moira Kelly ve *The Cutting Edge*'deki şu adam. Ya da Sandra Bullock ve Ryan Reynolds'ın *The Proposal* filmindeki gibi. Ya da *Moonlighting*. Ya da-"

"Anladım." Lauren gözlerini devirdi. "Ve lütfen. Dünya bu şekilde işlemiyor."

"Bilmiyorum. On iki yaşımıdayken Tommy adında bir çocukla kavga ettim çünkü ona deliler gibi aşkıttım ve ne yapacağımı bilmiyordum."

"Gördün mü, bu aptalca bir hareket. Muhtemelen onu travmatize ettin."

"Hayır." Evan bardağının kenarından bir çilek kopardı ve sırtarak ağzına attı. "Yaptığım şey, onuncu sınıftayken beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onunla oral seks ."

"Erkekler en kötüsüdür."

"Ne? Travma geçirmedi. O da bana aşıktı." "Demek istediğim, seksin her şeyi düzelttiğini düşünüyorsun."

Evan bar menüsünü aldı ve mezeleri incelemeye başladı. Lauren'a bir kaşını kaldırdı. "Ah, seni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattıyor. Ondan nefret ettiğini söylüyorsun. Ama yine de onunla yatmak istiyorsun."

Lauren içini çekti ve bir martini daha sipariş edebilmek için garsonu aradı.

"Yani, anlıyorum," dedi Evan. "O çok ."

"O değil... Ben öyle değil..."

Evan sırttı.

Tamam, Lauren Caleb'den hoşlanıyordu ve oldukça kurnazdı ama sinir bozucu bulduğu insanlarla yatmak gibi bir alışkanlığı yoktu -ya da bir süre geçtiği için herhangi biriyle yatmak gibi- ve yan dairede çalışan adamlarla yatmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Tam olarak çalışmıyorlardı.

Ama işler ters giderse, ki kesinlikle giderdi, yine de onu görmek zorunda kalacaktı.

Tabii ki, ondan kaçıyor gibi görünüyordu. O ilk günden beri kahve içmek için uğramamıştı. Muhtemelen ona da pek düşkün değildi.

Her neyse, önemli değildi. Caleb sinir bozucu bir adamdı. Lauren biriyle yatacaksa, bu iyi anlaştığı, karşılıklı saygı duyduğu biriyle olmalıydı.

Evan dudaklarını büzdü ve menüye baktı. "Tuzlu bir şeyler istiyorum. Ev yapımı patates cipslerinden bir kâseyi paylaşmak ister misin?"

"Elbette." Ama Evan garsonu işaret etmeden önce, "Biliyor musun, sen konuşmayı seven birisin," dedi.

Evan alay etti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eğer seks her şeyi düzeltiyorsa, o zaman neden barista Pablo ile değil de benimle birliktesin?"

Evan omuz silkti. "Uzun vadeli bir oyun oynuyorum. Kitapçada bir iş buldu, o yüzden sanırım okumalarım devam etmem gerekecek."

"Doğru."

"Aynı şey değil."

Evan garsonun dikkatini çekmeyi başardı ve birkaç meze sipariş ettikten ve Lauren mutlu saatler bitmek üzere olduğu için iki martini daha sipariş ettikten sonra Evan, "Bunun Derek'le bir ilgisi yok, değil mi?" dedi.

"Oh, aşkına-"

"Özür dilerim, sadece zamanlama. Derek'le tekrar bir araya gelmek istemediğini biliyorum ama onun düğün fotoğrafları benim sosyal medya hesaplarımda da yer alıyor ve bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Hayır, bunun Derek'le bir ilgisi yok. Yani, doğrudan değil. Yani, evet, onu yeni karısıyla mutlu görmek beni pek de heyecanlandırmıyor ama mesele bu değil. Ben bir karar verdim."

"Öyle mi?"

"Derek... Yani, o harika bir adam, ama onunla birlikte olmak beni gerçekten mutlu etmedi, ne de Matematik Öğretmeni Jason ile aptalca bir kaçamak yapmak. Neye karar verdim biliyor musun? Beni neyin mutlu ettiğini bulmaya. Kafede çalışmak beni mutlu ediyor. Kedileri kurtarmak beni mutlu ediyor. Arkadaşlarımla vakit geçirmek beni mutlu ediyor." Uzandı ve Evan'ın omzuna yumuşak bir yumruk attı. "Beni kızdırdıklarında bile. Bu yüzden sırf zevk ve cinsel tatmin için bir ilişki peşinde koştuktansa, özellikle de nefret ettiğim ve muhtemelen aptal olduğumu düşünen bir adamla, beni mutlu eden şeylere odaklanmaya karar verdim. Tatmin edici bir hayat kurmak istiyorum. Eğer iyi bir adamla tanışırsam, harika, ama tanışmazsam, bu da sorun değil. Yeter ki mutlu olayım."

"Pekala."

"Bunun aptalca olduğunu , değil mi?"

Evan başını salladı. "Yani, sen yapıyorsun. Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Ama seks yapmadan o kadar uzun süre kalamazdım."

"Sen Pablo ile uzun bir oyun oynarken erkekler dairenin önünde sıraya mı giriyor, yoksa..."

"Kapa çeneni." Evan bir an için ona kaşlarını çatı. Sonra şöyle dedi: "Lafı açılmışken, eskiden Star Café'de çalışan Jen'e rastladım. Uzun boylu kızıl saçlı olan mı? Şimdi Atlantic Center'daki Wings'de çalışıyor."

"Elbette, onu hatırlıyorum."

"Bana kapanma nedeninin, gelecek vaat eden bir müteahhidin civardaki binaları satın alıp kiraları yükseltmesi olduğunu söyledi. Barclays Center'a olan yakınlığının bazı büyük paralı kiracıları getireceğini düşünüyor."

Lauren yüzünü buruşturdu. "Doğru ya. Çünkü Brooklyn'in bu bölgesinin ihtiyacı olan şey daha fazla banka ve cep telefonu mağazası."

"Biliyorum."

"Whitman Sokağı'nın en güzel yanlarından biri çok şirin olması ve anne dükkânlarıyla dolu olması. Jen, Star Café'nin ne yapacağını biliyor muydu?"

olur mu?"

"Hayır, sadece yeni sahibi kirayı kafenin karşılayabileceğinden çok daha fazla yükseltti. Bahis oynayalım mı?"

"Zincir kahve
dükkanı." "Fast-food
restoranı."

Lauren yüzünü buruşturdu. "Evinizin yakınındaki video dükkanı ne hale geldi?"

"Bir kızarmış tavuk zinciri. Bloğumun sonundaki bakkal da Duane Reade oldu."

"Bu izler."

Evan iç çekti. "Bloğunuz o kadar sevimli ki, büyük bir şirkete dönüştüğünü görmekten nefret ediyorum."

"Sanırım binayı Diane'in soğuk, ölü ellerinden zorla almanız gerekecek."

"Ben de onun sattığını göremiyorum ama daha garip şeyler de oldu. Çıktığım şu Charlie denen adamı hatırlıyor musun? Biz çıkmadan önce Flatbush Caddesi'nde yaşıyordu. Barclays Center inşa edilince istimlak yüzünden taşınmak zorunda kaldı. Binasında taşınmayı reddeden ve inşaatı geciktiren yaşlı bir kadın vardı."

"Evet, bunu hatırlıyorum."

"Eğer bu emlak geliştiricisi bloğun çoğunu satın almayı planlıyorsa, büyük bir mağaza ya da alışveriş merkezi gibi bir şey koymak isteyebilir."

"Et pazarı spor salonunun caddenin karşısında olması yeterince kötü."

"Et pazarını eleştirme. Her ay spor salonu üyeliğine harcayacak birkaç yüz dolarım olsaydı, orada zengin sporcuları tavlamaaya çalışırdım."

Lauren güldü. "Umalım da tek kayıp Star Café olsun." Evan kadehini kaldırdı. "Buna içerim."

Lisede bir şeymiş gibi geliyordu ama Caleb sabah işe giderken Cat Café'nin önünden geçerken onu görmezden geliyordu. O

Dairesinden yürürken önünden geçtiği küçük bir yerden kahve aldı. Muhtemelen yirmi dolara basit bir kahve makinesi alıp ortak ofise koyabilirdi; mükemmel kahve yapardı. Cat Café'ye gitmesine ya da Lauren'ı görmesine gerek kalmazdı. Sorun çözülmüştü.

Ondan hoşlanmadığı bile söylenemezdi. Onun inatçılığını sinir bozucu mu yoksa çekici mi bulduğu konusunda kararsızdı; muhtemelen ikisinden de biraz vardı. Yine de ona *Mary Tyler Moore Show*'daki eski bir sahneyi hatırlatıyordu; Ed Asner, Mary'ye cesaretli olduğunu söylüyor ve Mary bunu bir iltifat olarak kabul ediyordu.

Cesaretten nefret ediyorum!

Ofise girerken Rachel'a selam verdi ve cesaretten nefret ettiği gerçeğini düşündü. Belki de boşanma sonrası Caleb böyle konuşuyordu ama Kara'yla ve eski muayenehaneleriyle olanlardan sonra, saçmalıklara pek tahammülü kalmamıştı. Ne de olsa Kara'nın saçmalıkları yalanları ve ihaneti örtbas ediyordu; aylarca her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmıştı. Ve şimdi Lauren, güzel ve seksi olmasına rağmen, tamamen saçmalıktı.

Bir saat sonra, Muayene 1'de, bir hasta evine gittikten sonra çizelgesini tamamlıyordu ki, büyük sarı bir Lab melezi içeri girdi. Köpek Caleb'in ayaklarının dibine oturdu.

"Selam dostum. Adamların nerede?"

O sırada Rachel içeri koştu. "Üzgünüm, Dr. Fitch. kaçtı." "Bu sizin köpeğiniz mi?"

"Hayır. Dr. Francis onu dün gece aldı. Birisi onu dışarıda bağlı bir şekilde bırakmış ve artık ona bakamayacağını söyleyen bir not bırakmış."

Caleb köpeğin yanına diz çöktü ve kulaklarını okşadı. Köpek mutlu bir şekilde havladı ve Caleb'in yüzünü yaladı. Caleb suratı asık olmasına rağmen güldü. "Yeterince arkadaş canlısı görünüyorsun. Neden biri seni terk etsin ki?"

"Olur böyle şeyler," dedi Rachel. "Belirli aralıklarla buraya bırakılan evcil hayvanlar oluyor, genellikle ya artık onlara bakacak enerjisi olmayan yaşlı insanlar tarafından ya da daha sık olarak, onlara bakmaya izin vermeyen apartmanlara taşınan insanlar tarafından."

evcil hayvanlar. Brooklyn'de bütün gece açık olan başka bir klinik olmadığı için terk edilmiş hayvanların çoğunu buraya getiriyoruz."

"Eski muayenehanemde birkaç tane vardı. Çoğunlukla insanların sokakta bulduğu yavru kedi kutuları. Genellikle büyük dost canlısı köpekler değiller." Köpek Caleb'in yüzünü tekrar yaladı ve Caleb güldü. "Ev eğitimi aldın mı, dostum? Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

W-kelimesiyle köpek daha da canlandı. "Notta köpeğin adının Hank olduğu yazıyordu."

"Hank?" Caleb köpeğe sordu. Bir başka yüz yalamasıyla ödüllendirildi. "Bu iyi ve dayanıklı bir isim. Tasmaşı var mı? Onu mahallenin etrafında hızlı bir gezintiye çıkarabilirim."

"Evet, tabii, resepsiyondaki çekmecede bir çift var. Size bir tane getireyim."

Caleb beyaz önlüğünü silkerek resepsiyona döndü ve Rachel ona bir tasma ile içinde biyolojik olarak parçalanabilen evcil hayvan atık torbaları olan küçük bir kap verdi.

Hank kesinlikle ev eğitimliydi. Sokakta yanlarından geçen her köpeğe havlamak da dahil olmak üzere ne yapması gerektiğini çok iyi bilen bir köpek gibi davranıyordu. Caleb bu kadar büyük ve dost canlısı bir köpeği nasıl terk edebildikleri konusunda şaşkındı. Hank bir Labrador için elbette büyüktü, bu yüzden küçük bir daire için çok fazla olurdu. Ama dili ağzından dışarı sarktı ve bir ağacın yanında işini yapmak için durakladıktan sonra mutlu yürüyüşüne devam ederek sokağı tırısla dolaştı.

Caleb geri döndüğünde Hank Kedi Kafe'ye havlıyordu. Caleb uzanıp Hank'in kulaklarını okşarken "Aferin oğlum," dedi.

Kliniğe döndüklerinde Caleb, Hank'in tasmaşını bıraktı ve Hank resepsiyon masasının önünde yere yığıldı.

"Hayvanları sahiplenmek için prosedür nedir?" Caleb sordu.

"Genellikle onları birkaç günlüğüne arka taraftaki kulübelerde tutuyoruz ve ön tarafa sahiplendirilecek bir hayvanımız olduğuna dair tabelalar asıyoruz, ancak kimse hayvanı almazsa bir barınak buluyoruz. Eğer bir kediye,

Onları genellikle Lauren alıyor ama köpekler ve diğer evcil hayvanlar için Park Slope'ta birlikte çalıştığımız, öldürmeyen bir barınak var."

"Tamam."

"Tabii onu evlat edinmek istemiyorsanız."

Caleb, Kara'nın boşanırken aldığı eski köpeği Jimmy'yi düşünmeden edemiyordu. Brooklyn Heights'taki yeni evi hâlâ biraz yetersiz döşenmiş ve sterildi ve bir köpek kesinlikle her şeyi canlandırırdu. Öte yandan, klinikte uzun saatler çalışıyordu. Böyle bir köpeğin çok fazla ilgiye ihtiyacı olacaktı.

"Yani," dedi Rachel, "kötü bir ayrılıktan sonra toparlanmaya çalışırken böyle bir köpek edinarsın. Sadece söylüyorum."

Caleb ona baktı.

"Özür dilerim. Olivia yeni boşandığınızı söyledi."

"Yaptım. Ve muhtemelen haklısın. İyi bir köpeğe benziyor. Ama henüz bir köpek almaya hazır mıyım bilmiyorum. Brooklyn'e *yeni* taşındım. Daha dairemi döşemeyi bile bitirmedim."

"Kötü bir ayrılıktı, değil mi?"

"Beni daha genç bir adam için terk etti ve bana danışmadan birlikte sahip olduğumuz kliniği aniden kapattıktan sonra Kaliforniya'ya kaçtı, yani evet, oldukça kötüydü."

Rachel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım. Bu çok boktan." Caleb bir kahkaha attı. "Her şeyi küçümsemek için."

"Ama bakın, bu köpek tam da ihtiyacınız olan şey olabilir." Rachel ve Hank ona kocaman köpek yavrusu gözleriyle baktılar.

"Tamam, bak ne diyeceğim. Onu birkaç günlüğüne buraya yerleştirelim ve iyi bir aradığını ilan edelim. Cuma gününe kadar kimse sahiplenmezse, onu eve götüreceğim. Tamam mı?"

Rachel sırtıttı. "Sanırım kendine iyi bir köpek aldın." Uzandı ve Hank'in başını okşadı. Hank onun yüzünü yaladı. Rachel güldü.

"Göreceğiz."

Bölüm 5

Lauren dairesinin merdivenlerinden koşar adımlarla indi ve Whitman Caddesi'ne doğru yürüdü. Güzel bir bahar günüydü, gökyüzü masmavi ve bulutlarla kaplıydı, hafif bir esinti caddeden aşağı iniyordu. Lauren gözlerini kapadı ve birkaç dakika boyunca bunun tadını çıkardı. Böyle günler çok değerli ve nadirdi -bazı yıllar New York baharı tamamen atlıyor, kışlık ceket havasından göz açıp kapayıncaya kadar dayanılmaz bir sığa dönüşüyordu- ve günün geri kalanını içeride geçirmek zorunda kalmadan önce bunun bir kısmını yaşamak istiyordu.

Whitman Caddesi, Doğu Nehri'nden Queens sınırına kadar düz bir hat çizen geniş bir doğu-batı bulvarıydı; cadde burada isim değiştirerek Long Island'a giden otoyolun servis yolu haline gelmişti. Lauren bir yerlerde, bir zamanlar mahalledeki arazinin çoğunu kaplayan malikânenin sahibi olan ailenin büyük bir okuyucu olduğunu ve Whitman'ın yanındaki küçük ara sokakların çoğunun on dokuzuncu yüzyıl Amerikan yazarlarının adlarını taşıdığını okumuştı: Hawthorne, Cooper, Poe, Twain. Adlarını Whitman şiirlerinden alan bar ve restoranlardan, sokağın yukarısındaki Song of Myself adlı giyim butiğine ve köşedeki Walt's Groceries adlı bakkala kadar Whitman Sokağı'nı çevreleyen işletmelerin çoğu bu isimle anılıyordu.

Lauren üniversite için Manhattan'a gelmiş ve Cat Café'de işe girip taşınana kadar birkaç yıl orada küçük bir dolap büyüklüğünde bir dairede yaşamıştı. Manhattan'ın cazibesi vardı ama aynı cazibeye sahip değildi.

Brooklyn'in tarihiyle olan bağlantısı. Söylentilere göre Walt Whitman birkaç yıl boyunca Cat Café'den sadece birkaç blok ötedeki bir evde yaşamıştı. O ev çoktan gitmiş ve yerine şık, modern, yüksek katlı bir apartman inşa edilmişti ama Lauren, Whitman'ın bu caddede kendi adı verilmeden önce de yürüdüğünü, onun gerçek ayak izlerini takip ettiğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Tabii ki tüm bu Whitman hatıraları Brooklyn'in bu bölgesinde soylulaştırmanın zirveye ulaştığının bir işaretiydi. Burası 80'ler ve 90'larda tekinsiz bir mahalleydi. Monique Brooklyn'de büyümüşü ve çocukken bu mahallede yalnız yürümemesi gerektiğini, çünkü çok fazla çete faaliyeti olduğunu söylemişti. Şimdi Brooklyn'in şehir merkezi ile ilçenin geri kalanı arasında sıkışmış olan bu bölgesi eski kahverengi taşlarla, ağaçlarla çevrili şirin sokaklarla, küçük anne dükkânları, kafeler ve restoranlarla doluydu. Monique'inki gibi nesillerdir Brooklyn' yaşayan ailelerin çoğunun gücü buna yetmiyordu.

Lauren'in buranın kirasını karşılayabilmesinin tek nedeni Diane'in onunla bir anlaşma yaparak kafenin üstündeki binada bulunan tek yatak odalı dairelerden birini mahalledeki ortalama kiranın çok altında bir fiyata kiralamasına izin vermesiydi. Diane genellikle kâr etmekten çok sevdiği insanlara yardım etmekle ilgileniyor gibi görünmüyordu, bu da Lauren'a doğrudan fayda sağlasa bile kötü bir iş stratejisi gibi görünüyordu.

Öte yandan kafe, caddenin karşısındaki kahve dükkânının kapanmasından bu yana geçen haftalarda rekor kârlar elde ediyordu. İşe giderken kahve içen insanların bu kadar çok para kazanacağını kim bilebilirdi? Ya da bu kadar çok Brooklyn sakininin kahvelerini evde yapmak yerine satın almayı tercih ettiğini?

Lauren iç çekerek kafeye girdi.

Monique ve Victor tezgâhın arkasında kahve kuyruğuyla ilgileniyorlardı. Lauren onlara el salladı ve Paige'in bulunduğu kedi bölümüne doğru yürüdü.

Lauren'ın odanın öbür ucundan duyabileceği kadar yüksek sesle mırlayan küçük Chloe'yi okşuyordu. Sadie, Lauren'ın arkasından koşarak odaya girdi.

"Hey," dedi Paige. "Olivia on dakika önce arayıp istediğin yiyeceğin sevkiyatını yaptıklarını söyledi. Ama çok meşguller ve öğleden sonraya kadar arka arkaya randevuları var, o yüzden daha erken oraya gitmen gerekiyor."

Tabii ki, yürüyüp Caleb'a çarpacaktı. Evan Lauren'ın özür dilemesi gerektiğini savunmuştu ve tamam, *belki* de aşırı tepki vermişti. Caleb çok kaba davranmıştı ama Lauren daha iyi bir insan olabilirdi.

Öte yandan, Caleb'ın bugün çalışmıyor olması da mümkündü. Yine de Lauren daha *yeni gelmişti*. "Gidebilir misin?"

"Evlat edinme partisi için yardım görüşmesi yapıyorum. İlk randevum üç dakika içinde."

Lauren, Victor ve Monique'in müşterilere yardım etmekle meşgul olduğu tezgâha bir göz attı. Lauren öğleden sonraya kadar bekleyebileceğini düşündü, ancak klinik yoğun olabilirdi ve yiyecek stoku zaten azdı.

İç çekti. "Tamam, hemen döneceğim."

Rachel ya da Olivia'nın olmasını umarak yan kapıya yürüdü ama ne yazık ki Caleb'dı.

"Merhaba," dedi kadın içeri girdiğinde. Şaşırmış görünüyordu. "Sen miydin?"

Lauren derin bir nefes aldı, sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu ama adam onu kızdırmıştı. "Merhaba. Olivia sipariş ettiğim yemeği getirdiğinizi söyledi. Ben de almaya geldim."

"Neden doğrudan size teslim edilmiyor?"

"Bu özel sipariş reçeteli bir şey. Kafedeki kedilerden birinin kümes hayvanlarına alerjisi var, bu nedenle tüm kedilere içinde kümes hayvanı ürünü olmayan mama veriyoruz. Bu şaşırtıcı bir zorluk."

Caleb başıyla onayladı. "Bir kedi uğruna tüm kedilerin diyetini mi değiştiriyorsunuz?"

"zarar veremez."

"Sanırım değil. Yine de pahalı görünüyor."

"Neden bunun beni ilgilendirmesine izin ve gidip yiyecek kutusunu getirmiyorsun?"

Niyet ettiğinden daha büyüklük taslayan bir ifadeydi bu ve Caleb ayağa kalkmadan önce ona bir kaşını kaldırdı. "Gidip Olivia'ya nerede olduğunu soracağım."

Bir süre sonra geri döndü ve kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Depoda. Geri gelip alabilirsin."

"Taşımaya yardım edebilir misin?"

"Her an bir randevum olabilir."

"Birlikte taşırsak bu işi daha çabuk hallederiz." "Ben veterinerim, y k katırı değil."

"Herkesle bu kadar samimi misin?"

"Hastalarıma karşı çok nazik davranırım. Ve genellikle bana karşılık vermezler." "Lütfen?"

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Peki. Beni takip et."

Lauren oflayıp pufladı ve Caleb'ı, sipariş ettiği kedi mamasının yirmi kiloluk iki poşetinin durduğu depoya kadar takip etti.

"Pekala. Hadi, kedi kadın. Yan tarafa götürmemiz gereken kırk kilo mama var."

Normalde biri değildi. Genelde herkesi severdi. İnsanlara iyi davranmaya, herkesle empati kurmaya inanırdı. Ama Caleb'la ilgili bir şey onu yanlış yola itmişti.

"O küçük patiska nasıl?" diye sordu çantalara doğru adım atarken. "Adı neydi onun?"

"Pazar günü. Ve o iyi. Sanırım taş geçti, çünkü şu anda normale döndü."

"Bu pahalı yiyeceklerin yanında bol miktarda su bulundurduğunuzdan emin olun. Taşlar kediler susuz kaldığında daha sık görülür."

"Evet, evet."

Caleb büyük bir kedi maması poşeti aldı ve ona uzattı. "Sen bunu al. Ben diğerini alacağım."

Olivia geçti. "Hey, Lauren. Kedi maması almaya mı geliyorsun?"

"Evet. Sipariş için teşekkürler."

"Sorun değil. Ön tarafta imzalamanız gereken bir form var, lütfen çıkarken orada durun."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

"Patronuma iyi davranıyorsun," dedi Caleb, Olivia'nın kulak misafiri olmaması üzerine. "Tanıdığım diğer insanların aksine arkadaş canlısı ve bana saygı duyuyor." "Hmm."

Lauren kedi maması torbasını bekleme odasına taşıdı, bir sandalyenin üzerine bıraktı ve Olivia için formu imzaladı. Caleb elinde diğer poşetle kapıda sabırsızca dikilip ağırlığını ayaklarının arasında bir ileri bir geri kaydırırken birbirlerine hoş beş ettiler.

"Onun kıvranışını izlemekten zevk aldığımı söylemem yanlış mı olur?" Lauren Olivia'ya fısıldadı.

Olivia güldü. "Biraz acımasızca görünüyor, ama sadece yirmi kilo kedi maması."

"Gidebilir miyiz?" Caleb seslendi. "Bu tam olarak bir torba dolusu tüy değil."

"Biliyor musun," dedi Lauren, "son işimde, ne zaman büyük bir şey taşımamız gerekse, patronum erkek çalışanlardan birinin yapmasını isterdi. Kadınlar asla ağır iş yapmazdı."

"Bana sorarsanız oldukça cinsiyetçi görünüyor." Lauren güldü.

"Bu hafta bir ara, kedi hanım. Hastalarım var." Lauren çantayı aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Caleb Kedi Kafe'ye daha önceki gelişinde kedi odasını görmemişti ama şimdi Lauren'ı takip ederek malzemeleri sakladığı arka odaya doğru yürüdü. Çok şey vardı. Tasarım biraz retro, renkler parlak ve biraz da cafcıflıydı. Kedilerin yaşadığı bir yerden çok bir anaokulu sınıfına benziyordu,

Ama o ne biliyordu ki? Odanın içinde Caleb'in bir bakışta saydığı altı kadar müşteriyle takılan en az bir düzine kedi vardı.

"Süpürmeniz çok çalışıyor olmalı," dedi odanın bir tarafındaki kanepenin kollarına yayılmış kedilere bakarak.

"Evet, günde en az iki kez süpürmemiz gerekiyor, genellikle açmadan hemen önce ve kapattıktan hemen sonra. Bazen daha fazla."

Tezgâhın yanında takılan tombul kedi -yanlış hatırlamıyorsa Sadie- onları arka odaya kadar takip etti ve kedi maması torbasını Lauren'ın gösterdiği raftaki kutuya bırakırken Caleb'a baktı. Lauren kutunun üst kısmını yerine kaydırды ve sabitledi.

"Plastik meraklı kedileri dışarıda tutuyor. Bu kadar yüksek bir rafa hiçbir şeyin atlayamayacağını düşünürsünüz ama bu kedilerin bazılarının bacakları yaylıdır."

"Elbette."

"Hadi Sadie. Malzeme odasında takılmana gerek yok."

Sadie ciyak ciyak miyavlayarak itiraz etti ama Lauren'ı odadan çıkarken takip etti. Caleb da öyle.

Lauren bir masada oturan birkaç kişiyle konuşmak için durakladı. Caleb gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bu kabalık gibi geliyordu ama zaten Lauren'la araları pek iyi değildi.

Yavaşça ona yaklaştı ve konuşmasını bölmek istemediği için boğazını temizledi. Kadın ona doğru döndü ve bakışlarını karşıladı ama bir şey söylemedi. Yüz ifadesi "*Hâlâ burada mısın?*" der gibiydi. Ki bu harika. Takdir edildiği için çok minnettar hissetti.

İçini çekti ve "Bir değil" dedi. "Peki.

Teşekkürler."

"Hastalar." Kafeyi veteriner kliniğinden ayıran duvarı işaret etti.

"Tabii ki. Görüşürüz, Caleb."

Başını salladı, açıkça kovulmuştu, ancak bu özel kuruluşun bulmacasını anlamaya çalışmak için kapıda durdu. Lauren sürekli gülümseyen çilek sarısı bir kızla konuştu ve koyu renk saçlı ve dövme sıska bir adam olan arkadaşını işaret etti. Çok çeşitli müşteriler masalarda ya da kanepelerde oturuyor, sohbet ediyor ve sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi kedileri seviyorlardı. Belki de öyleydi ama kendi evlerinde. Bu insanlar neden kedi almıyorlardı ki? Veteriner kliniğindeki çok sayıdaki hastaya bakılırsa, bu mahalle oldukça hayvan dostuydu.

Caleb köpek Hank'i düşünmeden edemedi. Rachel'ın köpeğin sahiplenilebileceğini duyurmak için elinden geleni yapmadığından şüpheleniyordu, bu yüzden Caleb'in son teslim tarihinde köpek hâlâ klinikte olacaktı. Caleb evinde bir köpek istediğinden pek emin değildi, gerçi az önce kendi kendine, insanlar gerçekten kedi istiyorlarsa, kedi sahiplenmeleri gerektiğini düşünmemiş miydi?

Caleb başını salladı ve kafeden ayrıldı.

Bölüm 6

Monique tezgahın üzerinde uyuklayan Sadie'ye kaşlarını çatarak baktı. Müşteriler bugünlük gitmişti ama Monique, "Bu hiç sağlıklı görünmüyor," dedi.

Lauren güldü. Yanına gitti ve on beş kiloluk Sadie'yi kucağına aldı. Küçük bir itiraz miyavlaması duydu ama Sadie birkaç kez döndü ve Lauren onu kösedeki kedi yatağına yerleştirdiğinde uyumaya devam etti.

Monique başını sallayarak, "Günün birinde sağlık bakanlığı bu tamamen kapatacak," dedi.

"Yani, teknik olarak, kediler yemek hazırladığımız ve servis ettiğimiz yerden ayrı olduğu sürece sorun yok. Ya da Diane'in tuttuğu süslü avukat burayı açarken böyle demişti. Sadie için bir istisna yaptım ama eğer yemeğe karışırsa, onu iş saatlerinde diğer kedilerle takılmaya zorlayacağız." Lauren diz çöktü ve Sadie'nin başını okşadı. Sadie yanıt olarak kocaman bir mırıltı çıkardı. "Sen iyi bir kızsın, değil mi Sadie?"

Monique usulca güldü. Cat Café'deki tüm baristalar arasında Lauren'in en çok güvendiği kişi Monique'ti. Neredeyse başından beri kafede çalışıyordu ve Lauren bütçede zammını karşılayacak kadar para bulur bulmaz onu terfi istiyordu.

Monique uzun boylu, koyu tenli ve inanılmaz bir peruk koleksiyonu olan muhteşem bir siyah kadındı. Lauren onu Brooklyn'in kişileşmiş hali olarak görüyordu: Flatbush'ın Karayipler kısmında doğup büyümüştü -ailesi Haitili göçmendi- ve sert bir tonda konuşuyordu.

Brooklyn aksanı. İngilizce, İspanyolca, Fransızca, Creole ve biraz da Arapça olmak üzere beş dil biliyordu ve bu da müşterilerle konuşurken işine yarıyordu. Akıllı ve dakikti, örnek bir çalışandı, muhtemelen barista olmak için gereğinden fazla nitelikliydi ve Lauren onun müşterilerle olan rahatlığına değer veriyordu.

Tezgâhı temizlemeyi bitirdikten sonra Monique çantasını omzuna attı ve "Ben çıkıyorum. Bu akşam ateşli bir randevum var."

"İyi eğlenceler!"

Brooklyn'de vahşi kedileri yakalayıp kısırlaştıran gönüllü bir grubu yöneten eski arkadaşı Mitch'ten bir mesaj aldığıında Lauren yalnızdı ve kafeyi gece için kapatıyordu.

Bir kutu yavru kedim var. Onları sana getirebilir miyim?

Kedi Kafe'nin kapasitesi dolmak üzereydi. Lauren o hafta birkaç kediyi kafe müşterilerine sahiplendirmeyi başarmıştı ama bu aşamada daha fazlasını sahiplenmek işleri karmaşık hale getirecekti.

Sadie yürüdü ve patisiyle Lauren'ın bacağına dokundu. Sanki şunu demeye çalışıyordu: "Hey, aptal, yavru kedileri al. İstedğini biliyorsun."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Lauren.

Tabii. Onları kafeye getir.

Lauren tezgahın yanına oturdu ve beklerken bir kitap okudu. Mitch yarım saat sonra elinde bir karton kutuyla çıkageldi. Lauren onu içeri alırken kutudan gelen küçük miyavlamaları duyabiliyordu.

Mitch'ten kutuyu alırken, "Bunlar çok küçük," dedi.

Mitch etrafına bakındı, muhtemelen tezgâhın üzerindeki ve kedi odasındaki ışıkların kapatılmış olduğunu fark etmişti. "Bu gece için planın var mıydı? Kapatıyordun, değil mi? Tam bir pisliğim. Öylece içeri dalmak istememiştim. Bunları kliniğe getirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, bu iyi." Kutuyu az önce masanın üzerine bıraktı. "Bunlar çok genç görünüyor." Kutunun içinde beş yavru kedi vardı.

iki ya da üç haftalık görünüyorlardı. Yeni doğmuş değillerdi ama yine de küçük ve biraz beceriksizdiler. "Hâlâ annelerine ihtiyaçları var."

"Annem gitti. Bu çocuklar terk edilmiş. Ayrıca, bu bebekleri yabanileşmeden önce kurtarmanın daha iyi olacağını düşünüyorduk. Onlar için iyi yuvalar bulabiliriz."

"Bu kadar genç yavru kedilerin annesiz yaşayabileceğinden emin değilim."

Mitch kaşlarını çatı. Neredeyse utangaç bir tavırla ayaklarını biraz sürüyerek yürüdü. "Bu kadar genç olup da iyi durumda olan kediler kurtardım. Biraz daha bakıma ihtiyaçları var ama birkaç hafta içinde sahiplenilebilecek duruma gelirler."

Sadie dönüşümlü olarak Mitch'in ayakkabılarını kokluyor ve masaya bakıyordu. Sandalyenin üzerinde zıpladı ve şüpheyle kokladı. Yavru kedilerden biri miyavlayınca Sadie irkildi.

"Bundan emin değilim," dedi Lauren. "Muhtemelen elle beslenmeleri gerekecek. Burada bunun için yeterli kaynağımız var mı bilmiyorum. Bu kadar genç yavru kediler hakkında bir şeyler okumuştum ama kendi başıma hiç büyütmedim."

Mitch kaşlarını çatı. Uzun boylu ve iriydi, çok yer kaplıyormuş gibi görünen bir adamdı ama Lauren'la uzun süredir arkadaş oldukları için onun dost canlısı olduğunu, cüssesinin ima ettiği gibi tehditkâr olmadığını biliyordu. Lauren adamın kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyordu ama kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, açık kahverengi saçları tepesinde seyrelmişti. Lauren onun kendisine biraz aşık olduğundan şüpheleniyordu ama onu o şekilde görmüyordu.

Ama şimdi kaşlarını çatmış yavru kedi kutusuna bakıyordu.

"Komşulardan biberon ve süt isteyebilirim. Yavru kedi maması? Bilmiyorum bile." Lauren kutuya uzandı ve yavru kedilerden birinin eline sokulmasına izin verdi. Her biri sarsıntılı kedi yavrusu hareketleriyle hareket ediyordu. "Sağlıklı olup olmadıklarını söyleyebilir misin?"

"Yani, sanırım? Ben veteriner değilim."

Hayır, ama Lauren'ın veterinerlere erişimi vardı. Caleb'i düşünerek iç çekti.

Mitch bir nefes verdi. "Üzgünüm, bunu daha iyi düşünmeliydim. Bu adamların diğer kedilerinizden ayrılmaları gerekecek."

Solucan, pire ve diğer her şey için kontrol edildi. Bunları kliniğe getirmeliydim. Sadece senin yanında daha rahat edebileceklerini düşündüm."

"Hayır, sorun değil, gerçekten."

"Pekâlâ. Bu küçük adamlara göz kulak olman iyi olacak mı? Muhtemelen geri dönmeliyim. Bu hafta kolonide bir düzine yeni kedi var ve gönüllülerden birkaçı da çok yeni."

"Evet, bana bir şey olmaz. Sanırım Dr. Francis Perşembe günleri çalışıyor, o yüzden bu adamları yan odaya getirip kontrol edilmelerini sağlayacağım."

"Harika. Teşekkürler Lauren. Minnettarım."

"Paige'in gelecek hafta düzenleyeceği evlat edinme etkinliğine geliyorsun, değil mi? Evlat edinme etkinliği-içki ruhsatımızı nihayet almamızın kutlaması. Yani etkinlikte bira ve şarap olacak."

"Kesinlikle. Bunu kaçırmazdım." Göz kırptı ve gitti.

Lauren kafedeki eşyalarını topladı ve kedilerin gece için yerleştiğinden emin oldu. Işıkları kapattı ve masanın üzerindeki kutuya doğru yürüdü. Yavru kedilerin hepsi hâlâ kıvranıyor ve miyavlıyordu... biri hariç. Lauren nefesini tuttu ve kutuya uzandı. Küçük olan nefes almıyor gibiydi.

Aceleyle kapıyı kilitledi, kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve veteriner kliniğine koştu.

Caleb resepsiyon masasında oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yapıyordu, o içeri girdiğinde. Bu mükemmel bir şeydi ama başka seçeneği olmadığını düşündü.

"Doug'ın Çarşamba günleri çalıştığını sanıyordum," dedi.

"Sana da merhaba. Doug'ın kızının bu akşam bale resitali vardı, o yüzden yer değiştirdik. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sesinden damlayan alaycılık Lauren'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olsa da içini çekti. "Bakın, bir arkadaşım birkaç dakika önce kafeye bir kutu yavru kedi getirdi ve

Bu kadar genç yavru kedilere hiç bakmadım ve biraz yardıma ihtiyacım var, sanırım içlerinden birinin başı dertte."

Caleb hemen acil durum veteriner moduna geçti. "Onları Muayene 1'e getirin."

"Burada başka kimse var mı?"

"Hayır. Teknisyenlerin hepsi bu gece izinliydi. Kapıyı kilitleyeyim ve zili çalmaları için ön kapıya bir not bırakayım. Yavru kedileri muayene odasındaki masanın üzerine koyun, ben hemen geliyorum."

Lauren'ın sıkıntıda olduğu belliydi. Caleb yavru kedilerin olduğu kutuya dikkatle yaklaştı. Beş tane vardı. Dördü hareket ediyor, biri etmiyordu.

"Bunlar annelerinden uzak kalmak için çok küçükler."

"Biliyorum," dedi Lauren. "Mitch -yabani kedilerle çalışan gönüllü bir kuruluşu yönetiyor- bunların anneleri tarafından terk edildiğini söyledi."

Caleb onlara baktı. "Bunlar iki haftalık diyebilirim. En fazla üç."

Hareketsiz olanı eline aldı ve nefes aldığını ama mücadele ettiğini gördü. İşe koyuldu, minik yavru kedinin tıkanmış gibi görünen burun kanallarını temizledi, ardından nefes almasını hatırlatmak için karnını ovdu. Lauren kıpırdamadan onu izledi.

Hiçbir şey olmadı.

Caleb'in aklından bir dizi düşünce geçti, bunlardan en önemlisi de bu tür şeylerin bazen olduğuydu. Genç yavru kediler, özellikle de birkaç haftalığına annesiz olarak sokağa bırakılanlar, genellikle hayatta kalamazlardı. Hayatın böyle olduğunu biliyordu ama yine de bu yavru kedinin yaşamasını gerçekten istiyordu.

Lauren sanki bu yavru kedinin Lazarus'una karşılık İsa olmasını bekliyormuş gibi ona baktı.

"Bu yavru kedilere biraz sıvı vermemiz gerekiyor," dedi Caleb, bu minik yavrunun muhtemelen hayatta kalamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek yerine rol yapmaya çalışarak. "Eğer

Koridordan aşağı indiğinizde sarı bir kapı var. Orası bizim eczanemiz. İçeride beyaz bir şışede kedi maması olan bir buzdolabı var. Gidip alabilir misin?"

Lauren dudağını ısırđı ve başını sallayıp odadan çıkmadan önce yavru kediye uzun uzun baktı.

Caleb bir nefes verdi. Parmağıyla yavru kedinin minik çenesini ovuşturdu ve nefes almasını sağlamak için boğazına doğru ilerledi. Caleb bir i çekme ya da nefes alma sesi duyduğunu sandı ama yavru kedi hareket etmedi.

Lauren bir süre sonra geri döndü.

"Başımın arkasındaki dolapta büyük steril şıringalar var," dedi Caleb, yavru kediye yere bırakmaya isteksiz bir şekilde. "*Yavru kedi besleme* etiketli bir kutudalar. Bir tanesine biraz mama dkn. Bakalım bu ufaklık biraz mamayla canlanacak mı?"

Lauren başını salladı, bir şıringa buldu ve içine mama doldurdu.

"Bir bebeği besler gibi. Ucunu yavru kedinin ağzına yaklaştır."

Yavru kedinin çenesi hafifçe açıktı ve şıringanın ucu Lauren'in yavru kedinin ağzına manevra yapabileceği kadar küçüktü. Bir an için hiçbir şey olmadı, ancak yavru kedinin ağzına biraz mama damlamış olmalıydı.

Sonra, aniden, kesin bir soluk sesi duyuldu ve yavru kedinin ağzı uca yapıştı.

"Aman Tanrım," dedi Lauren.

"Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz ama sanırım bu yavru kedi dövüşmek istiyor." Yavru kedi yemeye devam ederken Caleb nefesini bıraktı. "Hadi diğerlerini de besleyelim."

On dakika sonra, beş yavru kedinin hepsi biraz yemek yemişti ve sağlıklı olan dördü Lauren onları okşadıka ciyak ciyak miyavlıyordu. Ama beşinci yavru kedi kutunun köşesine kıvrılıp uyumuştu.

"Sence başarabilecek mi?" Lauren sordu.

"Drştce mi? Bunu söylemek zor. Ona göz kulak olmamız gerekecek."

"Onu ısıtmalı mıyız? Kuluçka makinesi gibi bir şeyiniz var mı?"

Caleb yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim, size işinizi nasıl yapacağınızı söylemeye çalışmıyorum."

İçini çekti ve dolaplardan birinden bir havlu aldı. Onu, uykusunda iç çeken ve kollarını gergin bir şekilde açan küçük kedinin etrafına sardı.

Caleb arka odada bazı ekipmanlar olduğunu söylemek istemedi.

-Yoğun bakım yatağına eşdeğer bir kedi yatakları vardı ama bu yavru kedi bunların çoğu için çok küçüktü. Bu küçük adam için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Lauren'a baktı, düşüncelerini okumamasını umuyordu, çünkü ona kesinlikle kalpsiz diyecekti. Ama o günün erken saatlerinde yaşlı bir köpeğe ötenazi yapmıştı ve hâlâ biraz sersemlemişti, bu da işini iyi yapabilmek için belli bir mesafeyi koruması gerektiğini hatırlatıyordu.

Bir eliyle ağzını kapatmış olan Lauren'a baktı, yavru kediye bakarken donup kalmıştı.

Caleb, "Dört sağlıklı yavru kedi yine de çok iyi bir haber," dedi. "Anneleri tarafından bu kadar küçük yaşta terk edilen yavru kediler genellikle hayatta kalamazlar. Bu yavru zorlanıyor ama diğer dördünün iyi olacağına inanıyorum. Evlat edinmek için çok küçükler ama evlat edinilene kadar onlara burada bakabiliriz."

"Ama beşincisi."

Caleb başını salladı. Zorluklara rağmen bir hayvanı kurtardığı tüm zamanları hatırlıyordu. Ama her kaybı da hatırlıyordu. Hayvanların acı çektiğini, hastalandığını ya da yaralandığını görmekten nefret ediyordu ve bu küçük yavru kedinin hayata tutunmaya çalışmasını izlemekten de hoşlanmıyordu. Ama bu geceyi hatırlayacaktı, hem de sadece güzel bir kadın onunla birlikte yavru kediye baktığı için değil.

Ondan nefret eden güzel bir kadın.

Yine de artık düşmanlık yoktu, sadece yavru kedi için endişeleniyordu. Lauren uzandı ve parmağını küçük adamın başının üstünde gezdirdi. Onun dokunuşuna doğru eğildi, bu iyiye işaretti. Diğer yavru kediler de

Yemek sonrası enerji patlamasıyla birbirleriyle oynamaya başladılar ama küçük olan Lauren'ın parmaklarına yaklaşmak için başını zar zor kaldırabiliyordu.

Yine de sonraki bir saat boyunca nöbet tuttular, sıcak olduğundan emin olmak ya da biraz yediğinden emin olmak için sırayla küçük yavru kediye kontrol ettiler.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar küçük yavru kedilerin neredeyse günün her saati bakıma ihtiyacı vardı ve ofisteki hiç kimsenin buna ayıracak vakti yoktu ama yine de hayır diyemedi.

Bir zamanlar daha çok lokum gibiydi. Başlangıçta veterinerlik okuluna gitmesi için ona ilham veren şey buydu. Çocukken hayvanları çok severdi. Ailesi en yakın şehir olan Portland, Maine'den oldukça uzakta büyük bir evde yaşıyordu ve köpeklerle, tavşanlara, balıklara, kısaca bir kertenkeleye ve yakındaki ormanda yaşayan sincaplara, sincaplara, geyiklere ve geyiklere yer vardı. Çocukluğunun bir bölümünde, bazen sincapları ve kuşları yakalayan bir husky melezleri vardı ve Caleb bunlardan birkaçını yaralarından kurtarmaya çalışmış, bazen de başarılı olmuştu. Çocukken ASPCA'nın hasta ve yaralı hayvanlarla ilgili reklamlarında ağlamıştı. Hayvanlarla ilgilenmeyi kendi işi haline getirmek doğal bir şey gibi görünüyordu. Bazen hayvanlarla insanlardan daha iyi anlaştığını düşünürdü.

Son zamanlarda kendini bıkkın hissediyordu. Eskiden bu kadar zor değildi. Birkaç yıl önce bir hayvanı uyutmak zorunda kalmak tüm gününü bitirebilirdi. Hayvanları hâlâ önemsiyordu ama artık kalbini biraz daha sıkı koruyordu. Bunun bir kısmı tecrübeden, büyük bir kısmı da boşanmasından kaynaklanıyordu. İnsanlara güvenmek konusunda zor bir ders almıştı.

Hayvanlar, en azından, ikiye bölünmüştü.

Lauren ona şüpheli bakışlar atmaya devam etti, sanki anlaştıklarına inanamıyormuş gibiydi. Belki bir ya da iki yıl önce, her şey cehenneme dönmeden önce tanışmış olsalardı, onun hakkındaki düşünceleri farklı olabilirdi. Belki başka bir hayatta en azından arkadaş olabilirdiler. Ya da daha fazlası, belki. Muhtemelen onun kalpsiz olduğunu düşünmesi kendisi için daha iyiydi. Bu şekilde kalbine yatırım yapamazdı -ve sonra da onu ezemezdi.

Midesi homurdandı. Saatine baktı ve Lauren'in yavru kedileri getirmesinin üzerinden iki saat geçtiğini fark etti. "Bu gece başka bir yerde olman gerekiyor mu? Eğer öyleyse bu çocuklarla ben ilgilenebilirim."

"Hayır. Kalabilirim."

"Çünkü eve gitmen, uyuman ya da her neyse... Yani, Olivia sabah gelip yerime geçene kadar buradayım, yani yavru kedilere göz kulak olmak gerçekten sorun değil."

Lauren başını salladı. "İyi olup olmayacaklarını bilmeden uyuyamayacağım."

Başka bir deyişle, ikisi de uzun süre burada kalacaklardı. "Pekâlâ. En kötüsüne hazırlıklı olmalıyız."

"Biliyorum. Ama... Sadece bunun nasıl biteceğini bilmem gerekiyor. iğnesi olduğu sürece iyi olup olmadığını merak edeceğim ve bu da beni uyutmayacak."

Caleb masanın karşısındaki Lauren'a baktı ve bakışları buluştu. Yorgun ve endişeli görünüyordu ama yine de muhteşemdi. Saçları ve giysileri biraz dağınıktı, muhtemelen bütün gün üzerinde olduğu için giydiği gömleğin kırıksıklıkları iyice bastırmıştı. Kadının giyinişini ve tarzını beğenmişti, belli ki güzel giyinmek ve biraz makyaj yapmak için çaba sarf ediyordu ama aynı zamanda takdir ettiği yumuşak bir güzelliği vardı.

Gerçekten de çok güzeldi ve onunla aynı fikirde olmadığı zamanlarda bile onu kendine çekiyordu. Kara'yla yaşadığı onca şeyden sonra bile biriyle birlikte olup olamayacağını merak etmesine neden olmuştu. Hazır değildi, bunu kendisi de biliyordu. Ama Lauren denemek istemesini sağladı.

Yine de gerçek şu ki, bu mevcut bağlamın dışında ve şu anda ne kadar sevimli, yumuşak ve seksi görünse de, yavru kedileri severken ve onlar için endişelenirken ne kadar tatlı ve nazik görünse de, cazibesine teslim olması gerektiğini düşünmüyordu. Mesafesini korumak daha iyiydi. Değil mi?

Masanın öbür ucuna uzanıp elini okşadı ve sanki yeniden on dört yaşında gibiydi, o küçük elektrik parçası adamın içinden geçerek bir şeyler istemesine neden oldu.

Caleb boğazını temizledi. "Pekâlâ. Bütün gece burada olacaksak bir şeyler yiyelim bari. Henry Caddesi'ndeki lokanta teslimat yapıyor mu?"

Bölüm 7

"Hey. Hey, Lauren. Bak."

Lauren irkilerek doğruldu. Etrafına bakındı ve veteriner kliniğinin muayene odasında olduğunu fark etti. Uyuyakalmış olmalıydı.

Saatlerce o yavru kedileri izlemişlerdi ve Caleb lokantadan sipariş verdikten sonra onunla bir patates kızartması siparişini paylaşmıştı. Küçük hasta kedi yavrusu neredeyse hiç hareket etmemişti ama Caleb hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için sürekli nefes alıp verişini kontrol etmişti. Ancak gece ilerledikçe Lauren küçük adamın başaramayacağına giderek daha fazla inanmaya başlamıştı. Bu fikir bile onu yıkmıştı ve yeterince şey yapıp yapmadığını, daha agresif bir bakım için ısrar etmesi gerekip gerekmediğini ya da yavru kedinin en başından beri ölüme mahkum olup olmadığını merak edip duruyordu.

Tanrım, çok yorgundu. Başını masaya koymak için kendini bükmüş olması gereken garip açı yüzünden sırtı ağrıyordu.

Başını kaldırdı ve Caleb'ın bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Bak." Kutuyu işaret etti.

Küçük hasta yavru kedi ayağa kalktı ve dikkatle kutudaki diğer yavru kedileri kontrol etti. Hepsi birbirini kokluyordu.

"O iyi!" dedi zıplayarak. Masanın etrafında zıpladı. "O iyi!" Sonra kollarını Caleb'e doladı.

Bunu yapmak istememişti. O küçük yavru kedinin ayağa kalkıp kardeşleriyle ilgilenmeye başlamasını izlemekten duyduğu sevinç onu çok etkilemişti ve

tepki vermişti. Ama şimdi kollarını Caleb'e dolamıştı ve onun ne kadar güçlü ve sağlam olduğunu hissedebiliyordu... Bırakmak zordu.

Kendisinden hoşlanmadığı açıkça belli olan bir adamın şaşırtıcı derecede kaslı kollarını ovma iyi bir fikir gibi görünecek kadar zor durumda mıydı?

Bir elini Caleb'in pazusunda tuttu ama tekrar yavru kedilere baktı. Küçük olan, diğer yavru kedileri incelerken küçük kuyruğunu sallıyordu. Caleb'in kolu ona dolandı.

"Uyuyakaldığıma

inanamıyorum."

"Saat

sabahın üçü."

Caleb sıcaktı ve güzel kokuyordu. Lavabonun yanındaki tıbbi sınıf antibakteriyel sabun gibi biraz tıbbi, ama bir tür çam kolonyası veya tıraş losyonu da kullanmış olmalıydı. Caleb zahmetsiz bir şekilde yakışıklıydı, sanki her gün yataktan böyle kalkıyormuş gibiydi. Dikenli de olsa pürüzsüz bir cildi vardı. Ama şimdi küçümseyici ya da kaba davranmıyordu; ona kahvaltıda yemek istemiş gibi bakıyordu.

Ya da çok fazla anlam çıkarıyordu. Ama bu bakış başka ne anlama gelebilirdi ki?

Ağırlığını kaydırdı ve ona doğru döndü. Adam dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktı. Uzun boyluydu ve... Güzel omuzları ve düzgün bir vücudu vardı ve oldukça seksiydi. Onunla ilgili ilk izlenimi, çıplak bir şekilde tanımak isteyebileceği türden bir adam olduğu yönündeydi.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Caleb.

"Evet." Lauren onun bakışlarıyla buluştu ve grimsi mavi ve yoğun olan gözlerine baktı. Açık kahverengi saçları, sanki saatlerdir ayaktaymış ve nasıl görüldüğünü umursamayacak kadar yorgunmuş gibi, gecenin üçünde dağılmıştı. Lauren kendini sabitlemek için ellerini onun omuzlarına koydu, çünkü ona bakmak bile sıcak ve ürpertici hissetmesine neden oluyordu. Ve bu kadar yakın olmak, ona dokunmak, onu koklamak, karıncalanmalar çok özel yerlerdeydi. "Çok mutluyum."

"Ben de öyle. geceyi atlatabileceğini düşünmüyordum."

Onun nefesini yüzünde hissederek biraz daha yaklaştı. "Ben sadece... ah... çok rahatladım," dedi usulca.

"Mmm. Ben de."

"Biz, ah, birbirimizle kavga etmiyoruz."

"Hayır."

Sonra Caleb üzerine çullandı ve onu öptü.

Sıcaklık Lauren'ın göğsüne yayıldı. Ellerini Caleb'in boynuna doladı, tutunmaya çalışıyordu çünkü bunun geçici bir delilik olduğunu biliyordu ama bundan büyük keyif alıyordu.

Hafifçe geri çekildi. "Öpüşüyoruz."

"Benim için sorun yok. Hatta iyi."

Gülümsedi. "Peki, tamam o zaman."

Onu tekrar öptü, ama bu sefer onu tezgâhın üzerine, yavru kedi kutusunun hemen yanına kaldırdı. Paslanmaz çelik bacaklarının arkasını soğutuyordu ama bu onu pek rahatsız etmedi. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adam öne doğru bastırdı. Adamın kendisine karşı sertleştiğini hissedebiliyordu; onun da kendisi kadar tahrik olması onu heyecanlandırmıştı.

Ellerini kızın yüzüne götürdü ve dilini kızın ağzına soktu. Kadın da dilini onunkine doladı. Kollarını adamın güçlü omuzlarına doladı ve onu orada tuttu.

Yavru kediler iyiydi ve Caleb onu dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyordu. Ne çılgın bir geceydi!

Ama...

Kendini geri çekti. "Bunu yavru kedilerin önünde yapabileceğimi sanmıyorum." Kıkırdadı ve alnını onunkine yasladı. "Adil."

"Bunu yapmak istemediğimden değil, çünkü kesinlikle istiyorum. Sadece, bilirsiniz, bu masa biraz soğuk ve yavru kediler izliyor ve... Tanrım, çok seksisin."

Güldü. "Sen de öylesin. Ama demek istediğini anladım." Geri adım attı.

Biraz isteksizce masadan kaydı. "Ama mesain bittikten sonra bunu benim evime götürebiliriz. Hemen üst katta oturuyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Uygun."

"Evet. Olivia tekrar ne zaman gelecek?" "Dört saatten önce değil."

"Üzerinde sevişebileceğimiz bir kanepeler falan var mı?"

Güldü ve yavru kedilere baktı. "Belki de. Bu senin karakterine çok aykırı görünüyor."

"Hey, seksi ve spontane olabilirim. Ve bunlar alışılmadık durumlar. Tanrı'ya şükür hayattayız seksi gibi. Ama bu durumda, Tanrı'ya şükür yavru kediler hayatta."

"Niyetinizi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, eğer sizinle dairenize gelirim, üzerine atlamak niyetindesiniz."

Sırıttı. "Evet, bu doğru."

Sırıtsı onunkini yansıtıyordu. "Teklifinizi dikkate alacağım. Bu arada, muhtemelen bu küçük tüy yumaklarının tekrar yemek yeme zamanı gelmiştir. Bana yardım etmek ister misin?"

"Kesinlikle. "

Lauren, Olivia'nın ofisindeki kanepede sevişmek yerine orada uyuyakaldı. Caleb ofiste koşuşturuyor, kendini meşgul tutmaya çalışıyor, arada bir yavru kedilere bakıyordu. Lauren uyudukça Caleb'in yatağına gireceklerine dair umudu da azalıyordu. Muhtemelen birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını hatırlayacaktı. Caleb onun uçar, Lauren da onun soğuk olduğunu düşünüyordu.

Gerçi sabahın üçünde öpüşmelerinde soğuk bir şey yoktu. Caleb ne kadar ateşli olabileceklerini göstermek için kıyafetlerini yırtmak üzereydi ki, kız frene bastı. Bu muhtemelen en iyisiydi. Ne düşünüyordu ki? Lauren ateşliydi, evet, ama

otoriter ve gülünçtü. Yine de o yavru kediler için çok endişelenmiş, küçük olan iyi olduğunda rahatlamıştı ve sonra ellerini onun üzerine ve şey, sadece bir yere kadar direnebilirdi. Olivia saat tam altıda geldi ve Caleb yavru kedilerin durumunu açıkladı. Birlikte yavru kedilere baktılar. Beşi de gayet iyi görünüyordu, miyavlıyor ve birbirleriyle oynuyorlardı. Caleb yavruları taşıdı. Olivia'nın onları bir kulübeye yerleştirdiği arka odaya.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi. "Lauren'in yabani kurtarma organizasyonundan bize getirdiği ilk yavru değil ama uzun zamandır bu kadar genç yavru kedi görmemiştim. Ama onları düzenli bir beslenme programına sokabilir ve teknisyenlerden yardım . Rachel'dan birkaç hafta içinde yavru kedileri sahiplendireceğimize dair ilanlar isteyeceğim."

"Teşekkür ederim. Eminim Lauren bunu takdir edecektir."

"Geceyi burada bu adamlar için endişelenerek mi geçirdi? Bu yüzden mi ofisimde uyuyor?"

Caleb'in nabızı biraz hızlandı. Açıkçası, onun burada olduğunu, dairesine çıkana kadar zamanını beklediğini söyleyemezdi. "Evet, gitmezdi."

Olivia başıyla onayladı. "Bu doğru görünüyor."

"Evet, bu yönden biraz baş belasıdır."

Olivia güldü. "Dediğim gibi, bu ilk değil. Yaklaşık altı ay önce, bir kavgada ağır yaralanmış bir yabani kedi getirmişti ve zavallı kedi ameliyattan çıkana kadar oradan ayrılmadı."

"Kedi iyi miydi?"

"Evet, yaşadı. Onu iyileştirdik ve şehir dışındaki kontrollü bir yabani kolonisinde ona güzel bir yuva bulduk."

Caleb başıyla onayladı. Bazı yabani kediler asla iyi bir evcil hayvan olamazdı çünkü çok vahşiydiler ve insanları pençeleme ya da ısırma olasılıkları vardı. Caleb, Olivia'nın şehir dışında terk edilmiş eski bir askeri kaleden bahsettiğini düşündü.

yabani kedilerin yaşaması için izole bir yer haline getirdi. Bilim insanları, kedi davranışları hakkında daha fazla bilgi edinmek için buradaki koloniyi inceledi.

"Ben gidip onu uyandırırım o zaman," dedi Caleb.

"Pekâlâ. Bu küçük adamlara biraz yiyecek vereceğim."

Caleb yavru kedilerin her birinin kulaklarının arkasını biraz kaşdı. Sonra koridorda Olivia'nın ofisine doğru yürüdü. Lauren oradaki kanepeye kıvrılmış, usulca horluyordu. Caleb onu uyandırmaktan nefret ediyordu ama onu bütün gün burada bırakamazdı. Kanepenin yanına diz çöktü ve hafifçe omzunu dürttü.

Daha önce muayene odasında olduğu gibi, bir sıçrayışla uyandı ve ayağa fırladı. Uzun bir süre Caleb'a baktı, sonra odaya göz gezdirdi. Nerede olduğunu ve neden orada bulunduğunu hatırlamış olmalıydı, çünkü yüz hatları gevşemişti.

"Saat altıyı geçti," diye fısıldadı Caleb. "Olivia burada, o yüzden bugünlük paydos ediyorum."

"Yavru kediler mi?"

"İyi görünüyorlar. Olivia şimdi onları besliyor."

"Güzel." Lauren saçlarını düzeltti ve ağırlığını kanepeye verdi. "Yani, mesain bitti mi?"

"Öyle."

"Davet hala geçerli, biliyorsunuz. Çalışanlarım bu sabah kafeye ilgilenebilir. Sabah telaşını çok iyi biliyorlar."

Caleb biraz rahatladığını hissetti. Belki de ondan o kadar da nefret etmiyordu ya da bir tür ateşkese varmışlardı. Muhtemelen bundan romantik bir şey çıkmayacaktı ama Lauren gibi seksi bir kadınla yatakta biraz eğlenmek asla istenmeyen bir olay değildi. Anlaşmayı mühürlemek isteyen adam eğildi ve onu öptü. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve dilini adamın ağzına sokarak onu öptü. Bacağını kanepede onun üzerine atmak çok kolay olurdu.

"Üst katta," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

"Evet, patronumun ofisinde öpüşürken yakalanmak iyi bir görüntü değil."

"O kadar da değil, hayır."

Caleb ayağa kalkıp kendine çeki düzen verdikten sonra Lauren'ın koltuktan kalkmasına yardım etti. Lauren hâlâ uyku sersemiydi ve Caleb Olivia'nın masasının çekmecesinden çantasını alırken ona sevgiyle baktı. Ofisten Lauren'ın dairesine kadar olan kısa mesafede bu işin ters gidebileceği pek çok yol vardı ve Caleb muhtemelen bir bahane uydurmalıydı. Yine de kesinlikle bir bahanesi olmasını istemiyordu.

Ve sonra hatırladı... "Hank."

"Ha?"

"Köpeğim, Hank."

"Köpeğin mi var?"

"Evet. O... O burada klinikte terk edilmişti ve bir şekilde bana alıştı. Şu anda benim dairemde. Yürüyüş için çok gecikti."

"Oh. Bu hayal kırıklığı. Ama bilmelisin ki evcil hayvanına gösterdiğin şefkat beni tahrik ediyor."

Caleb güldü. "Bu düşünceni köpek gezdiricimi arayana kadar beklet."

Bölüm 8

Veteriner kliniğinden binanın konut kısmına geçmek için kara hız rekoru kırdıktan sonra Lauren'ın dairesinin kapısından içeri daldılar. Lauren anahtarını kilitten zorlukla çıkarmıştı ki Caleb onu içeriden kapıya doğru itti ve kapıyı çarparak kapattı. Burada bir önsöz ya da numara yoktu; onun yerine kapıya karşı öpüştüler ve birbirlerini okşadılar. Caleb uzanıp Lauren'ın kalçasını kavradı ve bacağını kalçasına dolamak için yukarı çekti. Birbirlerine karşı kıvrandılar, birbirlerinin tadına baktılar, kendilerini iyi hissettiklerinde inlediler. Lauren Caleb'gömleğini pantolonundan çıkardı ve ellerini onun sıcak tenini hissetmek için içeriye doğru kaydırды. Tanrım, adam ateşliydi. Karın kaslarının izlerini, göğüs kıllarının yumuşak tüylerini hissedebiliyordu. Adamın meme uçlarından birini çimdikledi ve adam ağzına doğru tısladı.

"Yatak nerede?" Caleb sordu.

Lauren konuşamıyordu. Bunun yerine, onu ön girişten yaklaşık bir metre uzaklıktaki yatak odası kapısına doğru itti. Adam etrafına bile bakmadı, sadece Lauren'in onu ittiği yere gitti. Hazırlık tanrılarına bir önceki sabah yatağını gerçekten yapmış olduğu ve odasının çok dağınık olmadığı için küçük bir dua gönderdi, sonra Caleb'i yatağa doğru yönlendirdi. Ayağı karyolanın ayağına çarpmış olmalıydı, çünkü ayağı takıldı ve sırt üstü yatağa düştü.

Yine de itiraz etmedi. Aslında, Lauren yatağa onun üzerine sürünerek girdiğinde, "Evet, işte bundan ," diye fısıldadı. Lauren

güldü ve onu öptü. Caleb kollarını ona doladı ve öpücüğe doğru eğildi, sonra kalçalarını ona doğru savurdu.

"Oh, evet," dedi Lauren. "Hadi bundan daha fazlasını yapalım."

Caleb, Lauren'ın giydiği gömleğin eteklerinden tutup başının üzerinden çekti. Lauren onun kalçalarına oturdu ve Caleb uzanıp sütyeninin üzerinden göğüslerine dokundu. Sahip olduğu en seksi sütyen değildi, sadece her bir kabın kenarında küçük bir dantel şeridi olan pratik, sade bir bej durumuydu, ama Caleb ona şimdiye kadar gördüğü en seksi şeymiş gibi baktı. Ona daha fazlasını verebilirdi. Arkasına uzandı ve sütyenin kancasını açtı, sonra da çekti. Caleb'in gözleri irileşti, sonra bakışlarındaki bir şey karardı, ilkelleşti.

Eğildi ve açma zahmetine katlanmadan kendi gömleğini çıkardı. Standart mavi oxford gömleğinin altına giydiği beyaz atleti yere, Lauren'ın atılmış sütyeninin yanına düştü. Caleb eğildi, Lauren'ın belini kavradı ve göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Sıcak dili sihirliydi, vücudunda elektrik akımları yaratıyordu ve Lauren içini çekerek onu orada tutmak için ellerini başının etrafına koydu. Adamın bacaklarının arasında sertleştiğini hissedebiliyordu.

"Çok fazla kıyafet var," diye mırıldandı.

Adam kızın kalçasına dokundu ve kız bunu üstünden kalkması için bir işaret olarak algıladı. Yer bulur bulmaz kemerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. Bunların hiçbirinin planlı olmadığına bir başka işareti olarak, üzerinde hayal gücüne pek bir şey bırakmayan bir çift yırtık pırtık boxer vardı.

Yine de dağınık saçlarından göğsüne dökülen saçlara ve boxer'ının içine doğru bir çizgi oluşturan hafif koyu saçlara kadar her yerinde açık renk saç vardı. Ve spor salonunda çok zaman geçirmiş gibi kesilmişti: yuvarlak kol kasları, belirgin göğüs kasları, güçlü karın kasları. Mavi gözleri ona bakarken biraz parlıyor gibiydi.

İpucunu aldı ve kot pantolonunu kaydırarak çıkardı, bu sırada çoraplarını da çıkardı. Pembe pamuklu külotu yine en seksi iç çamaşırı sayılmazdı.

Ama Caleb yine de bir elini kızın kalçasına koydu ve başparmağını bel kemerine soktu.

Bir erkekle soyunmayalı uzun zaman olmuştu. Derek'ten ayrıldıktan hemen sonra otuz saniyelik bir ilişki dışında pek bir şey yaşamamıştı; kafeyle çok meşguldü ve biriyle çıkmak için fazla çaba sarf etmemişti. Birden kendini utangaç hissetti. Şimdiye kadar birlikte olduğu en ateşli adam -sokaklarda mütevazı bir veteriner, çarşaplarda iç çamaşırı modeli- külotunu çıkarmak üzereydi ve kafasında milyonlarca düşünce dönüp duruyordu. Bir süredir tıraş olmamıştı, gördükleri hoşuna gitmeyebilirdi, bu hafta -ya da dürüst olmak gerekirse bu ay- kimseyle soyunmayı planlamamıştı ve bu tür bir spontanlık ona hiç benzemiyordu...

Ama sonra bunu kabullenmeye karar verdi. Caleb külotunu kaydırarak çıkardı ve "Oh, evet," dedi, bu güven vericiydi.

Onu yatağa sırt üstü yatırdı ve boxer'ı hâlâ üzerindeyken bacaklarının arasına girdi. Onu öptü ve bir eliyle göğsünü kavradı, sonra elini karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kaydırды. Adam bir parmağını içine soktuğunda kadın ıslak ve hazırды. Vücudu adeta "*Evet, hadi yapalım şunu*" diye bağıırıyordu.

Bir elini adamın sırtından aşağı kaydırды, pürüzsüz poposunu avuçlarının arasına aldı, ardından boxer'ının içine uzanarak bir elini sikinin etrafına sardı. Kadın ona dokunduğunda bir nefes çekti.

"Prezervatif mi?" diye sordu.

"Başucu çekmecesі. Ama son kullanma tarihlerini kontrol et." Gözlerini devirdi ve başını yastığa yasladı. "Bu şimdiye kadar söylediğim en az seksi şey olabilir."

Kıkırdadı ve çekmeceyi açtı. Omzunun üzerinden muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş birkaç prezervatif attı ve sonra birini havaya kaldırıp "Eureka" dedi.

"Ben... bunu çok sık yapmıyorum."

"Hey, sorun değil. Yargılama yok. Bunun süresi gelecek yıla kadar dolmuyor, yani sorun yok."

"Phew." Lauren gergin bir şekilde güldü.

"Tabii sen istemiyorsan."

"Oh, istiyorum. Senin için ne kadar hazır olduğumu hissedemedin mi? Hadi yapalım şu işi." Caleb sırtıttı. O gerçekten oldu dayanılmaz Şirin ne zaman o Gülümsedi.

Yakışıklıydı, evet, ama sağ yanağında bir gamzesi vardı.

Onu öptü. yanında manevra hissetti, muhtemelen prezervatifi takabilmek için boxer'ını çıkarıyordu. Hafifçe geri çekildi ve aşağı baktı. Çıplak aleti görülmeye değerdı, sert, büyük ve pürüzsüzdü. Adam prezervatifi takarken Lauren elini onun göğsünde gezdirdi. Sonra elini tuttu, onu sırt üstü yatırdı ve bacaklarının arasına yerleşti.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," dedi.

"Tanrım, sana dönüyorum. Tüm bunları beyaz önlüğünüzün altında sakladığınızı bilmiyordum, Dr. Fitch. Eğlenceli, seksi bir sır gibi."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Seni ilk gördüğümde çok seksi olduğunu düşünmüştüm. O zamandan beri seni arzuluyorum."

Onu öptü ve alt dudağını ısırdı. "O zaman daha fazla uzatmadan..."

Caleb parmaklarını onun vücudunun girişinde gezdirdi, sonra iki parmağını içine soktu. İnledi, parmaklarının baskısını seviyordu ama çok daha fazlasını istiyordu. Onun sikini kavradı ve kendine doğru yönlendirdi. Sikinın küt başını girişinde hissettiğinde, onu karşılamak için kalçalarını kaydırđı ve "Evet, istediğim bu" diye mırıldandı. Adam içeri girdiğinde biraz acıdı ama tam da ihtiyacı olan şeydi. Kendini dolu, gergin ve deli gibi uyarılmış hissediyordu.

"Çekil," dedi ve onu öptü.

Ellerinin ulaştığı her yerde ona dokunarak içeri ve dışarı itti ve bir ritim tutturdu. Göğüslerini avuçladı, bir meme ucunu emebilmek için vücudunu döndürdü, ellerini kalçasında, karnında, boynunda, saçlarında gezdirdi. Bu

Uyarılmanın sıcaklığı vücuduna yayıldı ve bacaklarının arasından el ve ayak parmaklarına kadar karıncalanma ve elektrik yayıldı.

Neden bunu yapmayı yine bu kadar uzun süre ertelemişti? Caleb'le birlikte olmak Lauren'a dünyanın üç dakika içinde sona erebileceğini ve her şeyin yolunda gideceğini hissettiriyordu. Onu öptü, kulak memesini, çenesini, köprücük kemiğini dişledi. Ellerini göğüs kaslarında ve karın kaslarında gezdirdi, meme uçlarını sıktı, nasıl tepki vereceğini görmek için ona farklı yerlerinden dokunmayı denedi. Boynunun omzuyla birleştiği noktayı hafifçe ısırdı çünkü bu onun inlemesine ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldamasına neden oluyordu. Ve tüm bunlar olurken, adam ona dünyada ikisinden başka hiçbir şey yokmuş hissettirdi ve kısa süre sonra ikisini de bir uçurumdan aşağı itecek olan bu güçlü sürtünmeyi yarattı.

Gitmek için ne yol ama.

Parmaklarını adamın saçlarına soktu, ipeksi tellerini hissetti, sonra inlerken parmaklarını adamın omuzlarına gömdü. Şehvetten yarı sayıklıyordu ve adam aralarına uzanıp başparmağını klitorisine bastırduğunda haykırdı. Evet, tam orada, işte buydu, sadece biraz daha baskı...

Orgazm onu bir anda vurdu, vücudunu parçaladı ve sırtını eğip başını geriye atmasına neden oldu. Her şey bir saniyeliğine bembeyaz ve sessiz oldu ve sonra Caleb'in kollarında titrediğini ve içine boşaldığını hissedecek kadar kendine geldi. Kulağına saçma sapan şeyler mırıldanırken artçı sarsıntılar boyunca ona sarıldı.

Bir süre sonra onun üzerinden kaydı ve yanına uzandı. "Bu *Bir şey*," dedi. "Umarım iyi bir şeydir."

"*Harika* bir şey." Nefes nefese kaldı ve ona bakmak için başını çevirdi. Gülümsedi.

"Gülüşün birini . Onu çok fazla çıkarmadığına sevindim."

Güldü. "Çok neşeli bir insan olmadığımı biliyorum."

Gölmek ve alaycı bir şeyler söylemek istedi ama anı bozmak istemedi, onun yerine göğsünü okşadı. "Bu sabah çok gülümsediğın kesin. Ama sırrını saklayacağım."

Caleb yatağı döndü ve Lauren'la birlikte yorganın altına girdi. Lauren onun etrafında kıvrıldı.

Ne diyeceğini bilemiyordu. Burada inanılmaz seksi olduğunu düşündüğü bir kadınla birlikteydi ve onu çıplak görmenin hiçbir yanı hayal kırıklığı yaratmıyordu ama kişiliklerinin pek uyumlu olmadığına da farkındaydı. Belki bu şimdi değışirdi.

Kendini biraz sersemlemiş hissetti ve gözlerini kapatıp onun vücudunun kendi vücuduna sarılmış halinin tadını çıkarmaya karar verdi.

Bir dakika kadar sonra, "Uyuyor musun?" diye sordu.

İstemeden de olsa homurdandı. "Uyuyor muyum?"

Onun üzerine eğildi ve yüzüne baktı. "Görünüşe göre artık değil. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Muhtemelen en iyisi bu. Onu terk ettiğimi düşünmeden önce gidip zavallı Hank'i görmeliyim."

"Mmm." Onu öptü. "Yani sen bir köpek insanısın."

"Sanırım öyle. Bu köpek kliniğı geldiğı ilk andan beri benim numaramı biliyordu."

Lauren mutlu bir şekilde iç çekti. "Çok tatlısın, bunu biliyor musun?"

"Ben sadece bir hayvan insanı olduğumu düşünmeyi seviyorum. Veterinerlik okulunda atlara, ineklere, kertenkelelere ve her türlü şeye bakmak zorundaydım. Tufts'taki veteriner tıp merkezi her şeyi kabul ediyordu."

Ona sırtıttı. "Demek Boston'da okula gittin. Oralı mısın?"

"Aslen Maine'liyim, Portland'ın biraz dışındayım. Ama uzun süre Boston'da yaşadım. Oraya taşınmadan önce oradaydım."

Manhattan."

"Ah, tamam. Ohio'da büyüdüm ama üniversite için New York'a taşındım ve bir daha hiç ayrılmadım."

"Evet, buraya taşındığımdan beri fark ettiğim bir şey bu. New Yorklular üç kategoriye ayrılıyor. Burada doğup büyüyen ve asla olanlar, buranın dünyanın en harika yeri olduğunu düşünen ve asla taşınmayacak olan nakilciler ve herhangi bir nedenden dolayı taşınmak zorunda kaldıkları isteksizce taşınmaktan bahsedenler."

"Ya sen?"

"Biliyorsunuz, son muayenehanem kapandıktan sonra taşınmayı düşündüm ama işte buradayım, belki de bu şehir bana yapışıp kalmıştır."

Kara kaçtıktan sonra bir yere, başka bir yere gitmeyi uzun uzun düşünmüştü. Kendini aşağılanmış ve öfkeli hissetmişti ve her şeyi geride bırakmak istiyordu. Ama Kara başka bir şehre kaçarak ona iyilik yapmıştı, bu yüzden Caleb New York'a son bir şans vermeye karar vermişti.

Yine de tüm bunlardan Lauren'a bahsetmek konusunda isteksizdi. Boşanma onu başarısızlığa uğramış, Kara için yeterince iyi değilmiş gibi hissettirmişti. Yine de Lauren'ın, bir ilişkiye kendini adamak için çok istekli olmamasının nedenini bilmesi gerekiyordu.

Telefonu odanın içinde bir yerde çaldı. Lauren içini çekerek yuvarlandı ve yerdeki giysileri karıştırdı. "Kahretsin, aramayı unuttum. Muhtemelen ölüp ölmediğimi merak ediyorlardır."

Telefonunu kot pantolonunun cebinde buldu. Görünüşe göre yaşadıkları an sona ermişti çünkü telefona cevap verirken çıplak göğüslerinin üzerine bir çarşaf çekti.

"Çok özür dilerim, Monique. Bu sabah kendimi iyi hissetmiyordum ve aramayı unuttum. Bensiz kaleyi koruyabilecek misiniz? Siktir, Victor mu aradı? Paige orada mı? Tamam, Paige'den kasada sana yardım etmesini iste. Kasayı kullanmayı biliyor ama espresso makinesini bilmiyor. kısa zamanda oraya geleceğim." Lauren kendine baktı. "Ee, bir de

Bana kırk beş falan verir misin? Tamam. Elimden geldiğince çabuk, söz veriyorum." Telefonu kapattı ve iç çekti.

Caleb, "Sanırım bu iş artık bitti," dedi.

"Evet, kusura bakmayın. Baristalarımın biri aradı ve sabah yoğunluğu sırasında kafede bir kargaşa oldu." Yataktan kalktı ve pembe bir bornoz giydi. "Yine de işe seks kokarak gitmeyeceğim, bu yüzden ben duş alırken idare etmeleri gerekecek."

Caleb bir an için yatağa uzandı. Odanın etrafına baktı. Duvarlar yumuşak bir griye boyanmıştı ve Lauren'in mobilyaları çoğunlukla koyu renk ahşaptı. Güzel, kadınsı bir odaydı; yatak örtüsü pembeydi, mevcut yüzeylerin çoğunda küçük doldurulmuş hayvan kediler vardı ve şifonyerinin üzerinde kuru pembe güllerle dolu bir vazo vardı. Yerde de kedi oyuncakları vardı. "Burada bir kediniz var mı?"

"Evet. Adı Molly. Huysuz, yaşlı bir kadın. Buralarda bir yerde. İnsanlardan, diğer kedilerden ya da benden başka hiçbir şeyden hoşlanmıyor, bu yüzden onu Kedi Kafe'de tutamadık. Muhtemelen siz gidene kadar saklanacaktır."

"Yani senin kedi kadın iyi niyetin sağlam."

Lauren güldü. "Öyle de denebilir." Yerdeki giysileri toplamaya başladı.

"Şey, bu... güzeldi. Sanırım artık gerçek hayata dönmemiz gerekiyor." Durdu ve ona baktı. "Sanırım öyle."

"Bu artık bir şey mi?"

Caleb bunu söylediği için bile kendini bir pislik gibi hissetti ama Lauren'ın yüzünde de pek hayal kırıklığı görmedi. Bunun bir şey olmasını istiyordu ama belki de bu iyi bir fikir değildi.

"Bir şey mi?"

"Demek istediğim," dedi Caleb doğrulup. "Boşanma belgelerimin mürekkebi hâlâ kurumadı. Ve tüm süreç... hoş değildi. Şu anda biriyle çıkmaya hazır değilim."

"Boşanmışsın."

"Evet. Bu harikaydı ve dürüst olmak gerekirse bunu tekrar yapmak istiyorum ama içimde romantik bir şeyler yapmak için gerçekten güç yok."

"Sanırım şanslısın."

Onun odanın içinde dolanmasını izledi, ses tonunu okuyamadı. Acı mı çekiyordu? Dürüst müydü?

Kıyafetlerini sepete bıraktı ve "Eski erkek arkadaşım yeni evlendi. Bu... Bilmiyorum. Hâlâ bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Bir zamanlar o adamla evleneceğimi düşünmüştüm ama kismet değilmiş ve şimdi başka biriyle evlendi. Bu yüzden bir süreliğine kendime odaklanmaya karar verdim. İlişkiler... biter. Planladığınız gibi gitmezler. Bunun yarattığı hayal kırıklıklarıyla ya da gerçekten zamanım olmayan flörtlerle uğraşmak yerine, önceliğimi kendime veriyorum. Beni mutlu eden, beni tatmin eden şeyleri yapıyorum. Eğer doğru adam karşıma çıkarsa, harika, ama çıkmazsa da sorun yok."

Caleb bunu takdir etti. Hâlâ tek başına yaşamaya alışmaya çalışıyordu; Kara'yla veterinerlik okulundan beri birlikte yaşıyorlardı ve ondan önce de oda arkadaşları vardı, yani daha önce hiç kendi evi olmamıştı. Kendine öncelik verecek kadar ileri gitmemişti, sadece bir tür normallik bulmaya çalışıyordu. Birinin kendini seçmesi dikkate değer görünüyordu; Caleb iyileştikten sonra, bir daha asla evlenmemeyi planlasa bile, yeniden birileriyle çıkacağını düşünmüştü.

Gözlerini dikmiş olmalıydı, çünkü Lauren da ona bakıyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Ayrılıklar en kötüsüdür. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Beni aldattı, sonra birlikte işlettiğimiz kliniği bana danışmadan kapattı ve en tepedeki kiraz da o adamla başka bir eyalete kaçması oldu."

Lauren yüzünü buruşturdu. "Oof. Çok özür dilerim."

"Ben... bununla barışmaya çalışıyorum. Ama dediğim gibi, işler karıştı, özellikle de iş varlıklarımızı bölüşürken ve ben sadece... Ben

tüm bunları tekrar yaşayamam. Biliyorum 'sorun sende değil, bende' bir klişe ama gerçekten de sorun bende."

"Ama benim de söylediğim bu." Lauren yatağın ayak ucuna oturdu. "Derek'in evlenmesi beni gerçekten şaşırttı. O ve karısı evlenme teklif etmeden önce birbirlerini beş dakika kadar tanıyorlardı. Arkadaşım Lindsay, pek çok erkeğin belli bir yaşa geldikten sonra aniden yuva kurmaya hazır olduğunu söylüyor. Yani sorun *bende* değil. Ama ben öyleymişim gibi hissettim. Bilmiyorum. Üzgünüm, bunları duymana gerek yok."

"değil. Bu duyguya aşınayım."

"Sonuç olarak romantik bir geleceğimiz yok. Ve ben bunu sorun etmiyorum." Caleb, Kara'ya karşı hâlâ bu kadar kin beslerken bir ilişkide işi olmadığını biliyordu ama Lauren'ın durumu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğini duymak tuhaf bir şekilde üzücüydü. Hatta hayal kırıklığına uğratmıştı.

Neden ki? Lauren seksi ve yatakta harikaydı ama aynı zamanda insanların kahve yudumlayıp kedi beslediği bir iş yapan, küstah, her şeyi bilen bir kedi kadını. Birbirlerini tanıdıkları zamanın çoğunu didişerek geçirmişlerdi. Boşanması yüzünden hâlâ darmadağın olmasaydı bile, bu kadına bulaşmak aptalca bir fikir gibi görünüyordu.

Ve yine de.

Bornozu omzundan kayarak göğüslerinin kenarını ortaya çıkarmaya başlamıştı ve bu şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi. O bornozun içine uzanmak ve bir avuçtan biraz fazla olan göğüslerini avuçlamak istedi.

Lauren yataktan kalkarken, "Gözlerin kıpkırmızı olmuş," dedi.

"Evet, lenslerim olması gerekenden birkaç saat daha uzun süredir içeride."

"Aha. Seni gözlük takarken gördüğümü sandım."

"Çoğu zaman yapıyorum ama yüzümü yalayan köpekler mesleki tehlikeler ve bazen lekeleri çıkarmak zor oluyor." Boğazını temizledi. "Romantik bir geleceğimiz olmasa bile, bu güzeldi. Sadece bunu ortaya koymak

Senden inanılmaz derecede etkilendiğimi ve beni evine götürüp tekrar üstüme atlamak istersen hayır demeyeceğimi."

"Üzerime atladın."

Gülümsediğini hissetti. Tartışmadıkları zamanlarda bu kadından çok hoşlanıyordu. "Karşılıklı bir zıplamaydı."

"Şey, duşa girmem gerekiyor. Ama oldukça büyük bir duş. Su tasarrufu yapmak istiyorsanız iki kişilik yer var."

Yani romantik bir gelecek yok ama belki kısa vadede seksi bir eğlence olabilir. Buna hayır demek zor. Örtüleri bir kenara fırlattı. "Eğer su tasarrufu içinse..."

Bölüm 9

Lauren Pop'ta Evan, Paige ve Lindsay'in karşısına oturdu. Onlara Caleb'la olanları anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama tüm bunların nasıl görüneceği konusunda endişeliydi. *"Geleceğim olmayan ve o kadar da hoşlanmadığım bir adamla yattım"* diyemezdi. *Çak bir beşlik!*

Lindsay üniversiteden eski bir arkadaşıydı ve kariyerini hobiymiş gibi sürdürüyordu; kısa süre önce Park Slope'taki bir restoranda aşçı olarak çalıştığı çıkmaz bir işten ayrılmış ve popüler bir şehir yemekleri sitesinde restoran eleştirmeni olarak kariyerine başlamıştı. Bugünlerde her şeyi, sanki onu tarif etmenin en iddialı yolunu düşünüyormuş gibi yiyordu. Artık bir martiniyi şarap tadımındaki bir şarap garsonu gibi yudumluyordu; kadehin kenarında bir tutam pamuk şekerle süslenmiş olduğu düşünüldüğünde bu özellikle aptalcaydı.

Lauren arkadaşlarını seviyordu ama bazen çok fazla olabiliyorlardı. Evan gözlerini Lauren'a dikti. "Bir şey oldu."

"Bu biraz muğlak," dedi Paige. "Elbette bir şeyler oldu. Her gün bir şeyler oluyor. Yani, Mitch bugün evlat edinme etkinliği hakkında konuşmak için geldi ve sanırım bana asıldı? Ama bunu söylemek zor çünkü bu konuda çok kurnazdı."

Lindsay kaşlarını çatı. "Mitch vahşi kedi adam, değil mi? Büyük adam?"

"Evet," dedi Paige. "Onu bu şekilde tanımladığında bir dağ adamı gibi . Brooklyn'de bir apartman dairesinde sekiz evlatlık kediyle yaşadığını sanıyorum, ama Prospect Park'ta bir kulübede yaşıyor gibi değil. Çok iyi bir adam. Benim tipim değil ama..."

"Onunla konuşmamı ister misin?" Lauren sordu.

"Hayır. Özellikle de patron sesinle. Sorun değil. Sadece biraz garipti, hepsi bu."

"Patron sesi yok," dedi Evan. "Bir bardayız. Kokteyllerimizi yudumlarken Paige senin çalışanın değil, arkadaşın."

Keşke işler böyle yürüseydi. Lauren da Paige'i yıllardır tanıyordu. Paige büyük bir uluslararası bankanın etkinlik planlayıcısıydı. Asıl görevi, dünyanın dört bir yanındaki lüks otellerde yöneticiler için üç ayda bir toplantılar planlamaktı. İyi yaşamaya yetecek kadar para kazanıyordu ama kurumsal hayatı ruh emici bulmuştu. Patronu etekli bir takım elbise içinde kışının nasıl görüldüğüne dair çok fazla yorum yaptıktan sonra işten ayrılmış ve Lauren için çalışmaya başlamıştı.

"*Demek istediğim*," dedi Evan, "Lauren'ın yüzünde bir haber varmış gibi bir ifade var. Bir erkekle ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu

Lauren. Evan omuz silkti. "Bu bir hediye."

"Yani, uh, şey. Caleb ile yattım."

Evan'ın nefesi kesildi.

Paige dedi ki, "Ve Caleb... Oh, bekle. Caleb Fitch. Dr. Fitch. Veteriner. O adamdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ben de," dedi Lauren.

"Açıklamak zorunda kalacaksın," dedi Lindsay.

"Ben hallederim," dedi Evan, sanki öne çıkmasını istemiyormuş gibi kolunu Lauren'ın önünde uzatarak. "Dr. Caleb Fitch, Cat Café'nin yanındaki kliniğin yeni veterineri. Ne yazık ki heteroseksüel olmasına rağmen oldukça seksi biri."

"Söyleyeceğim," dedi Paige. Eliyle kendini yelpazeledi.

"O da biraz huysuz biri ve Lauren'la araları bozuldu. Birkaç kez büyük tartışmalar yaşadılar. Ama birbirlerinden sadece

Birbirlerinin kemiklerini kırmak istediklerini hissediyorum." Evan tekrar Lauren'a döndü. "Sonunda bunu hallettiğine sevindim. Düğün ne zaman?"

Lauren etrafına bakındı ve bir garsona işaret etti. Siparişini verdikten sonra, "Bakın, o... Evet, çok seksi biri. Ama aynı zamanda bir tür pislik. Her şeyi bildiğini sanıyor, inatçı, normal insani duygulara sahip gibi görünmüyor ve tam bir *köpek insanı*. Bir köpek insanı, çocuklar. Bir köpek insanıyla çıkamam."

"Tanrı korusun," dedi Evan.

"Hayır, o haklı," dedi Paige. "Bu bir Yankees taraftarının bir Red Sox taraftarıyla çıkması gibi bir şey."

"Bir Montague bir Capulet ile çıkıyor," dedi Lindsay.

Paige, "Taylor jambonuyla çıkan bir domuz ekmeği insanı," dedi.

"Bu şimdiye kadar söylediğin en New Jersey'li şey," dedi Lindsay. "İmparatorluk Asi İttifakı'yla çıkıyor."

"Bir kola insanı bir Pepsi insanıyla çıkıyor," dedi Paige. "Kesinlikle baştan mahkum."

"Ayrıca," dedi Lauren, "daha yeni boşandı ve bir ilişki içinde olmak istemiyor. Yani böyle bir şey olmayacak. Sadece... Seks yaptık. Olan oldu."

"Kızım, bunun için daha fazla kokteyl gerekiyor," dedi Evan. "Claire'e sevdiğin o mavi martiniden bir sürahi göndermesini söylemeliyiz."

"Ugh," dedi Lauren. Arkadaşlarının bu olayı büyütmesini istemiyordu. Sadece birine söylemesi gerekiyordu.

"Yine de iyiydi, değil mi?" diye sordu Evan.

"Evet, çok." Ve gerçekten de öyleydi. Daha sonra duşta birbirlerini boşaltmışlardı ve bu da harikaydı. Lauren işe uykulu ve doymuş bir halde gitmişti, bu da muhtemelen sabahki koşuşturma sırasında sakin kalmasına yardımcı olmuştu. Monique daha sonra Lauren'ın sakinliğine hayran olduğunu söylemişti.

"Sorunlu olanlar her zaman öyledir," dedi Paige başını sallayarak.

Garson Lauren'in önüne bir martini koydu, o da bir yudum aldı. "Bunun şerefine kadeh kaldıralım," dedi Evan.

"Neye? İlişkisizliğime mi?" diye sordu Lauren.

"Hey, seksi bir adamla yattın," dedi Lindsay. "Bu bazen yeterli oluyor."

Lauren güldü ve bardağını kaldırdı. "Pekâlâ. Seksi erkekleri becermeye."

"Onunla çok zor evleneceksin," dedi Evan, bardağını Lauren'ın bardağıyla tokuşturarak.

"Daha fazla yanılamazdın, Ev," dedi Lauren. "Yeni boşanmış, köpek insanı, benden pek hoşlanmıyor. Bunun neresi gelecekteki evlilik mutluluğuna işaret ediyor?"

"Evlenme teklif ettiğinde bana on dolar borçlusun," dedi Evan.

"Ya da evlenmez! Derek'ten sonra karşısına çıkan ilk erkekle evlenmek zorunda olduğunu kim söylüyor? Her erkek ilişkiye uygun değildir," dedi Paige biraz savunmacı bir tavırla. Sonra sırtıttı ve bardağını havaya kaldırdı. "Seksi erkeklerle!"

"Buna içerim!" dedi Lindsay.

Hepsi kadeh tokuşturdu. Lauren iç geçirdi. Hayatında birinin olması güzel olurdu elbette, ama o kendine odaklanıyordu ve bu da ne kadar seksi ve çekici olursa olsun, gelecekteki potansiyel eşleri olmayan erkeklerle tekrarlanan performansların muhtemelen sağlam bir strateji olmadığı anlamına geliyordu. Ya da belki de öyleydi, çünkü sonunda o da kendininkini elde etmişti. Belki bir tür *menfaat* anlaşması yapılabilirdi.

Ya da fazla düşünmeyi bırakıp sadece arkadaşlarıyla geçireceği bir gecenin tadını çıkarabilirdi. Paige, "Geçen gün kitapçıya gittim ve Pablo'nun artık orada çalıştığını gördüm," dediğinde konu yine de değişti.

"Biliyorum," dedi Evan inleyerek. "Kahve alışkanlığım yeterince kötüydü, ama şimdi kendimi her uğradığımda bir kitap almak zorunda hissediyorum. Dairemde ancak bu kadar yer var."

"Ona çıkma teklif edebilirsin," dedi Lindsay. "Aksi takdirde, koca kitap yığınları üzerine düştüğü için ölen o adam olacaksın."

"Bu benim de aklıma geldi ama henüz zamanımızın geldiğini sanmıyorum."

Paige, "Bu, Evan'ın Pablo'nun eşcinsel olup olmadığını henüz çözemediği anlamına geliyor," dedi.

"Pazuları oldukça güçlü. Eminim iyi bir sağ kroşesi vardır. Ona asılırsam ve bu hoş karşılanmazsa diğer tarafta olmak istemem. Ya da onu unutabilirim, çünkü geçen gece Robert aradı."

Üç kadın da inledi. Robert, Evan'ın eski erkek arkadaşıydı, tatlı bir adamdı ve... iyiydi. Lauren onun iyi olduğunu düşünüyordu. Bu da Evan için yeterince iyi olmadığı anlamına geliyordu. Görünüşe göre bu konuda hepsi hemfikirdi.

"Ne?" dedi Evan. "Bak, onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim. İyi biriydi ama sıkıcıydı. Bunu anlıyorum. O da sırf kibarlık olsun diye aradı. Şu anda Elvis adında genç bir adamla çıkıyor, inanabiliyor musun?"

"Elvis mi? Gerçekten mi?" diye sordu Paige.

"Evet. Ve görünüşe göre o bir hunka hunka yanan aşk. Ama demek istediğim Robert beni bu yeni eve taşınma partisine davet etti, ki Robert'ın sosyal çevresi hakkında hatırladıklarım aynı kalırsa, bekar eşcinsel erkeklerden oluşan bir smorgasbord olacağı benziyor."

"Peki ya Pablo?" diye sordu Lauren.

"Seçeneklerimi açık tutuyorum."

Paige kadehini kaldırdı. "Seçenekleri açık tutmaya!"

Hepsi tekrar kadeh tokuşturdu. Lauren güldü. Arkadaşları için Tanrı'ya şükür.

Caleb ertesi sabah işe gittikten hemen sonra yavru kedileri kontrol etti. Beşi de hâlâ geliyordu. Rachel oynamaları için küçük bir kafes kurmuş, onlara küçük toplar falan vermişti ve yavru kediler birbirlerinin üzerine atlayarak harika vakit geçiriyorlardı. Caleb evinde kedi yavrusu istemese de, bu küçük adamların oldukça sevimli olduğunu inkâr etmek zordu.

Rachel arka odaya girdi. "Henüz isimleri yok mu?" "Hayır.

Onları kim evlat edindiye o isim verebilir diye düşündüm."

"Her birini renklerine göre çağırıyorum. Gri, Mittens, Çizgili, Beyaz Burun ve Dev."

"Dev mi?"

"Büyük bir adama Minik demenin tersi gibi. Ben küçüğe Dev diyorum. Bence onda biraz cesaret var. Değil mi, Dev?" Uzandı ve küçük kedinin çenesini kaşıdı.

"Bugünün gündeminde ne var?"

"Saat onda aşı olması gereken bir goldendoodle ve on birde öksürüğü olan bir Danua köpeğiniz var. Bayan Liao bu öğleden sonra kedilerinden birini getirecek ama hangisi olduğunu hatırlamıyorum."

"Bayan Liao'nun kaç kedisi var?" "Sekiz."

"Sekiz mi? Brooklyn'de bir apartman dairesinde mi?"

Rachel sıırttı. "Bahse girerim orası... keskin kokuludur." "Ben de Lauren'ın çılgın bir kedi kadın olduğunu sanırdım."

Rachel kedilere son bir kez başlarını okşadı ve bekleme odasına doğru yürümek için döndü. Caleb da onu takip etti. Rachel, "Lauren çılgın bir kedi kadın ama bunu kafeye saklıyor," dedi.

"Onun da evde bir kedisi var."

Rachel bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Yavru kedileri buraya getirdiğinde konuşurken aklına geldi." Bu yeterince makuldü. Lauren'la geçirdiği sabahtan son derece keyif almıştı ama bunu tartışmak istemiyordu. Bu onun işiydi.

Ve bunun gerçekten bir anlamı yoktu; zor bir gecenin ardından sadece biraz eğlenmişdik. Bir ilişki istemiyordu, o da istemiyordu.

Bir kez aşık olmuştu ve berbat geçmişti. Veterinerlik okulundan sonra, farklı şehirlerde stajlarını tamamladıktan ve bir şekilde ilişkilerini yürüttükten sonra, Kara'yla birlikte Boston'da bir muayenehane açmışlar, Back Bay'de yaşayan varlıklı Brownstone sınıfının kedi, köpek ve hamsterlarına bakmışlardı. Biriktirdikleri parayı Newbury Caddesi'nde bir dondurmacı ile hediyelik eşya dükkânının arasına sıkışmış bir vitrine yatırmışlardı. İlk birkaç ay zarar etmişlerdi,

Bu son derece stresliydi ama Caleb kredilerini tüketmeden hemen önce kâra geçmeye yetecek kadar iş almışlardı. Caleb her zaman Kara'yla birlikte tüm *bunların* üstesinden gelebildiklerine göre ilişkilerinin yıkılmaz olduğunu düşünmüştü.

Caleb Boston'da kalmaktan mutlu olurdu. Elbette, müşterilerinin çoğunun süslü çantalarda taşıdığı küçük köpekler yerine büyük köpekleri tercih ediyordu ama hastaların çoğu iyi köpeklerdi (ve kediler ve tavşanlar ve gerbiller ve hamsterlar ve kobaylar) ve o ve Kara birlikte çalışmaktan mutluydu.

O zamanlar farklı bir insandı. Çalışkan ve mutlu. Boşandığından beri peşini bırakmayan tedirginliği sürekli hissetmiyordu. Belki de bu yüzden Kara önerdiğinde New York'a taşınmak mantıklı . Kara'nın veterinerlik okulundan bir arkadaşı, Morningside Heights'ta sahiplerinin satmak istediği köklü bir veteriner kliniğiyle ilgili bir ipucu bulmuştu. Caleb neden taşınmak istediğini sorduğunda Kara'nın argümanı "Buradan alabileceğimiz her şeyi aldık" olmuştu. Böylece hayatlarını toplayıp başka bir şehre gittiler, arkadaşlarını ve çevrelerini geride bıraktılar ve Columbia kampüsünden Broadway'in sadece birkaç blok aşağısında, 110. Cadde'deki kliniği satın aldılar.

Caleb orada da mutlu olduklarını düşünmüştü ama bir şeyler ters gitmişti. Sorunun ne olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Bu konuyu ne zaman Kara'ya açsa, Kara bunun yeni bir şehirde yaşamaya alışmaya çalıştıkları için olduğunu söylüyordu.

Sonra bir gün Kara başka biriyle tanıştığını ve Los Angeles'a taşınacaklarını söyledi. Kara, onun gezme arzusu olduğunu ve tek bir yere bağlı kalmak istemediğini, ayrıca veterinerlik okulunun ilk yılından beri birlikte olduklarını söylemişti. İlişkilerinin süresi dolmamış mıydı?

Hayır, Caleb karşı çıkmıştı. Düğünleri, ikisinin birbirlerini sevdikleri için ömür boyu sürecek bir taahhütte bulunmalarıydı.

iyi ve kötü zamanlarda ilişkilerini kutsal tutmak için bir araya geldiler. Sadece sıkıldıklarında ilişkilerini bitirmek için bir taahhütte bulunmadılar.

İşi bölüşmek en kötü kısmı olmuştu. Kara'nın kendisine danışmadan tek taraflı kararlar almasına, kliniği ona söylemeden satışa çıkarmasına, her dolar, her ekipman, her dosya dolabı için onunla kavga etmesine çok kızmıştı. Kliniği satmak istememişti ama Kara olmadan da işletmek istememişti ve insanın eşiyle birlikte bir iş sahibi olmasının, ortak bir banka hesabının ve Gordion düğümü gibi karmakarışık bir mali durumun oldukça karışık olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Mal varlığının yarısını şehirdeki en iyi boşanma avukatlarından birini tutmak için kullanmıştı ve Kara saatlerce çeşitli hukuk bürolarının konferans salonlarında hangi şeylerin kalacağı, hangilerinin satılacağı ve kârdan kimin pay alacağı konusunda pazarlık yapmıştı.

Kara'nın muhtemelen beri huzursuz olduğunu ve sadece bir şey söylemediğini, bu durumun benzersiz olduğunu ve her kadının işleri yoluna koymak yerine Caleb'ı terk etmeyeceğini entelektüel olarak anlıyordu ama yine de kimseye güvenebileceğini hissetmiyordu. Kara'yla aralarında her şeyin yolunda gitmediğini biliyordu ama onu bu konuda konuşturmak için yaptığı girişimlerin çoğu geri çevrilmişti ve işleri düzeltmek için kendisine fazla şans verilmemişti. Kara'nın bunların düzelmesini istemediğinden şüpheleniyordu. Bu onun suçuydu, Caleb'ın değil, ama yine de onun için yeterince iyi olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Ama Kara ona boşanma belgelerini verdiğiğinde New York'a geleli bir yıldan az olmuştu ve Brooklyn'de bir aydır yaşıyordu ve burası güzeldi ama yine de ev gibi hissettirmiyordu. Burada pek bir çevresi yoktu. Ama Boston'a geri dönüp mutlu bir geçmişi yeniden inşa etmeye çalışamazdı. Çok fazla yük, çok fazla anı vardı.

Günün ilk hastasını muayene odasına aldı ve yalnız olduğu gerçeğini düşündü. Belki de onu Lauren'ın yatağına götüren şey buydu. Bir tür insani bağı ihtiyacı vardı.

Gün için ne korkunç bir düşünce. Önündeki köpeğe odaklandı, sadece dili ağzından dışarı sarktığı için köpek olarak tanımlanabilen sarışın bir tüy yumağı.

"Merhaba dostum," dedi köpeğin başını okşayarak.

Belki de işe gidip eve dönmekten başka bir şey yapması gerekiyordu. Bir hobi bulun. Yeni insanlarla tanışın.

Goldendoodle'ın sahibi orta yaşlı bir kadındı ve ona eski bir Diet Coke reklamındaki seksi adammış gibi sırıtıyordu. Pekâlâ. Kadına gülümsedi ve sonra tabloya baktı. "Charlie'nin birkaç takviyeye ihtiyacı var. Gidip aşılarını hazırlayayım."

Odadan dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Evet, bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir çeşit değişiklik yapmalıydı. Kendini içinde bulduğu mevcut belirsizlik şimdilik iyiydi ama uzun vadede yaşamının yolu bu değildi.

Bölüm 10

Olivia bir hafta sonra bir akşam geldiğinde Caleb resepsiyona bakıyordu. O gün gece vardiyasında çalışıyordu ama geç kalmıştı ve şimdi nefes nefese kalmıştı.

"Ah, üzgünüm," dedi. "Manhattan'da bir randevum vardı ve metrolar... şey. Broadway-Lafayette'de aktarma yapmaya çalışırken yirmi dakika kadar sıkışıp kaldım ve yemin ederim, eğer belediye başkanının metro dışında para harcamak istediği bir şehir programı hakkında bir haber daha okursam, belediye binasına bizzat gidip ona *bu konudaki* düşüncelerimi söyleyeceğim."

Caleb güldü. "Buraya gelmen bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama sorun değil. Bu gece yapacak başka bir şeyim yoktu."

Ama Olivia çoktan çantasından cep telefonunu çıkarmıştı. "Harika, sesli mesaj" diye mırıldandı ve sonra mesajı dinledi. "Lauren elimizde başka karton kedi taşıyıcısı olup olmadığını soruyor. Arka tarafta bir kasa dolusu var. Çıkarken ona birkaç tane bırakabilir misiniz? Şimdi ben devralıyorum."

"Evet, sorun değil."

"Hâlâ ondan kaçmıyorsun, değil mi? Geçmişte tartıştığınızı biliyorum. Seni rahatsız bir duruma sokmak istemem."

"Sorun yok, gerçekten. En iyi arkadaş falan olmayacağız ama sanırım o yavru kedi kutusunu getirdiğinde bir tür ateşkese vardık."

"Oh. Güzel. Yani, Cat Café ile bu kadar çok iş yaptığımıza göre." Olivia ceketini omuz silkerek çıkardı ve masanın arkasındaki kancaya astı. "Köpeğin nasıl bu arada?"

"O harika biri. Arkadaş canlısı ve iyi huylu. Yeni dairemde bir köpek istemediğimi düşünüyordum ama o şimdiye kadar sahip olduğum en iyi ev arkadaşı."

Olivia kıkırdadı. "Başka bir deyişle, o iyi bir köpek."

"Muhtemelen şu anda tam da ihtiyacım olan şey."

"Evcil hayvanların bunu yapmanın bir yolu var. Evimde bir gece yangın merdivenime çıkan bir kedi var. On altı dairenin olduğu büyük bir binada yaşıyorum ama bu küçük kedi sanki iyi bir kedi annesi olacağımı biliyormuş gibi yangın merdivenimi seçti ve bir keresinde pencereyi açtım ve hemen içeri girdi."

Caleb başını salladı. Onun deneyimlerine göre, evcil hayvanlar genellikle sahiplerini seçerdi.

"Her neyse, söylemek istediğim şey," dedi Olivia, "eğer köpeği evde yalnız bırakmak yerine gün içinde buraya getirmek isterseniz, sorun değil. Burada kaldığı birkaç gün boyunca diğer hayvanlarla çok iyi anlaştı, bu yüzden kaçacağını düşünmediğiniz sürece onu zaman burada masanın yanında bırakabileceğimizden oldukça eminim."

"Hayır, bundan şüpheliyim. Henüz benden kaçmaya çalışmadı. O çok tatlı. Sadece büyük, dost canlısı bir köpek."

"Mükemmel. Tamamen sizin kararınız ama ben her zaman evcil hayvanını işe getir tarzı bir ofis işlettim. Diğer veterinerlerin çoğunun şu anda evlerinden çıkmayan evcil hayvanları var, ancak Doug'ın bazen getirdiği bir Alman çoban köpeği var."

"Teşekkür ederim. Hank'e günde birkaç kez bakması için bir köpek bakıcısı tuttum ama geceleri burada benimle kalması çok yardımcı olur. Minnettar olurum."

Caleb ayağa kalkıp eşyalarını toplarken Olivia gülümsedi. "Sorun değil. Burayı çalışmak için keyifli bir yer haline getirmeye gayret ediyorum."

Caleb ceketini alırken gülümsedi. Olivia'yı gerçekten takdir ediyordu. "Peki, ben şu taşıyıcıları arkadan alayım."

Olivia, kedileri ve küçük köpekleri evlat edindikleri zamanlar için sürekli katlanabilir karton kedi taşıyıcıları sipariş ediyordu, bu yüzden arka odada bol miktarda vardı. Beşli gruplar plastik bağlarla bir arada tutuluyordu. Caleb bir paket aldı, çantasını almak için ofise uğradı ve sonra Olivia'ya iyi geceler diledi.

Komşuya uğradığı için kendini oldukça iyi hissediyordu. Belki de bu yeni hayatının bir parçası olabilirdi. Kafe çalışanları ve diğer gazilerle arkadaş olabilirdi. O hafta sonu Dr. Gardner'ın evinde, klinikteki diğer veterinerlerin eşleri ve arkadaşlarının da katılacağı bir yemek davetini kabul etmişti, yani bu iyi olacaktı. Genelde partileri sevmezdi ama bu zaten tanıdığı bazı insanlarla yapılacak gösterişsiz bir şeydi ve klinikteki diğer veterinerleri de seviyordu. Romantik olarak bağlı olmadığı insanlarla çalışmak güzeldi.

Cat Café kapalıydı, o da zile bastı. Dahili telefonda Lauren'in sesi duyuldu, "Kim o?"

"Ben Caleb. Klinikten birkaç kedi taşıyıcısı getirdim."

Kapı çaldı ve Caleb içeri girdi. Kafe alanı boştu, yüzden ikinci kapıdan geri döndü.

Caleb kedi bölümüne girdiğinde Lauren'in sırtı ona dönüktü. Sia'nın "Chandelier" şarkısını söylüyor gibiydi ama içinde kedilerle ilgili bir şeyler vardı ve kafenin kedi sakinlerinden birkaçının adını saydı. "Kedi Sadie ile miyavlamak istiyorum..."

"Sözlerin bunlar olduğunu sanmıyorum," dedi.

Başladı ve arkasını döndü. "Uh... Bazen pop şarkılarının sözlerini kedilerle ilgili olacak şekilde değiştiriyorum."

Caleb bunun sevimli mi yoksa çılgınca mı olduğuna karar veremedi. İkisinden de biraz, diye karar verdi.

Lauren ondan kedi taşıyıcılarını aldı. "Bunlar için teşekkürler. Önümüzdeki hafta düzenleyeceğimiz evlat edinme etkinliği için elimizde bulunsun istedik ve birkaç tane eksik olduğunu fark ettik."

" ederim. Şu anda burada sadece sen mi varsın?"

"Evet, Monique ve Paige on dakika kadar önce çıktılar. Saat altıda kapattık."

Caleb saatine baktı. Saat neredeyse yediydi, düşündüğünden çok daha geç olmuştu. Olivia oldukça geç kalmıştı. "Kedilerin bütün gece burada takılmasına izin mi veriyorsun?"

". Ayrılması gereken birkaç tane var, bu yüzden onları geceleri arka taraftaki kulübelere koyuyoruz. Tyler Durden adını verdiğimiz kavgacı küçük bir sokak tekirim var, etrafta kimse yokken diğer kedilerle kavga etmeyi seviyor. Bazı sabahlar içeri girdiğimde neden her yerde küçük tüy tutamları olduğunu anlamam bir ayımı aldı. Ama insanlarla iyi. Başka kedilerin olmadığı bir evde iyi olacağını düşünüyorum."

"Tamam." Caleb tüm bu olanlar karşısında hâlâ biraz şaşkıındı ama en azından kafenin gizli misyonunun bu kedilere daha kalıcı yuvalar bulmak olması hoşuna gitmişti. Kahve dükkânı olan bir barınak gibiydi. Hâlâ biraz tuhaftı ama en azından kedilere iyi bakıldığını söyleyebilirdi. Ve şimdi kendini garip hissediyordu, bu yüzden "Şey, ben sadece..." dedi.

"Hayır, bir dakika bekle. Sana bir fincan kahve getireyim mi?" "Tamam, ama süslü olmasın. Sade normal kahve iyi olur." "Ve senin her zamanki kahven kremalı, şekersiz."

"Bunu nasıl hatırladın?"

Lauren sırtıttı ve şakağına vurdu. "İşimde çok iyiyim."

Bu sırtıış inanılmaz derecede seksiydi, sanki Lauren dünyadaki tüm sırları biliyordu ve bir bedel karşılığında paylaşmaya hazırdı. Seksi bir bedel, umarım. Caleb gülümsemekten kendini alamadı.

"Tezgâhın yanına oturun, ben de hemen geliyorum. Ben sadece bu adamların hepsinin sıkıştğından emin olacağım."

Caleb kafe alanına geri dönerek tezgâha doğru yürüdü ve yakındaki bir masaya oturdu. Dev kahve makinesini nasıl çalıştıracağını muhtemelen çözebileceğini düşündü -su ve kahve telvesi eklemek, ne kadar zor olabilirdi ki?- ama mevcut herhangi bir sistemi bozmak istemiyordu. Telefonunu çıkarıp

e-postalarını kontrol ederken Sadie geldi. Cıvıladı ve bacağına sürtündü. Adam yumuşadı ve onu sevdi.

"Onayınızı aldım mı?" diye sordu kediye.

Yüksek sesle mırıldanmaya başladı, Caleb bunu evet olarak kabul etti.

Lauren kapıda belirdi. "Hey, Sadie, buraya gel. Geceleri buraya ait değilsin."

Sadie meydan okurcasına Caleb'in ayaklarının dibine oturdu.

Lauren gözlerini devirdi ve kalçasını tokatladı. "Hadi ama, kedi. Bütün gece burada kalamazsın. Git diğer kedilerle takıl."

Sadie uzun bir süre ona baktıktan sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Lauren onu yakaladı ve yolun geri kalanına kadar taşıdı, sonra da kapıyı kilitleti.

"Üzgünüm," dedi Lauren. "Sadie özel biri. O burada kalıcı bir kedi çünkü ondan ayrılmaya niyetim yok. Ona ofis müdürü diyoruz çünkü herkese patronluk taslıyor. Gün içinde serbestçe dolaşabiliyor ama gözetim olmadan tezgâhın etrafında bir şeyler karıştıracağı kesin ve en son ihtiyacım olan şey de insanların sabah kahvelerine kedi tüyü bulaştığına dair şikâyetler."

"Bu zaten olmuyor mu?"

"Tabii, arka odada." Lauren başparmağını kedi odasına doğru uzattı, sonra tezgâha doğru yürüdü. Kahve makinesini çalıştırdı. "İnsanlar buradayken çoğunlukla tezgâhtan uzak duruyor ama tezgâhta tozlu ayak izlerine falan ihtiyacım yok. Ayrıca diğer odada oynayabileceği ve uyuyabileceği bir sürü yer var. Sanırım genel olarak insanları kedilere tercih ediyor."

"Bir kediye ne kadar da benziyor."

Lauren güldü. Tezgâhın arkasındaki küçük buzdolabına uzandı ve Caleb bir an için onun kıcını takdir etti. Tekrar ayağa kalktığına elinde bir çift kruvasan vardı. "Aha. Monique bazen benim için buzdolabına günlük şeyler bırakıyor. Bu kruvasanlar gerçekten

Güzel. Prospect Heights'taki küçük bir Fransız fırınından alıyorum. Onlar..."
Bir şef öpücüğü yaptı.

"Çok hoş."

"Yani, on dört saat önce teslim edildiler ve biraz buzdolabında kaldılar, bu yüzden en taze hallerinde değiller, ama şu anda satılamazlar ve hala oldukça iyiler." İçini çekti. "İlk açıldığımızda artan hamur işlerini nehre yakın bir evsiz barınağına veriyorduk ama Star Café kapandığından ve herkes buraya geldiğinden beri sabah işe gidenler bizi temizliyor. Bu iki kruvasan, bu sabahki yağmadan sonra geriye kalanları temsil ediyor."

"O halde benimle paylaşmak istemenizden onur duydum."

Lauren iki fincan kahve doldurdu ve kruvasanları bir tabağa koydu ve bir şekilde bunların hepsini hiçbir şey dökmeden masaya getirmeyi başardı. Muhtemelen geçmişinde biraz garsonluk deneyimi vardı. Adamın karşısına oturdu ve kruvasanlardan birine yumuldu.

"Yavru kediler nasıl?" diye sordu.

"Gerçekten harika. Taşıyıcıları aldığımında onları kontrol ettim. Şu anda hepsi oldukça canlı. Rachel onlara fiziksel özelliklerine göre isimler verdi."

"Biliyorum. Dün onları kontrol etmek için uğradım."

Tabii ki öyleydi. Lauren, yavru kedilerin iyi olduğuna dair kimsenin sözüne inanmayacak türden bir işgüzarı.

Caleb iç çekti. Arkadaş edinme ve burada bir topluluk bulmaya çalışma kararı, herkesin onu rahatsız etmesine izin verirse hiçbir yere varamayacaktı.

"Her neyse," dedi Lauren, "bu yavru kediler önümüzdeki hafta burada düzenleyeceğimiz evlat edinme etkinliği için çok küçük olacaklar ama insanlara birkaç hafta içinde yavru kedilerin sahiplendirileceğini kesinlikle bildirebilirim. El ilanları falan hazırlayabiliriz. İnsanlar yavru kedileri sever."

"Genelde insanları yavru kedi sahiplenmekten vazgeçirmeye çalışırım." "Gerçekten mi? Yavru köpekleri mi tercih edersiniz?"

İç çekti. "Mesele o değil. Yavru kediler ve köpek yavruları çok uğraştırır. Enerjiktirler, çok yemek yerler, gitmelerini istemediğiniz yerlere girerler. Ayrıca, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, yetişkin hayvanların sahiplenilmesi daha zordur çünkü insanlar yavru kedi ve köpekleri severler ama yetişkin kedi ve köpekler, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, çok iyi evcil hayvanlar olurlar."

"Büyük, salyalı bir köpeği seven bir adam gibi söyledin." "Peki."

"Hank ne tür bir köpek?"

"Sarı Labrador ve... başka bir şey. Kesinlikle safkan değil. Gerçi başka bir şeyin ne olduğunu söyleyemem. Bir Lab için iri ve şimdiye kadar gördüğüm tüm Lab'lerden daha tüylü bir yüzü var ve rastgele bazı koyu renkli tüyleri var, ama bunun dışında temelde sarı bir Lab. Yine de iyi bir köpek. Ev terbiyesi almış ve çoğunlukla eğitilmiş olarak geldi."

"Ama biri onu klinikte mi bıraktı?"

"Evet. Herhangi bir şey olabilir. Önceki sahipleri taşınmış, ölmüş ya da kim bilir? Sanırım benim kazancım. Evde yeniden bir köpek olması güzel. Eski eşim boşanırken bizimkini almıştı."

"O kaltak," dedi Lauren biraz gülümseyerek.

"Evet. Muhtemelen en şiddetli kavgamız buydu."

"Köpek yüzünden mi?"

"O köpeği gerçekten sevdim."

Lauren başıyla onayladı. "Elbette. Eski sevgilim kedilerimden birini alırsa çok üzülürüm. Ama çoğunlukla başkalarının kedilerini sahipleniyorum. Ve haklısın, yaşlı kedileri sahiplendirmek daha zor ama burada deniyoruz. Önemli olan insanların önce kedilerle vakit geçirmelerini sağlayarak onları sahiplenmeye ikna etmek."

"İşe yarıyor mu? İnsanlar kedilere aşık olup onları evlerine götürmek istiyorlar mı?"

"Evet. Ayda birkaç kez. Sadie hariç buradaki tüm kedilerin sonsuza dek yaşayacakları evler aradığını duyurduk. Burası kapanırsa onu eve götürebilirim diye düşündüm. Molly yeni bir oda arkadaşıyla başa çıkabilir."

Caleb kahvesini . "Ne güzel bir yeriniz varmış."

Ona baktı. Bugün iyi görünüyordu. Uzun kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, uzun perçemlerini alnına doğru salmıştı. Üzerinde yumuşak görünümlü pembe bir kazak ve şık kahverengi botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon vardı. Kıyafetleri vücudunu çekici bir şekilde sarıyordu ve Caleb bir an için onun kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünü hatırlamaktan keyif aldı.

Lauren, "Belki de olanlar hakkında konuşmalıyız," dedi.

Caleb'in ilk tepkisi "*Yapmak zorunda mıyız?*" oldu. Ama o, "Sanırım odadaki fil bu." dedi.

Onun karşısına oturdu. "Bunu bir şey haline getirmeye çalışmıyorum, ama bunu kabul etmemek garip geliyor."

"Hayır, anlıyorum. Bunu kabul ediyorum. Birlikte yattık. Güzeldi. Tekrar yapmaya karşı değilim."

Lauren gözlerini devirdi. "İşte bu bir onaylama." "Ne?"

"İyiymi. Tekrar yapmaya karşı değilim." Onu taklit etmek için sesini alçalttı ve bunu söyleme şekli kulağa oldukça cansız geliyordu.

Tabii ki, başka bir şey değildi. Caleb bunca gün sonra bile yatakta hâlâ Lauren'ı düşünüyordu.

"Pekala," dedi. "Her şeyin ne durumda olduğunu biliyoruz. Birlikte harika bir... sabah geçirdik ama ikimiz de şu anda bir ilişki yürütemiyoruz. Peki bu bizi nereye götürüyor?"

Lauren gözlerini Caleb'e dikti. Yüz ifadesi sanki kendisiyle bir konuda kavga ediyormuş gibi görünüyordu. Bu adamın Lauren'ın bakmasa daha iyi edeceği bazı yükleri olduğu açıktı. Sorun değildi, bununla başa çıkabilirdi. Çünkü onu tekrar istiyordu. İlkel, maymun seksi gibi bir şekilde, potansiyel bir romantik partner olarak değil.

"Çılgınca bir fikir," dedi. "Arkadaş olabiliriz."

"Arkadaş."

"Bazen seks yapan arkadaşlar mı?"

Güldü. Gülümsediğinde gerçekten çok sevimli oluyordu. Bunu daha çok yapmalı ve daha az kaşlarını çatmalı.

"Makul görünüyor," dedi. Kahvesini yudumladı. "Bu güzelmiş. Çok sert."

"Bana sorarsanız biraz fazla sert." Kendi kahvesini yudumladı, koyu ve acıydı. Lauren sert bir fincan kahveyi severdi ama günün bu geç saatinde bu kadarını değil.

"Hmm," dedi Caleb, bardağındaki punçtan keyif aldığı belliydi. "Dairene geri dönmek için konuşmaya çalışırdım ama köpek oturma odamı parçalamadan önce gerçekten eve gitmem gerekiyor. Sinirlendiği zaman halıyı kemiriyor. Onu işe yanımda getirmeye başlayacağım çünkü sanırım yalnızlık çekiyor."

"Ev nerede?"

"Brooklyn Heights. Borough Hall'dan çok uzak olmayan tek yatak odalı bir ev kiraladım. Genellikle sabahları buraya yürürüm ve güzel bir yürüyüş olur. Aslında muhtemelen şimdi eve yürüyeceğim."

Lauren başını salladı. Havalı bir posta koduydu. Görünüşe göre yeni boşanmış veterinerler kendileri için gayet iyiydiler. Lauren sessizce, dairesi için yakacak parası olan eksantrik yaşlı kadınların hayır kurumuna teşekkür etti.

Lauren Caleb'in sesinde bir davet olduğunu geç de olsa fark etti; Caleb ondan eve birlikte yürümelerini istiyordu. Bunu yapmak istiyor muydu? Bir yere gitme zorunluluğu o anın önemini artırıyordu.

"Pekala," dedi Caleb. "Belki de gitmeliyim." "En azından kahveni bitir."

Gülümsedi.

Bir dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde oturdular. Lauren konuşacak bir şeyler ararken, "Boston, değil mi? Buraya taşınmadan önce orada mı yaşıyordun?"

"Evet, eski sevgilimle Back Bay'de bir kliniğimiz vardı. Boston'ı biliyor musun?"

"Bir keresinde üniversiteden bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Kocasının arabayı Harvard bahçesine park etmek gibi bir aksanı vardı." Elinden gelen en iyi Boston aksanını takındı.

Caleb kıkırdadı. "Bir New England'lı olarak bundan rahatsız olmam gerekirdi ama *Köstebek* filminin setinden çıkmış gibi konuşan bazı müşterilerimiz oldu."

"Senin aksanın yok."

"İnanın bana, bunun için biraz çalıştım. Evde olduğumda geri geliyor. Ama Portland'a yolunuz düşerse size ıstakoz dürümü yiyebileceğiniz en iyi yerleri söyleyebilirim."

Aksanını "*lobstah* roll "a çevirmişti - bu da Lauren'ı güldürdü. "Oraya çok gider misin?"

"İstediğim kadar değil. Eski karım da boşanırken arabayı aldı, çünkü şehri terk ederken arabaya binip gitti."

"Yani arabayı ve köpeği aldı. Boşanmada sen ne aldın?"

İçini çekti ve muhtemelen bu konuda konuşmaya pek istekli olmadığından gözlerini kaçırdı. "Temel olarak klinik satışından biraz daha fazla pay aldım. Avukatı gerçek bir köpekbalığydı."

"Özür dilerim. açmak istememiştim."

"Her şey ." Caleb alnını ovuşturdu.

Lauren onu bu konuda konuşmaya zorlamaması gerektiğini biliyordu, o yüzden "Başka hangi Boston filmleri var? *Good Will Hunting*?"

Caleb ona ne yaptığını biliyormuş gibi hoşgörülü bir gülümseme sundu. "O filmi çok sevdiğimi hatırlıyorum ama yıllardır izlemedim. Üniversitede Ben Affleck'le aynı liseye giden bir arkadaşım vardı.

Matt Damon, tabii ki birkaç yıl sonra olmasına rağmen, bundan gerçekten gurur duyuyordu."

"Guy Fieri ile aynı liseye gittim, al bunu." "Guy Fieri kim?"

"Sizi Flavortown'a götürmek isteyen şu ağartılmış saçlı ve keçi sakallı Food Network adamı."

Caleb güldü. "Tabii ya, şu adam. sen?" "Columbus."

"Doğru, tamam. Benim lisemden çok ünlü biri çıkmadı. İkinci sınıf bir NFL defans oyuncusu, bir dizi oyuncusu, 1982'de bir hit yapan bir punk grubunun davulcusu, ama bunun dışında kayda değer kimse yok."

"Sen hariç!"

"Ben pek ünlü sayılmam."

"Hayır, ama başarılısın." Lauren sıırttı. "Geçen yıl onuncu yıl toplantıma gittim ve asıl amacım New York'ta ne kadar havalı ve başarılı olduğumu göstermekti. Cat Café'de yeni işe girmiştım, o yüzden 'Bir işletme yönetiyorum ve Brooklyn'de yaşıyorum, ne kadar havalıyım?"

"Nasıl geçti?"

"Eski sınıf arkadaşlarım New York'ta yaşadığım gerçeğinden çok etkilendiler ve bana hayatımın çok çekici ya da çok tehlikeli olması gerektiğini söyleyip durdular. Ama bence çoğu insan 'Bir dakika, sen de kimsin?' diyordu."

Caleb başını salladı. "Ben onuncu yıl toplantıma gitmedim. Ve mezun olduğum sınıfta sadece altmış öğrenci vardı, yani kesinlikle herkesi tanıyordum."

"Küçük bir lise."

"Küçük bir kasaba." Caleb odada etrafına bakındı. "Yani sınıf arkadaşların kedi kafe işletmecisi olarak yaşadığın göz alıcı hayattan etkilenmedi mi?"

"Şey. Bazıları öyleydi." Lauren Caleb'ın yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışarak etrafına bakınmasını izledi. "Bunu pek ciddiye almıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne, Kedi Kafe mi? Her ne yapıyorsan işe yarıyor gibi görünüyor. Ben geçerken burası hep dolu oluyor."

"Siz bir veterinersiniz. İnsanların hayvanları sevmeyi rahatlatıcı bulduğunu bilirsiniz. Buradaki kedilerin hepsi oldukça uysal ve arkadaş canlısı. Ne de olsa zor durumdaki vakaları size gönderiyoruz."

"Evet, sanırım bu doğru. Olivia ve ben dün birkaç yabani kediyi kısırlaştırmak zorunda kaldık. Bir tanesi anesteziden çıktığında gerçekten çok kötüydü. Gözlerimi oyacak diye endişelendim."

"Evet, vahşi hayvanlar kötü olabiliyor. Sanırım Mitch bunları Brooklyn Müzesi'nin arkasındaki koloniye geri getirecek."

"Demek bu resmi bir koloni, ha?"

"Evet. Gündüzleri çoğunlukla uzak duruyorlar ama geceleri otoparkta takılıyorlar. Müze onların bir tür tehdit olduğunu düşünüyor ama Brooklyn'deki vahşi nüfusu kontrol etmenin en güvenli yolu gerçekten bu. Evlerde kalamazlar ve onlara ötenazi yapamayız, en azından ben . Bu yüzden Mitch -bana yavru kedileri getiren adam- kedileri yakalayan ve etiketleyen bir organizasyonu yönetiyor. Etiketsiz bulduklarını kısırlaştırıp koloniye geri bırakıyorlar. Yine de sürekli yeni kediler geliyor."

"Yabani kediler Brooklyn'de bir sorun mu?"

"Öyleler. Monique, Prospect Lefferts Gardens'ta yaşıyor ve her yerde vahşi kediler olduğunu ve çok cesur olduklarını söylüyor. Geceleri rakunlar gibi çöplerini karıştırıyorlarmış." Lauren iç çekti. Brooklyn'deki yabani kedi nüfusunun başıboş kedileri, kaçan kedileri ya da sahipleri tarafından terk edilen kedileri kapsadığını düşündü. Brooklyn'de birkaç öldürmeyen barınak vardı ve veteriner klinikleri ve Cat Café gibi yerler, insanlar artık onlara bakamıyorsa ev kedilerini kabul ediyordu. Bu kediler sokağa bırakılmak yerine yeni evlerde daha iyi yaşamlara sahip olabilirlerdi. Bunu düşünmek Lauren'in kalbini kırıyordu.

"Burada çalışmadan önce de kedilere karşı bu kadar tutkulu muydun?" Caleb sordu.

Lauren onun ses tonundaki hafıf küçümsemeyi duymamaya çalıştı. "Elbette, ben her zaman bir kedi insanı oldum. Yine de burayı yönetmeye başladığımdan beri buradaki evcil hayvan topluluklarına daha fazla dahil oldum. Tüm barınaklardaki insanları tanıyorum, Park Slope'taki evcil hayvan sahipleri grubunun toplantılarına katılmaya ve kendi payıma düşen kedi insanlarıyla tanıştım. Ve burada çalışmaya başladığımdan beri kedi davranışları hakkında bir sürü şey öğrendim." Gülümsedi. Çok fazla iş vardı ve stresli olabiliyordu ama bu bir bakıma hayalindeki işti. Kendini hiç böyle bir iş yaparken görmemişti ama insanları mutlu eden bir işi yürütmek her gün keyif aldığı bir şeydi.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Bunu ben mi söyledim? Eğer insanları mutlu edecekse, benim ne düşündüğüm kimin umurunda?"

Lauren onun ses tonunu anlamaya çalıştı ama başaramadı. "Sen... pek sıcak bir insan değilsin."

Gözlerini devirdi, bu da Lauren'ın sinirlerini bozdu. "Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." dedi.

"Sizi gücendirmek istemem. Sadece bir gözlem yapıyorum."

"Hastalarım ile arama biraz profesyonel mesafe koymaya alıştım."

"Ben hastalarınızdan biri miyim?" Kaşlarını attı.

"Hayır."

"Sizden kendinizden başka biri olmanızı istemiyorum, ancak sahip olduğunuz bu profesyonel mesafe şeyi... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Keşke bunu nasıl kapatacağını bulabilsen. Dünyayı biraz daha farklı gr."

"Oh, işte başlıyoruz."

"Bana gözlerini devirerek bakma. Bu boşanma meselesi mi yoksa hep böyle miydin bilmiyorum ama eğer gerçekten bu kadar bıkkınsan neden uğraşıyorsun ki? Hastalarını umursamıyor musun?"

"Elbette hastalarımı önemsiyorum!" Caleb'in ses tonu keskindi. "Hayvanları seviyorum. Veterinerlik mesleğine bu yüzden girdim." Alnını ovuşturdu. "Bazen kedileri bile severim. Evcil hayvan olarak bir tane istiyor muyum? Hayır, özellikle değil. Ama bu iyi bir doktor olmadığımı anlamına gelmez."

"Olmadığını söylemedim!"

"Bunu ima ettin."

Lauren inledi. "Bak, kartlar masada mı? Bu mesafeyi ya da her neyse onu korumanı sinir bozucu buluyorum. Romantizm istememeni anlıyorum, boşanmış olsaydım ben de istemezdim ama her zaman bir ahmak gibi davranmamayı deneyebilirsin."

"Kim ahmaklık yapıyor? Sohbet etmeye çalışıyordum. Sonra sen benim ne kadar soğuk bir piç olduğumdan bahsederek bu yola girdin. Bu arada bu yeni bir haber değil. Kartlar masada mı? Evet, bence burası biraz aptalca. Hayvan sahiplendirme konusunda yaptığınız çalışmaları takdir ediyorum ama kahvemde kedi kılı olmasını isteseydim Rachel'ın her sabah klinikte yaptığı şeyi içerdim."

Lauren sinirli bir homurtu çıkardı. "Birbirimize katlanamadığımızı unutup duruyorum. Birkaç dakikalığına anlaşılmamız dikkatimi dağıttı."

"İşte sana hatırlatma, sanırım."

"Neden seninle yattım ki?"

"İlginç bir soru. Sanırım ikimizin de aklı başında değildi."

"Kahretsin." Lauren alnını ovuşturdu. Onunla yattığı için hâlâ pişmanlık duymuyordu çünkü iyi bir şeydi ama bu konuşma ne kadar uyumsuz olduklarını hatırlattı. "Eğer böyle hissediyorsan..."

Homurdandı. "etmeye *çalışmıyorum*. Sanırım birbirimize yanlış şekilde sürtünüyoruz... birbirimize doğru şekilde sürtünmediğimiz zaman."

Lauren kendine rağmen güldü. "Bu çok kötüydü."

"Biliyorum. Birden aklıma geldi. Ama onun dışında sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Kişiliğimi beğenmiyorsun. Kolayca değiştirebileceğim bir şey değil. Benimle yattığında neye bulaştığını biliyordun."

"Evet, söyledim. Belki de eve gitmelisin, Caleb."

"Tamam."

Başka bir şey söylemeden çantasını aldı ve kafeden ayrıldı.

Bölüm 11

"Ondan yine nefret ediyorum."

Evan ve Paige birbirlerine baktılar. Öğle yemeğinden hemen sonraki yavaş dönemde, kafenin kedi bölümünün arka tarafındaki bir masada sadece onlar vardı.

"Dr. Fitch?" Paige sordu.

Lauren bir sandalyeye çöktü. "Dün gece kafeye geldi ve kavga ettik. Neden arkadaş olabileceğimizi düşündüğümü bile bilmiyorum. Belli ki geçen sabah sadece garip bir tesadüftü çünkü yorgun ve stresliydik ve kediler iyi olduğu için rahatlamıştık. Yani bitti."

Evan başını salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Bittiğini düşünmüyorum. Bence bu sadece başlangıç. Bence siz birbirinize o kadar kırgınsınız ki tüm bu tutku tartışma olarak ortaya çıkıyor. Bunun yerine sadece sevişseydiniz, kavga etmezsiniz."

"Bu saçmalık, Ev."

"Öyle mi? O sabah birbirinize vurdunuz, kavga mı ettiniz?"

Lauren tekrar düşündü. Hiç tartışmadıklarını tahmin ediyordu. "Hayır."

Evan kollarını kavuşturdu. "Sözümü geri alıyorum."

Lauren, "Sadece sevişmek üzerine bir ilişki kurulamaz," diye belirtti.

"Bilmiyorum. O Brent denen adamla çok umut verici birkaç ay geçirdim." Evan Paige'e döndü ve yüksek sesle fısıldayarak, "Porno yıldızı gibi sık."

İlişkimizin ilk ayının tamamını onunla neler yapabileceğini keşfederek geçirdik."

Paige kıkırdadı.

Lauren gözlerini devirdi. "O adamla evlendin mi? Hayır."

"Her neyse, kesinlikle aşık olup o adamla evleneceğin ve bana on dolar ödeyeceğin gerçeğine rağmen, zaten bir ilişki istemediğini söylemiştin, o zaman sorun ne? Beynini dağıtın, sonra da isterseniz birbirinizden nefret etmeye devam edin."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Lauren.

"Kızgın olabilirsin ama sevişebilirsin ya da kızgın olabilirsin ama sevişemezsin ve *ben* bunlardan hangisini seçeceğimi biliyorum."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi

Paige. "Onu cesaretlendirme."

"Evlat edinme gecesine geliyor mu?" diye sordu Evan. "İstersen onunla konuşabilirim. Gerçek haberi alırsın. Senden hoşlanıp hoşlanmadığını sor."

"Ben yetişkin bir kadını, çok teşekkür ederim, yedinci sınıf öğrencisi değilim. Ve benden etkilendiğini zaten biliyorum. Sadece benden pek hoşlanmıyor. Evlat edinme olayından bahsetmişken, buraya bunu konuşmaya geldik, aşk hayatımı değil."

" sen açtın," diye Evan.

Lauren defterini temiz bir sayfaya açtı ve kalemini birkaç kez tıkladı. "Bakın, yapılacaklar listesinde kalan bir şey var mı?"

Paige kendi notlarına baktı. "Temelde her şeyimiz tamam. İçecekler için arkada bir kasa plastik bardak var. Barmen kapılar açılmadan yarım saat önce gelecek. Her ihtimale karşı birkaç şişe daha şarap alsak iyi olur ama azalırsa köşedeki içki dükkanına da gidebiliriz."

"Yemek mi?"

"Ah, beni seveceksin." Paige sırtıttı. "Tüm düzenli gıda tedarikçilerimizi aradım ve bir şey bağışlayıp bağışlayamayacaklarını sordum. Böylece biraz

Pierre's Bakeshop da tuzlu şeyler getirecek. Yani mini kişiler ve başka şeyler de olacak. Etkinliğe katılım ücretsiz olacak."

"Sen bir rock yıldızısın."

Paige, "Evan sahiplendirilecek kedilerin her biri için tabelalar tasarladı, ben de bugün onları bastırdım," dedi. "Onları odanın etrafına asabileceğimizi düşündüm. Öğle yemeği için dışarı çıktığımda Olivia ile konuştum. Getirdiğin yavru kedilerle ilgili el ilanları hazırlamış ve bu akşam uğrayıp onları alabileceğini söyledi."

"Güzel, teşekkürler."

"Onlara iyi davranmalıyız çünkü isimlerinin yerde geçmesi karşılığında bize yüklü bir çek verdiler. O yüzden yeni veterinerlerini öldürmeyin."

"Yapmayacağım. Bu hafta. Evlat edinme gecesinden sonra tüm bahisler kapandı." Lauren iç çekti. "Yine de iyi durumdayız gibi görünüyor."

"Öyle," dedi Paige. "İlk kez içki servisi yaptığımızı biliyorum ve bu da bazı değişkenleri beraberinde getiriyor, ancak bu gerçekten iyi gidecek. Dört gözle bekliyorum."

"Ben de. Teşekkürler çocuklar, gerçekten. Bunun senin işin olduğunu biliyorum Paige, ama bunu planlarken gerçekten çok iyidindin."

"Teşekkürler, patron."

"Pierre gerçekten bize bedava yemek mi veriyor? Bu çok vahşi."

Paige güldü. "Sanırım yumuşamadan önce yaklaşık sekiz yüz kez 'İyi bir amaç için' dedim, ama evet."

"Sana zam yapmalıyım."

Paige sırtıttı. "Sana ne yapacağını söylemek istemiyorum ama..."

Paige daha yüksek bir maaşı hak ediyordu. Lauren onun gerektiğinde iddialı olabileceğini biliyordu; bir banka için etkinlik planlaması yaparken lüks otelleri indirim yapmaları için ikna etmişti. Maaşının üç katı değerinde olduğu için kafenin ona daha fazla ödeme yapamaması Lauren'i rahatsız ediyordu. Ama eğer

Paige, şirketteki işine geri dönmek zorunda kalmamak için çerez parasına çalışmaktan memnundu, Lauren ise minnettardı.

Ön kapının üzerindeki zil çaldı ve Diane'in sesi arka tarafa doğru süzüldü. Sesi en az bir erkekle birlikteymiş gibi geliyordu ve tartışıyor gibiydiler.

"Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum." Lauren söyledi.

Ayağa kalktı ve kafe bölümüne doğru yürüdü. Diane takım elbiseli iki adamla birlikte oradaydı ve bu çok garip görünüyordu. Monique tezgâhın arkasındaydı ve yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Lauren kedi odasının kapısını kapattı ve adamlara doğru yürüdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ah, Lauren," dedi Diane. "Lauren benim buradaki müdürüm. Lauren, bu Bay Randolph ve asistanı Bay Newton. Emlak işinde çalışıyorlar."

Lauren her iki adamın da elini sıkarken "emlak işinde çalışıyorlar" cümlesinin kulağa üstü kapalı bir ifade gibi geldiğini düşündü. Bunu Bay Randolph'un bir emlakçı değil de yatırımcı olduğu anlamına yordu. Ve sonra midesi bulandı. Whitman Sokağı'nda mülk satın alan müteahhit bu muydu? Diane'in binasını satın almak için mi gelmişti?

Her şeye rağmen satacak mıydı?

Lauren gülümsemeye ve hissettiği dehşetin yüzüne yansımalarına izin vermemeye çalıştı. Asistan Bay Newton bu konuda o kadar iyi bir iş çıkaramıyordu ve iyice iğrenmiş görünüyordu.

"Hayvanların yemek servisi yapılan her yerde bulunmasının yasadışı olduğunu biliyorsun," dedi Sadie'nin köşedeki kedi yatağına bakarak. Sadie şu anda kedi odasındaki kanepede uyuyordu ve Lauren buna minnettardı çünkü bu adam onları şikâyet edebilecek birine benziyordu.

Lauren, "Avukatımız mevcut yapının yasalara uygun olduğunu söylüyor," dedi.

"Hayvanların ve yiyeceklerin birbirine bu kadar yakın olması tehlikeli."

Bay Newton genizden gelen bir sesi olan sıska bir adamdı ve bir hayvanın yemeğine yaklaşması fikrinden açıkça iğreniyordu.

"Sanırım evcil hayvanınız yok," dedi Lauren.

"Tanrım, hayır. Kediler hastalık taşır, biliyorsun. Bir kedinin yanında yemek yemek toksoplazmoz kapmak için iyi bir yoldur."

"Yiyeceklerin yakınında hiç çöp kutusu yok. Ayrıca pişmemiş etten de toksoplazmoz kapabilirsiniz."

"Tamam!" dedi Diane. "Bu iş geliyor ve gelişmeye devam etmesi konusunda kararlıyım, bu nedenle yasalara uyduğumuzdan emin olmak için bir avukat tuttuk ve sizi temin ederim ki kediler ve yiyecekler etkileşime girmiyor. Kedilerin yanında yemek yemek istemeyen müşterilerimiz burada yemek yiyebilirler. Kedilerle birlikte yemek yemeyi seçmekte de özgürler. Kendi evinizde köpeğinizle birlikte yemek yemenizden hiçbir farkı yok, öyle değil mi?"

Bay Randolph tüm bu konuşma boyunca sessiz kalmıştı ama şimdi, "Geliyor mu? Hiç müşteri yok."

"Günün en sakın zamanı. Ayrıca arka tarafta bir müşterimiz var," dedi Lauren. Ne de olsa kahve parasını Evan ödüyordu. Çoğu zaman. "Öğleden sonra tekrar toparlanır. Sabahları da çok iyi iş yapıyoruz, özellikle de caddenin karşısındaki kafe kapandığından beri."

"Evet," dedi Bay Randolph. "O bina artık benim. Burada komşularıyla buluşuyorum, görüyorsunuz."

Büyük ihtimalle onları ölçüp biçiyor. Yoksa neden önce Diane ile temasa geçsin ki? Lauren, Randolph'un bu binayla ilgili tasarımları olduğuna ve perakende satış alanına bakmak için buraya geldiğine bahse girerdi. "Şuraya bakmamın sakıncası var mı?" dedi. Kedi odasını işaret etti.

"Pekala."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Newton olduğu yerde kaldı ve ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde tezgâhın yanında durdu. Diane, Lauren'a durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu kısaca ifade eden bir bakış fırlattı.

Randolph bir süre sonra geri geldi ve "Çok şirin" dedi. Diane'e, "Yan tarafta da veteriner kliniği mi var?" dedi.

"Evet. Mahallenin en büyüklerinden biri. Aslında Brooklyn'in bu bölgesinde acil tıp hizmeti veren ve bütün gece açık kalan tek klinik."

Randolph düşünceli bir şekilde başını salladı. "İlginç. Bildiğim iyi oldu. Sizinle tanışmak güzeldi hanımlar. Belki bu civarda görüşürüz."

Randolph, Newton'ı da yanına alarak ayrıldı. Onlar gözden kaybolana kadar Diane sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Binayı satın almaya çalışıyor."

"Düşündüm. Star Café'yi bir müteahhidin satın aldığını duydum."

Diane Monique'e döndü. "Bir bitki çayı alabilir miyim canım? Bugün rooibos var mı?"

Monique bir fincan getirerek, "İstiyorum," dedi.

Diane çayını içtikten sonra kedi odasına doğru yöneldi, Lauren da onu takip etti. Diane bir kanepeye yerleşmeden önce Paige ve Evan'la selamlaştı.

"Şu Randolph denen adam da bu binayı satın almak istiyor," dedi Diane. "Bu çok komik. Satmaya hiç niyetim yok. Dürüst olmak gerekirse, bence bu bloktaki binaları satın alıp düzleştirmek ve bir alışveriş merkezi yapmak istiyor. Bu müteahhitler tarihe hiç değer vermiyorlar. Bu bina 1923'ten beri burada! Bir karakteri var! Truman Capote'nin bu binada yaşayan bir adamla yattığına dair bir söylenti var! Kimsenin alışveriş bile yapmayacağı bir alışveriş merkezi yapmak için burayı nasıl yıkarsınız?"

Paige, "Ya da dışarıdan şık ve modern görünen ama kiracılar taşındıktan sonra dökülen dayanıksız yeni bir apartman inşa edecekler," dedi. "Bir arkadaşım Crown Heights'taki bu yeni binalardan birinde yaşıyor ve orada yaşadığı ilk ay tüm aletleri bozuldu ve binada fareler var."

"İğrenç," dedi Evan.

"Fark etmez," dedi Diane. "Ben satmıyorum. Benimle temasa geçtiğinde adamla görüşüp ne hakkında olduğunu öğrenirim diye düşünmüştüm ama buradayken neredeyse mezurayı çıkaracaktı ve ben bunu onaylamadım."

Başını salladı ve inledi. "Sizin neyiniz var kızlar? Ya Evan? Hepiniz nasılsınız?"

Evan, "Lauren yeni nefret etti, sonra yeni veterineri sevdi, sonra yine nefret etti," dedi.

"Hain," diye mırıldandı Lauren.

Diane güldü. "Kulağa eğlenceli geliyor. Winnie ve ben de bu şekilde başladık aslında." Winnie, Diane'in rahmetli eşiydi.

"Oh?" dedi Evan, öne doğru eğilerek.

Diane çayını yudumladı ve Evan'a değerlendirici bir bakış attı. "İlk buluşmamız çok garipti ve yanlış bir başlangıç yaptık. Tanrım, 1975 yılıydı, belki? Hukuk fakültesini yeni bitirmiştım ve kadın için düzenlenen bir resepsiyona gitmiştim. kuvvet doğar, bilirsiniz. O günlerde kadınsanız iş bulmanız çok zordu, tabii ortaklardan biri için dikte yapmak istemiyorsanız, ki ben *istemiyordum*. Winnie, Midtown'daki devasa, şeytani bir kurumsal firmada paralegal olarak çalışıyordu ve ilk tanıştığımızda onunla biraz idealist olmuşum."

Lauren bunu hayal ederek kıkırdadı. Diane'in biraz emekli hippy havası vardı. Winnie had died before Lauren had met Diane, but she'd seen pictures, and she could just picture someone as crunchy granola as Diane meeting a buttoned-up paralegal.

"Her neyse," dedi Diane, "sonunda onun şirketinde işe girdim, çünkü prensiplerim vardı ama ödemem gereken bir de kiram vardı. Tabii ki bir gün şirketin kafeteryasında onunla karşılaştım ve ikiyüzlü olduğum için bana hak ettiğim cezayı verdi. Bir süre aramız oldukça huysuzdu. Ama tanrım, o çok güzeldi. Winnie'min çok güzel bir yüzü ve mavi gözleri vardı, o günlerde saçlarını uzun tutardı ve ne zaman karşılaştık tartışmamıza rağmen ondan çok hoşlanıyordum. Sonra bir gün onunla karşılaştım ve hiç tartışmadık. Eşcinsel olup olmadığını bilmiyordum ve ona nasıl soracağımı da bilmiyordum ama arkadaş olduk ve sonra bir gün öpüşmeye başladık ve gerisi tarih oldu."

"Bu çok tatlı," dedi Paige.

"Yani," dedi Evan, "bu kadınla tanıştın ve sonra her karşılaştığınızda tartıştınız ve bir gün kavga etmek yerine öpüştünüz ve sonra da aşık oldunuz."

"Hepsi bu kadar, evet," dedi Diane.

"Sakın Evan," dedi Lauren.

Evan kollarını kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Çünkü Lauren ve Caleb kavga ediyorlar, ama bir keresinde kavga etmek yerine öpüşmüşlerdi."

"Evan!" dedi Lauren. Gerçi Evan'ın Caleb'la yattığını söylememiş olması onu rahatlatmalıydı.

"Bunu ona söylediğine inanamıyorum," dedi Paige kıkırdayarak.

Diane güldü. "Tatlım, bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyorum."

"Biz uyumlu değiliz," dedi Lauren. "O, kalbi robotik parçalarla ya da başka bir şeyle değiştirilmiş kibirli ve her şeyi bilen biri, çünkü insani duyguları hissetmiyor gibi görünüyor. Kaba biri. Kedi Kafe'nin saçma olduğunu düşünüyor. Ve yeni boşandı ve bir ilişki istemiyor. Birbirimiz için ne olabiliriz ki?"

Evan dolarları yağdırıyormuş gibi yaptı. "Bu ne anlama geliyor?" Diane sordu.

"Evan Lauren'la Caleb'la evleneceğine dair on dolarına bahse girdi," dedi Paige. "Bu bahsi kaybedecek," dedi Lauren.

"Etmeyorum. Ne kadar sert itiraz ettiğini duydun. Onu *seviyor*. Onunla *evlenecek*."

"Hayır," dedi Lauren.

Diane alkışladı. "Sizi çok seviyorum çocuklar. Ama Dr. Fitch çok iyi bir genç adama benziyor. Anlaşamamanıza şaşırdım."

Lauren iç çekti.

"Siz ve Dr. Fitch'in Winnie ve benim gibi olacağınızı söylemiyorum bile. Çünkü Winnie milyonda bir bulunurdu. Tanrım, bazen onu özlüyorum."

Lauren uzandı ve Diane'in koluna rahatlatıcı bir şekilde dokundu.

Evan, kim vardı her zaman olmuştur rahatsız edici ile derinden "Ama bazı paralellikler görebilirsiniz" dedi.
"Belki," dedi Diane. Gülümsemesi esrarengizdi. Lauren başını salladı. "Yanılıyorsun."
"Nakit ya da çek kabul ediyorum," dedi Evan.
Lauren gözlerini devirdi ve Monique'i kontrol etmek için oradan ayrıldı. Arkasından Evan ve Diane'in birlikte güldüklerini duydu.

Lauren kliniğe girdiğinde Caleb resepsiyona bakıyordu. Caleb'i gördüğünde kaşlarını çatı.

"Benim, doğranmış ciğer," dedi.
Lauren iç çekti. "Olivia burada mı?"

"Hayır, yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı. Kızının bir tür spor etkinliği vardı. O çocuk sekiz spor yapıyor, o yüzden bu gece hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Futbol mu? Kim bilir?"

"Evet, teşekkürler.
Lanet olsun." "Neye ihtiyacın var?"

Lauren'ın yüzünü buruşturması, Caleb'e ona ne kadar değer verdiğini anlatmak için yeterliydi. "Yavru kediler için ilanları olduğunu ve evlat edinme etkinliği sırasında dağıtabileceğimi söyledi. Bu gece gelip onları almamı söyledi."

"Evet, bende var." Caleb masanın çekmecesinden bir zarf çıkardı. "Olivia seninle ezeli düşman olduğumuzu bilmiyor, o yüzden sana vermem için bıraktı."

"Sen benim..." Lauren bir elini alnına bastırdı, derin bir nefes aldı ve elini zarfa doğru uzattı.

Caleb zarfı bir süre elinde tuttu. "Bunu yanlış anlayacaksın ama bana kızdığında seni inanılmaz seksi buluyorum."

Söylemesi aptalca bir şeydi. Onu kıracağını biliyordu. Ama bu düşünce bir kez aklına geldiğinde, kendini söylemekten alıkoyamadı. Çünkü gerçek şu ki, tartışmalardan hoşlanmasa da, bir yanı onu kızdırmaktan zevk alıyordu.

"Bu... Bu söylenecek çok kötü bir şeydi."

"Bu doğru." Bari biraz daha eğileyim, diye düşündü. Ona sııttı. "Orada durmuş bana bakıyorsun ve hiç bu kadar seksi görünmemiştin."

Kaşlarını çattı. "Bu cinsel taciz gibi bir şey değil mi?"

Kısa bir an için kendini suçlu hissetti, belki de haddini aştığını düşündü, ama kızın yüzünün kıpkırmızı olması belki onun da bundan hoşlandığını gösteriyordu. O bir pislik miydi? Muhtemelen öyleydi. "Benim için çalışmıyorsun. Sana teklif bile etmiyorum. Sadece bir gerçeği söylüyorum."

Telaşlı görünüyordu, ki bu sevindiriciydi. "Sen kibirli bir pisliksin, bunu biliyor musun? Sırf saçma sapan bir iltifat ettin diye seninle tekrar yatacağımı sanıyorsun."

Omuz silkti. "İşe yarayacak mı?"

"Hayır. Birbirimizden hoşlanmadığımızı hatırlıyor musun? Daha iki gün önce iş yerime gelip bana bunun ne kadar aptalca olduğunu söylemiştin."

"Aslında, bunun aptalca olduğunu düşündüğümü söylemiştin." "Aynı fikirde değildin."

"Bunu söylemek bana düşmez!" Sandalyesinden fırladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence beni bilerek kışkırtıyorsun. Bence kavga ederken de çok seksi olduğumu düşünüyorsun. Aslında, birbirimizin kıyafetlerini yırtmak varken birbirimize bağlamakla hata ettiğimizi düşünüyorum."

Çenesi gevşemiş, bakışları yoğunlaşmıştı. "El ilanlarını bana ver." Zarfı arkasından tuttu. "Bana söyle."

Kâküllerinin zıplamasına neden olan bir nefes verdi. "Tamam. Tamam. Belki de antrenman maçlarımızdan biraz hoşlanıyorum. Adrenalini yükseltiyor. Ama cidden kavga edip sonra da seks yapmamızı mı öneriyorsun, sanki bu bir ilişkiyi yürütmenin normal bir gibi?"

"Ne ilişkisi? Arkadaş olmamız bile gerekmiyor. Ama ben senin ateşli olduğunu düşünüyorum, sen de benim ateşli olduğumu düşünüyorsun, hatırladığım kadarıyla birlikte oldukça ateşliydik ve bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

"Peki ne öneriyorsun? Menfaatleri olan bir düşman ilişkisi mi?"

Caleb güldü. Durumun saçmalığı onu bir anda çarptı. Ama sonra bunun aslında o kadar da kötü bir fikir olmadığını fark etti. "Yani...evet."

Lauren yavaşça başını salladı. "Burada başka kimse var mı?"

"Şu anda klinikte başka insan yok, eğer sorduğunuz buysa, ama sizi uyarmalıyım Doug her an dönebilir. Bu sabah kahvemiz bitti ve geceyi kahvesiz geçiremeyeceği için köşedeki bakkala koştu. Ama sonra ben işten çıktım ve hatırladığım kadarıyla siz de üst katta oturuyorsunuz."

"İlginç bir noktaya değindiniz."

Caleb onu ikna ettiği için biraz kendini beğenmiş hissettiği için bir pislik olup olmadığından emin değildi. Onun ikna olduğundan bile emin değildi. Ve bu delilikti. Anlaşamadığı bir kadına gerçekten teklif mi ediyordu?

Evet. Çünkü uzun zamandır kimsenin yapmadığı şekilde kanını pompalamıştı.

Zarfi uzattı. Lauren zarfı aldı ve içine bakmak için kapağını kaldırdı, sonra da çantasına yerleştirdi. Burada muhtemelen ona teşekkür edip gitmesi gerekiyordu ama bunun yerine orada durup ona baktı.

"Yani," dedi Caleb.

"Sadece seks. Yapacağımız şey bu. Romantizm yok, çiçek yok, çikolata yok, bunların hiçbirisi yok."

"Temel olarak. Ama sadece sen ilgileniyorsan. Eğer değilsen, şaka yapıyordum." "Ama şaka yapmıyordun. Benimle seks yapmak istiyorsun."

Caleb masanın etrafından dolaştı ve aralarında hiçbir mobilya olmadan Lauren'ın önünde durdu. "İstiyorum. Ama sadece sen de istersen. Söylediklerimin uygunsuz olduğunu biliyorum. Sana baskı yapıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

herhangi bir şey. Ama düşünürsen, bu ideal olabilir. İkimiz de bir ilişki istemiyoruz ama muhtemelen biraz eğlenebiliriz."

"Seksi
eğlence."

"Tabii ki."

Onun yüz ifadesini okuyamadı. Yine de bugün harika görünüyordu. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor, mor düğmeli elbisesi göğüslerini biraz geriyor ve kısa kadife eteği muhteşem bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

Caleb, "Bir fark yaratacaksa seninle bir kavga daha çıkarırım," dedi. "Kedi kadın."

Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Aslında, başka bir şey yapmadan önce biraz yemek yemek ister misin? Bugün öğle yemeğini atladım ve açlıktan ölüyorum."

"Tabii. Caddenin karşısındaki İtalyan restoranı iyi mi?"

"Evet. Biraz pahalı ama kendi makarnalarını ve mozzarellalarını evde yapıyorlar."

Tabii ki vardı. Brooklyn böyle yerlerle doluydu. Sahipleri muhtemelen Güney Brooklynli bir İtalyan aileydi ve marinara tariflerini nesilden nesile aktarıyorlardı. Caleb bunu düşününce ağzının suyu aktı.

O sırada Doug elinde bir çuval erzakla geri geldi.

"Taşınıyor musun?" Caleb bekleme odasındaki kahve makinesinin yanında çantasını açarken ona sordu.

"Gece vardiyasındayız. Atıştırmalıklara ihtiyacım var. Burası hiç uyumayan bir şehir ama burada sabahın ikisinde teslim alabileceğiniz tek şey pizza."

Caleb güldü. Boston'daki eski yerinde gece yarısı her yer kapanırdı, hatta bazı barlar bile ve dokuzdan sonra yemek teslim edilmezdi. New Yorklular iş yerlerinin kapanması ve herkesin bütün gece çalışmak istememesi gerçeğiyle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı.

Çevresel görüş alanında Lauren'ı gördü, yüzü esrarengizdi. Aslında, arkadaş canlısı ve sakın görünmek için gerçekten çok çabalıyor ve tamamen başarısız oluyor gibi görünüyordu. Hâlâ ateşli ve rahatsızdı. Caleb bunu akşam yemeği boyunca sürdürüp sürdüremeyeceğini merak etti.

"Pekala," dedi Caleb. "Eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, ben çıkıyorum."

"Evet, böyle iyiyim. Merhaba ve hoşça kal Lauren," dedi Doug.

Lauren çantasını okşayarak, "Yavru kedi broşürlerini almaya geldim," dedi. "Gelecek haftaki büyük partiye geliyor musun?"

"Eğer çalışmıyorsam, evet."

Caleb, "Evlat edinme partinizin olduğu gece kimin çalışacağına karar vermek için ölümüne kavga edeceğiz," diye açıkladı. "Ya da, bilirsin, kura falan çekeceğiz."

"Bedava içki olacağını duyduk," dedi Doug. "Tartışmalı bir hal aldı."

Caleb, "İnsanları kedi sahiplenmeye ikna etmek için içki içiriyorsun, değil mi?" dedi.

"Asla yapmam," dedi Lauren sahte bir öfkeyle. "Ben sadece bir parti düzenliyorum. Amacımız insanların kedi sahiplenmesi, evet, ama aynı zamanda iyi vakit geçirmelerini de istiyoruz. Paige de bedava içkinin bazı yerel hipsterları çekeceğini düşündü." Topuklarının üzerinde sallandı. "Yavru kedileri görebilir miyim?"

"Evet, seni oraya geri götüreceğim."

Caleb eşyalarını almak için ofise giderken Lauren yavru kedilere bakıyordu. Caleb onu almak için arka odaya geri döndüğünde, Lauren yavru kedilere miyavlıyor ve bebek sesleri çıkarıyordu.

"Küçük, buruşuk suratlarıyla çok tatlılar." Lauren'in sesi konuştuğu yükseliyor ve ciyaklıyordu.

"Gayet iyi görünüyorlar. Dev'e göz kulak oluyorum çünkü bazen yavaş yemek yiyor ama diğer kedilerle oynuyor ve çok arkadaş canlısı görünüyor."

Lauren yukarı baktı. "Hâlâ hasta olabilir mi?"

"Sanırım midesi zayıf olabilir, ama nihai sahipleri onu beslerken dikkatli olurlarsa dolu dolu bir hayat yaşayabilir. Ya da büyüüp bundan kurtulacaktır. Bu kadar küçük yavru kediler için bunu söylemek zor."

Lauren Dev'in başını okşadı ve Dev hafifçe mırıldandı ve Lauren'in eline doğru bastırdı. Lauren ona mırıldandı.

"Onları sahiplenmek için genellikle on iki haftalık olmalarını bekliyoruz. O zamana kadar normal yavru kedi maması yiyebiliyorlar. Yani birkaç hafta daha bizimle olacaklar." Caleb bir nefes verdi. Kadının şefkati etkileyiciydi ama bütün geceyi bir yavru kedi kafesinin yanında çömelerek geçirmek istemiyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Güle güle, küçük kedicikler. Yakında görüşürüz!"

Yavru kedilerle bol bol bebekçe konuştuktan sonra birkaç dakika sonra birlikte ayrıldılar. Caddenin karşısına geçmek için beklerken Caleb bunun şüpheli bir şekilde bir randevuya benzediğini fark etti.

Ama hayır, onlar sadece geçirecekleri ateşli gece için yakıt alıyorlardı. Birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı. Bu bir ilişki değildi.

Kendine bunu söylemeye devam ederse, buna inanmaya başlayabilirdi.

Bölüm 12

Akşam yemeği...medeniydi. Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı sipariş edecekleri konusunda kısa bir tartışma yaşandı; Lauren kazandı ve bir şişe beyaz şarap sipariş ettiler. Kedi feromon difüzörlerinin kedileri sakinleştirmek için gerçekten işe yarayıp yaramadığı konusunda berabere kaldılar - Lauren onları çalışırken görmüştü, Caleb şüpheli kalmaya devam etti - ve kediler için çiğ gıda diyetleriyle ilgili bir konuda aynı fikirde olmadıkları konusunda anlaştılar. Son tartışma tatlı üzerineydi - Lauren'ın tiramisu, Caleb'in da cheesecake istediği ve uzlaşma olmayacağı anlaşılana kadar bir şeyi paylaşmaya karar vermişlerdi. Bunun yerine yarısı yenmiş iki tatlı vardı.

Lauren Caleb'i dairesine aldı ve kapıyı kapattı, şimdi biraz garip hissediyordu. Gerçekten de hiçbir konuda aynı fikirde değillerdi, değil mi?

Çılgınca olan şey Caleb'in haklı olmasıydı; onlar tartışırken Lauren daha çok tahrik oluyor, cinsel olarak daha çok tahrik oluyordu. Caleb çok yakışıklıydı, açık kahverengi saçları tepesinde biraz uzamış ve bazen gözlerinin içine düşüyordu, çenesinde birkaç günlük sakal uzaması ona biraz dağınık bir görünüm veriyordu ve çılgın atletik vücudu oldukça çekici bir paket oluşturuyordu.

Yani aslında ne zaman kavga etseler, o da adamın kıyafetlerini istiyordu.

Ama şimdi nasıl harekete geçeceğinden emin değildi.

"Sana şişman ve aptal deme ihtiyacı hissediyorum," dedi.

Adam güldü. "Arzunu bastırmak için mi yoksa arttırmak için mi?"

"İkincisi. Neden seninle kavga etmek beni bu kadar ?"

"Bunun arkasında muhtemelen bir beyin bilimi var."

"Hatalarını kataloglarken bir şeyler içmek istersen buzdolabında biraz biram var."

Caleb, Lauren'ı mutfağa kadar takip etti. Onun Brooklyn Heights'ta yaşadığını öğrendiğinden beri yaşam alanı konusunda biraz daha bilinçliydi. Evi temizdi ama seyrek dekore edilmişti, yan tarafında bir yatak odası olan geniş bir açık alandı. Kanepe ikinci eldi, televizyon ailesinin hediyesiydi ve tabaklar bir zamanlar, bir gün indirimde renkli porselenler görüp mutfağının yarısını değiştirmeye karar veren Evan'a aitti. Dolaptaki fincanların çoğunun üzerinde logolar vardı, kitaplıklardan biri hafifçe eğikti ve köşedeki bilgisayar masası eski bir oda arkadaşı sonra onunla birlikte gelmişti. En azından yatağı oldukça yeniydi ama bırakın eski mobilyalarını değiştirmeyi, ev arkadaşı olmadan yaşayabilecek kadar para kazanmaya başlaması bile yakın zamana kadar olmamıştı.

Caleb hiçbir şey söylemedi. Kız buzdolabına uzanıp ona bir bira uzattığında gülümsemekle yetindi.

"Eski karım biradan nefret ederdi," dedi. "Evde neredeyse hiç içmezdik."

"Birayı severim. Ama IPA'ları değil. Neden her butik bira üreticisi birasına olabildiğince çok koymaya çalışıyor bilmiyorum, çünkü bleh. Ama bana *Kölsch* veya pilsner gibi daha hafif bir şey verin ve mutlu olayım. Bu oldukça iyi bir amber. Karamelimsi bir kalitesi var."

Caleb ona hayretle baktı. "Bira çeşitlerini biliyorsun."

"Pek çok şey biliyorum." Gülümsedi. Yirmi dokuz yaşına evlenmeden gelmişti ve hiçbir zaman bir erkeği etkilemek için davranışlarını değiştirecek türden bir kadın olmamasına rağmen, son zamanlarda kendi yollarında daha kararlı olmaya başlamıştı. Caleb için önemli olan tek şey fiziksel çekiciliği olduğu için, canı isterse tatlı sipariş ediyor, canı isterse bira içiyor ve aslında sadece kendisi olabildiği için kendisi oluyordu.

Önceki gece kanepenin üzerine eski bir yorgan bırakmıştı, şimdi oturabilmeleri için onu kenara itti.

"Ben burada olmasaydım," dedi Caleb, "şu anda ne yapıyor olurdun?" "Ne tuhaf bir soru."

"Kadınları merak ediyorum, bilmiyorum."

"O kadar ilginç bir şey yok. Genelde çoğu akşam pijamalarım ile televizyon izlerim."

"Öyle mi?"

"Gerçi, dürüst olmak gerekirse? Genellikle eve geldiğimde yaptığım ilk şey sütyenimi çıkarmak olur."

Caleb kanepede arkasına yaslandı ve birasını yudumladı. "Seni durdurmana izin verme." "Pekâlâ."

Yalan değildi. Lauren sık sık eve gelir, eşyalarını bırakır, sütyenini çıkarır ve akşamının geri kalanına devam ederdi. Şu anda giydiği sütyenin sol tarafında onu dürtecek bir tel vardı, rahatsız olduğunu unutacak kadar uzun süre çekmeceye geri koyduğu sütyenlerden biriydi. Caleb'in bakışlarıyla karşılaştı, sonra gömleğinin altına uzandı, sütyenini çıkardı, kıpırdandı ve gömleğinin altından çıkardı.

"Koldan değil mi?" Caleb sordu.

"Bu tişört buna pek izin vermiyor. Ayrıca, *Flashdance*'de değiliz."

Caleb sırtıttı. "O filmi on yaşındayken izlemiştim. Ergenlik dönemim üzerinde derin bir etkisi oldu. Bu yüzden fantezimi mazur görün."

Lauren gülümseyerek karşılık verdi. "Bazen çok komik ve resmi bir konuşma tarzın oluyor."

"Okulda çok fazla zaman geçirdim sanırım." "Senin için ne kadar üniversite?"

"Beş yıl üniversite okudum. Sonra dört yıl veterinerlik okulu, sonra bir yıl daha staj ve ardından ihtisas. Sonunda yirmi sekiz yaşında mezun."

"Ve şimdi sen..."

"Otuz iki. Eylül'de otuz üçe giriyorum." "Ve çoktan boşanmış."

"Evet. Bu planın bir parçası değildi."

"Geldiğini gördün mü?"

Caleb kaşlarını çattı. "Sanırım bir parçam öyle yaptı. Sorunlarımız olduğundan değil, sadece konuşmak ve gerçek bir ilişki yaşamak yerine bir arada yaşamaya başladık. Ben... Yani balayında mutlu değildik ama mutsuz da değildim. Sadece öyleydik. Sonra bana başka biriyle görüştüğünü söyledi. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Adamı tanıyor muydun? Meraklı olmak için değil."

"Sorun değil." Hafifçe güldü ve başını salladı. "Hayır, onu tanıımıyordum. Onunla spor salonunda tanışmış. Ve biz farklı spor salonlarına gittik. Nedenini unuttum. Sanırım benimkinin çok fazla et pazarı olduğunu düşündü. Ve sonra, biraz et buldu." İç çekti. "Özür dilerim. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum çünkü kaçınılmaz olarak bıktığım ve artık hissetmek istemediğim bu acının içine düşüyorum."

"Sorduğum için özür dilerim o zaman. Kibirli bir şekilde bile değil."

Başını salladı. "Hayır, anlıyorum. Merak etmemek elde değil. Peki ya sen ve evlenen eski sevgilin?"

Derek hakkında konuşmak istemiyordu, ama her şey olacağına varırdı. "Neredeyse altı yıl çıktık ve sonra bir gün farklı yönlerde gittiğimizi fark ettik. O banliyöde çitlerle çevrili bir eş ve çocuklar istiyordu. Böyle bir hayat beni dehşete düşürüyor. Şehirden asla ayrılmayacağım. Böylece bir çıkmaza girdik. Sonra çıktığı bir sonraki kadınla evlendi." Lauren derin bir nefes aldı. "Onu geri istediğimden bile değil, çünkü istemiyorum. Sadece... sanırım evleneceğini açıkladığında beni yanlış anladı. Ayrılığı kazandığı için kızgıyım."

"Ayrılığı o mu kazandı?"

"Evet. Ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç çıkmadım ama o artık evli." "Buna gerçek bir değer biçebileceğinizi sanmıyorum."

Lauren gözlerini devirdi. Bu tam Caleb'a göre bir tepkiydi. "Bunun mantıklı olduğunu söylemiyorum. Sadece kendimi... Bilmiyorum. Sanki başarısız olmuşum gibi çünkü o şu anda mutlu ama ben sadece... Yani *mutluz* değilim ama bir ilişkim de yok. Kendimi bir ilişki içinde olmakla tanımlama ihtiyacı duyduğumdan değil, çünkü bu cinsiyetçi, heteronormatif bir saçmalık, sadece *söylüyorum...*" Konuşmayı kesti ve sırttan Caleb'a baktı. "Saçmalıyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil. Kaç yaşındasın, yirmili yaşların sonunda mı? Hiç yükün olmadan otuzuna varmak zor. Yükün olmasaydı tuhaf biri olduğunu düşünürdüm."

"Zaten tuhaf olduğumu düşünüyorsun." Güldü.

"Doğru."

Caleb ilk hamleyi yaptığında Lauren biraz rahatlamıştı, çünkü onları başarısızlıkları hakkındaki bu sohbetten nasıl seksi zamanlara götüreceğini bulamıyordu. Çünkü artık konuşmak istemiyordu. Caleb'ı yatağında, çıplak olarak istiyordu ve onun kendisine kutsal olmayan şeyler yapmasını istiyordu ama bunu nasıl gerçekleştireceğini bir türlü bulamıyordu. Sadece söylemeli miydi, ona dokunmalı mıydı, o-

Onu öptü.

Elini yanağına koydu, o kadar tatlı bir jestti ki neredeyse birbirlerinden hoşlanmamaları gerektiğini unutacaktı ve sonra eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı. Sadece bu öpücük bile onun motorunu harekete geçirmeye yetti ve uyarılma, rahatlatıcı bir sıcaklık gibi vücuduna yayıldı. Adamın gömleğini pantolonundan çıkardı ve ellerini göğsünde gezdirdi. Adam onun ağzına doğru iç çekti.

"Bunu yatak odasına götürelim," dedi.

"Mükemmel."

Ayağa kalktılar ve kadın onu odasına doğru götürdü. Eşiği geçtiklerinde aklına bir düşünce geldi. "Peki ya köpeğin?"

"Bir iki saat daha idare eder. Geceyi burada geçirecek değilim. Bu öyle bir şey değil. Değil mi?"

Doğru ya. Lauren bunun sadece seks olduğunu unutmuştu. Romantik değildi. Sarılmak, geceyi geçirmek ya da sabah waffle yerken öpüşmek olmayacaktı.

Silkindi ve onu yatağına götürdü.

Soyunmaları uzun sürmedi, giysileri odanın her tarafına saçılmıştı. Komodinin üzerinde yeni bir kutu prezervatif olduğu Caleb'in gözünden kaçmadı ve çekmeceye baktığında eskilerinin çıkarılmış olduğunu gördü. Bunu tahmin etmiş olması cesaret vericiydi.

Adam kadına döndüğünde, kadın ona bakıyordu. Sırt üstü yatmış, başını kollarıyla yastık yapmış, mükemmel göğüsleri biraz yukarı kalkmıştı. Vücudu çok güzeldi, doğru yerlerde kıvrımlıydı, çekici bulduğu bir şekilde yumuşaktı. Karnına dokundu, bir elini yan tarafına götürdü ve göğsünü avuçladı. Ona dokunmadan edemiyordu. Teninin yumuşaklığını ve pürüzsüzlüğünü, göğüslerinin güzel şeklini, meme uçlarının sertliğini ve pembeliğini seviyordu. Başını eğdi ve meme uçlarından birini ağzına aldı. Bunu yaptığında kadın inledi.

Onun her şeyini tatmak istiyordu. Prezervatifi bir kenara bıraktı ve sonra göğüslerinin arasından göbeğine ve son olarak da bacaklarının arasına öpücükler bıraktı. Kadın çoktan ıslanmıştı ve dilinin üzerindeki tatlı tadından zevk alıyordu. Parmakları saçlarının arasında dolaştığında, daha fazla baskı uyguladı ve onun tıslamasına, iç çekmesine ve inlemesine neden oldu. Klitorisini yaladı ve bir parmağını içine kaydırды; kızın kokusu, tadı ve yatakta kıvrınması onu uzun zamandır hiç olmadığı kadar tahrik etti.

Onun diline boşaldı.

Geldiğini fısıldamıştı ama sırtını yataktan kaldırdığında ve vücudu onun etrafında titreştiğinde bunu hissetti. Orgazm boyunca onu yalamaya ve okşamaya devam etti, sonra vücudunu yukarı kaydırды ve dudaklarını öptü.

Her zamanki kadar sert olan siki kadına doğru bastırdı ve tam prezervatife uzanacaktı ki kadın kalçalarını yukarı kaldırdı ve ucu içeri kaydđ.

"Beni öldüreceksin," dedi nefes nefese. "Bu düşünceni kendine sakla lütfen." "Şu anda içimde olmana ihtiyacım var."

"Ve senin içinde olmam gerekiyor, ama önce bir şey yapmam gerekiyor."

Beyni kulaklarından dışarı sızmadan önce prezervatifi takmayı başardı ve sonunda yumuşak bir hareketle eve kaydđ, vücudu sıcak ve sıkı, içine bastırdı. Onun içinde hareket etmek harika hissettiriyordu, sıkı, karıncalı ve sıcaktı ve genç bir çocuk gibi patlamak üzere olduğunu biliyordu.

"Uzun süre dayanamayacağım," dedi.

"Eğer doğru yaparsan, tekrar gelirim." Aynı derecede nefessizdi, yüzü ve göğsünün üst kısmı kızarmıştı, alnında boncuk boncuk ter vardı.

Tanrım, resmen parlıyordu.

"Doğru yaptın mı?" diye sordu.

Elini tuttu ve başparmağını klitorisinin üzerine yerleştirdi. Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anladı ve başparmağını dairesel hareketlerle hareket ettirdi. Tısladı ve tekrar yataktan kalktı.

Ritim tutturmak zorlaşmıştı ve ilkelleştiğini, serbest kalmak için etrafta dolaştığını hissediyordu. Ona ihtiyacı olanı vermeye çalıştı, ihtiyacı olan yere baskı uyguladı.

Ama bu çok iyiydi. Lauren parmaklarını onun sırtına geçirdi, adam ileri atıldı ve sonra boşalırken her şey bembeyaz oldu. Lauren'ın vücudunu kendi vücuduna yapıştırdı ve kalçalarını pompalayarak inledi.

Kendine geldiğinde onun üzerinden yuvarlandı ama bedenine uzandı. "Seni yapmak istiyorum-"

"Hayır, sen . Ben de . İki kez boşaldım Caleb. Bu yıllardır olmamıştı."

"İki kez geldin."

"Kendini beğenmiş gibi bakma."

Güldü ve banyoya koşmak için yataktan yuvarlandı. Yatağa geri döndüğünde, kadın hâlâ bıraktığı gibi yatıyordu.

"Orada bir sorun mu var?" diye sordu.

"Artık tüm uzuvlarım jöle gibi. Sonsuza kadar burada yatmak istiyorum." "O zaman kenara çekil. Ben de biraz uzanmak istiyorum."

"Doğru."

Hafifçe yatağın kenarına doğru kaydđ. Adam onun yanına uzandı. Sonra ona sokuldu ve başını göğsüne yasladı.

Güzeldi.

Uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde birlikte yattılar ve Caleb kolunu ona doladı ve elini omzuna yaklaştırdı. Birkaç dakika içinde kalkıp gitmek zorunda kalacağı için pişmanlık duyuyordu. Sadece eve, Hank'in yanına dönmesi gerekmiyordu, aynı zamanda burada da kalamazdı. Eğer kalırsa, duvarları yıkılabilirdi.

"Her zaman değildim," dedi usulca.

"Mmm?"

"Bunu bana geçenlerde sormuştun. Boşanmadan önce bu kadar piç miydim diye. Bu şekilde ifade etmedin ama kastettiğın buydu."

"Ve sen de öyle olmadığını söylüyorsun."

Caleb nefesini bıraktı. "Boşanmak içindeki tüm idealizmi alıp götürecektir." Eğer kalbi açık değilse -potansiyel bir romantik partnere, tedavi ettiğđ hayvanlara- o zaman Kara'nın ona boşanma kâğıtlarını uzattığı ve başka biriyle görüşüğünü söylediğđ gün olduğu gibi kırılmazdı.

"Seni idealist olarak hayal etmek zor."

Caleb güldü.

Ellerini onun saçlarında gezdirdi. Geceyi her şeyden konuşarak geçirmeyi, belki de ona eskiden nasıl bir adam olduğunu göstermeyi çok isterdi ama daha iyisini biliyordu. "Artık gitmeliyim."

İtiraz eden bir ses çıkardı.

"Üzgünüm Lauren. Eve, köpeğimin yanına gitmeliyim."

Yuvarlanarak uzaklaştı. "Biliyorum. Tabii ya. Muhtemelen şimdiye kadar halını yemiştir."

Sesi kızgın geliyordu ve onu gerçekten suçlayamazdı. Ama ona neden kalmadığını da söyleyemezdi. Bu da onun duvarlarını yıkma potansiyeline sahipti.

Daha çok erkendi. Hâlâ çok hamdı. Ve Lauren'la yaşadığı bu şeyin seksten başka bir şey olmaması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve kıyafetlerini tekrar giymeye başladı.

Doğrulup çarşafını göğüslerinin üzerine çekti. "Evlat edinme etkinliğine geliyorsun, değil mi?"

"Yapmamı ister misin?"

"Birkaç veterinerin kedi sahiplenmek isteyenlerin sorularını yanıtlamak üzere hazır bulunacağını umuyoruz."

Ah, yani bu bir iş durumuydu, onu destek için orada istemiyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıydı, özellikle de gitmeye hazırlanan kendisi olduğu için.

"Evet, orada olmaya çalışacağım," dedi. "Jöle güreşinin diğer veteranlarla nasıl gittiğine bağlı olarak değişir."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Doğru. Pekala. Hank'e benden selam söyle."

"Evet, ben..." Şimdi açıkça kızgındı ve onu bu şekilde bırakmak istemiyordu. "Lauren, üzgünüm. Başka düzenlemeler yapmak için artık çok geç ve ben..."

"Sorun değil. Aramızdaki şeyin ne olduğunu biliyorum." Gülümsedi ama içi boş gibiydi. "İyi geceler Caleb. Eminim bu hafta seni buralarda göreceğim. Sürekli rastgele karşılaşıyor gibiyiz."

"Doğru. İyi geceler."

Sonra kendini gitmeye zorladı.

Bölüm 13

Lauren Kedi Kafe'yi işletmeye başladığından beri, her üç ayda bir yeni kedilere yer açmak için sahiplendirme etkinlikleri düzenliyorlardı. Genelde katılım oldukça yüksek olurdu ama bu parti bambaşkaydı. Görünüşe göre New Yorkluları bir etkinliğe çekmek için söylenmesi gereken tek şey "bedava içki" idi.

Kafenin tüm personeli oradaydı. Victor hiçbir kedinin dışarı çıkmadığından emin olmak için kedi odasının kapısında görevliydi. Monique sahiplendirme evraklarını ve ücretlerini denetliyordu. Paige kurumsal etkinlik planlayıcısı moduna girmiş, herkesin iyi olduğundan emin olmak için odada dolaşıyor, insanların kedileri seçmesine yardım ediyor, barınak gönüllüleri, veterinerler ve diğer davetlilerle el sıkışıyordu. Kiralanan barmen içkileri hazırlıyordu. Lauren'in diğer birkaç arkadaşı da her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yardım ediyordu. Sonuç olarak Lauren'in yapacak pek bir işi yoktu, bu yüzden çoğunlukla kalabalığın arasına karıştı.

Kanepelerden birinin yanında duran Evan'ı gördü. Chloe adındaki küçük tortie kanepenin kolunda duruyor ve sevilmek için Evan'ın eline doğru eğiliyordu. Evan onunla dalga geçiyordu.

Lauren ona, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Tabii ki. Beni başka bir kedi evlat edinmeye ikna edemezsin ama destek olabilirim."

"Emin misin?" "Sam
bir sürü kedi."

Lauren gülümsedi. Evan bir kafe kedisini ilk sahipleneler arasındaydı, Sam adında tombul gri bir sokak kedisiydi, kurtarıldığı vahşi kedi popölasyonu arasında hayatta kalamayacak kadar tatlı ve tembeldi, ama Evan'ın dairesine giren ara sıra böceklerle karşı vahşi davranacak kadar da vahşiydi. Evan dairesinin hamam böceğinden arınmış olduğuna inanıyordu çünkü hamam böceği topluluğu arasında Sam'e yaklaşan herhangi bir böceğin bağırsaklarının deşileceği söylentisi yayılmıştı.

"Bunun dışında işler nasıl?" Lauren sordu. "İyi.

Caleb hâlâ senin düşmanın mı?"

"Evet."

"Onunla evleneceksin."

Lauren gözlerini devirdi. "Şu 'Pablo olmayan bir erkekle yatma' olayı nasıl gidiyor?"

"Ugh. İyi değil. Gittiğim yeni eve taşınma partisi mi? Herkes bir çiftin içindeydi. Herkes! Bu nasıl ? Otuzlu yaşlarım böyle mi ? Daha fazla zamanım var sanıyordum."

Lauren, Evan'ın histriyoniğine gülümsememeye çalışarak, "Ne için daha fazla zaman?" diye sordu.

"Finger Lakes'de bir B ve B'de şık ama abartısız destinasyon düğününden önce."

"Doğru, tabii ki."

"Yani, hadi ama, New York'ta kimse *en az* otuz beş yaşına gelene kadar yuva kurmaz. Benim o yaşa gelmeme daha birkaç yıl var." İç çekti. "Yarın evlenmek istemiyorum. Sadece biraz eğlenmek istiyorum. Birlikte takılabileceğim hoş bir adam bulmak istiyorum."

Lauren, Caleb'da da bunlardan biri olduğunu belli etmemek için yüzünü kontrol etmeye çalıştı. Başka türlü anlaşılamadığı bir adamla yatıyor olmasına ne anlam vermesi gerektiğinden hâlâ tam olarak emin değildi. Yatakta her şey huzurlu ve uyumluydu. Yatak dışında ise işler hâlâ oldukça karışık.

Bu normalde Evan'la paylaşacağı türden bir şeydi ama onun yargılamasını ya da böbürlenmesini istemiyordu ve arkadaşlarından herhangi birinin tüm bunları bilmesi için hiçbir neden yoktu. En azından Lauren *bunun* ne olduğunu daha iyi anlayana kadar.

Ve şeytandan bahsetmişken, Caleb o sırada Cat Café'ye girdi. "Müstakbel kocan burada."

"Dilini ısır. O benim geleceğim falan değil."

Caleb sanki bunu belirtmek istercesine, Lauren'a doğru ilerlemeden önce odadaki neredeyse herkesi selamladı.

Caleb yeterince yaklaştığında sakın bir sesle "Merhaba," dedi. Evan kokteylini yudumladı ve "Gördün mü?" der gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Merhaba," dedi Lauren. "Arkadaşım Evan'ı tanıyor musun?"

Caleb kaşlarını çattı, bu da bilmediği anlamına geliyordu. Evan'ın elini sıktı. "Ben Caleb Fitch. Yandaki klinikte çalışan veterinerlerden biriyim."

"Evet," dedi Evan. "Lauren senden bahsetti. Ben Lauren'ın en iyi arkadaşayım. Çok korumacıyım."

"Doğru." Caleb'in kaşları ve bu memnuniyet vericiydi.

Monique elinde panosuyla yanlarından geçti. "Lauren, bana yardım edebilir misin?"

"Oh, hey, gitmeliyim," dedi Lauren. Daha fazla karton taşıyıcı ve diğer malzemeleri ön tarafa taşımak için Monique'i arka odaya kadar takip etti.

"Callie ve Steve evlat edinildi," dedi Monique. "Carroll Gardens'ta yaşayan yeni evli çok tatlı bir çiftin yanına gittiler."

"Birlikte mi? Bu harika!"

"Evet. Sonsuza dek yaşayacakları iyi bir yuva buldukları için mutluyum ama kedilerimiz gittiğinde hep biraz üzülüyorum."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Lauren da bir parça üzüntü hissetti. Callie kahverengi-siyah çizgili bir tekir, Steve ise siyah smokin bir kedi idi ve ikisi taşındıklarından beri neredeyse birbirlerinden ayrılmıyorlardı, bu yüzden birlikte evlat edinilmeleri iyi olmuştu. Ama Lauren onları özleyecekti.

Her ikisini de, tıpkı kafeye gelen tüm kedileri özlediği gibi. O kedileri muhtemelen bir daha göremeyeceğini bilmek içini acıtıyordu.

Sadie, bir kediye ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi, Lauren'ın yanına gitti ve kaval kemiğine kafa attı. Lauren onu sevmek için eğildi. Lauren Sadie'ye "Sonsuza dek benimle kalacaksın kedicik," dedi.

Sadie cevap olarak mutlu bir şekilde cıvıladı.

Monique hazır olduğunda, Lauren bara doğru yürüdü. Lindsay orada durmuş barmenle flört ediyordu. Lauren aynı anda hem Lindsay'e merhaba demeyi hem de bir cin tonik sipariş etmeyi başardı.

Lindsay bir kokteyl yudumladı ve Lauren'a sırtıttı.

"Gelemeyeceğini sanıyordum," dedi Lauren.

"Profesyonel sıfatımla burada olmak için bir bahane yaratmaya çalıştım. Bunlar harika kokteyller. Gördünüz mü?"

"Harika kokteyller mi? Kiraladığımız barmenden, sokağın yukarısındaki dükkandan aldığımız orta raf likörlerle."

Lindsay bardağı dudaklarına götürdü ve Lauren'a başparmağıyla onay verdi. Sonra da şöyle dedi: "Bu gece pek bir şey kaçırmıyorum. *Baking Bread* adlı yeni yayın programını izledin mi?"

"Hayır. Ne zaman televizyon izleyecek vaktim olacak?"

"Güzel. Ama gerçekten rahatlatıcı. Her bölümde farklı bir ekmek çeşidinin nasıl yapıldığını gösteren gümüş tilki bir fırıncıdan ibaret. Bütün gün onu ekmek yoğururken izleyebilirim. Harika elleri var."

Lauren güldü. "Elbette."

"Her neyse, o dizideki adam, Jack Brentwood, Brooklyn'li ve Court Street'te yeni bir fırın açtı, bu gece gidip bakmam gerekiyordu ama erteledim."

"Gerçekten mi? Neden? Bu, kediler için düzenlenen bir partiden daha ilginç görünüyor. Kediler için bir partinin gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu düşünmediğimden değil, sadece, bilirsin işte."

"Biliyorum ama Jack Brentwood bana eski bir pasta şefini çok fazla hatırlatıyor. Oraya gidip ona başka neler yaptığını anlatmaya hazırdım."

ama sonra Brad'in gelip gelmeyeceğini merak ettim, ki bu çok saçma çünkü neden gelsin ki? Brad'in muhtemelen Manhattan'ın lüks semtlerinden birinde kendi fırını vardır. Yine de Jack Brentwood'u arayıp randevuyu yeniden ayarladım, böylece bu gece buraya gelip arkadaşlarımla sarhoş olabilirdim." Lindsay Lauren'ın şerefine kadehini kaldırdı.

Lauren barmene yeniden doldurması gerektiğini işaret etti. Lindsay'in eski erkek arkadaşı konusunda ne kadar abartılı olabileceğini unutmuştu. Elinde, Brad'le rastgele karşılaşmamak için hangi sokaklardan uzak durması gerektiğini gösteren açıklamalı bir New York haritasıyla dolaşıyordu. Lauren ona birkaç kez, sekiz buçuk milyon insanın yaşadığı bir şehirde biriyle karşılaşma ihtimalinin oldukça düşük olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

F treni hariç. Lauren her zaman F treninde görmek istemediği insanlarla karşılaşmıştı. Açıkça lanetlenmişti. Aslında Brad'i birkaç ay önce F treninde görmüştü ama yüzünü bir kitabın arkasına saklamış ve Lindsay'e bundan bahsetmeyi ihmal etmişti.

Lindsay, "*Brad* hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Tişörtlerindeki şirinlikten anladığım kadarıyla Whitman Street kliniğinden birkaç veteriner burada. Onlardan biri *senin veterinerin* mi?"

"O benim bir şeyim değil ama Caleb, Evan'la garip bir şekilde konuşan uzun boylu adam."

Lindsay baktı ve ıslık çaldı. "Lezzetli bir yemeğe benziyor. Ve sen onunla tekrar yatmamaya karar verdin çünkü..."

"Birbirimizden nefret ."

"Onu çarşıların arasına almak için bunu görmezden gelmeye hazırım. Tabii ki kardeşlik yüzünden bunu yapmayacağım." Lauren'ın omzunu okşadı. "Ama sadece söylüyorum."

Lauren'ın aklından "Onu alabilirsin" gibi klişe bir şey söylemek geçiyordu ama gerçek şu ki, onu başkasının almasını istemiyordu. Belki kaderlerinde büyük bir aşk yoktu ama sahip oldukları sürece... sahip oldukları her neyse, Caleb'in kendisine ait olmasını istiyordu.

Lindsay odayı incelerken, "Ne büyük bir izdiham," dedi.

"Umarım insanlar gerçekten kedi evlat edinir ya da bir barınağa bağışta bulunur ve sadece bedava içki için burada olmazlar."

"Yapacaklar. Bu küçük adamlara kim karşı koyabilir ki?" Lindsay, marmelat renkli bir kedi olan Patches'i sevmek için eğildi.

"Bir tane ister misin?"

"Zaten iki tane var, senin sayende."

Lauren iç çekti. "Her neyse. Daha fazla kaynaşsam iyi olacak. Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Misafirlere kedilere sahip olmanın ne kadar harika olduğu hakkında güzel şeyler söyleyin."

Tam o sırada Lauren kalabalığın içinde Randolph ve Newton adlı komedi ikilisini fark etti. İkisi de iş kıyafeti giymişti. Burada ne halt ediyorlardı?

Lauren onlara yaklaştı. Newton sanki bir şeye dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Alkol ve kediler," dedi Newton.

"Bu özel bir etkinlik," dedi Lauren. "Kurallar farklı. Sizi gördüğüme sevindim beyler. Sizi buraya getiren nedir? Bir kedi sahiplenmek ister misiniz?" İşte. Onları iyilikle öldür, diye düşündü.

"Ah, hayır," dedi Randolph. "Sadece dostça komşuluk yapıyoruz."

Newton, "Bu özel bir etkinlik ama halka açık" dedi.

"Her şey . Bunu önce avukatımıza danıştık ve o da sorun olmadığını söyledi. Ayrıca, hatırlarsınız, New York eyaleti geçen yıl yasaları değiştirdi. Hayvanların yemek hazırlanan alana girmesine izin verilmediği sürece bunların hepsi koşerdir. Her şeyin başka bir yerden bağışlandığı düşünüldüğünde, sorun yok. Kedilerle birlikte yemek yemekten rahatsız oluyorsanız, tezgâhın yanında, kedi alanından uzakta birkaç masa var." Lauren ses tonunu hafif ve arkadaşça tuttu.

"Bunu gerçekten tercih ederim," dedi Newton. Yakındaki bir tepside mini bir kış aldı ve sonra kedi alanından ayrıldı.

"Biraz mikrop düşmanıdır," dedi Randolph. "Yani bütün bunlardan sen mi sorumlusun?"

"Ben kafenin müdürüyüm, evet. Ama bu özel etkinlik için işin etkinlik planlamacı Paige yaptı. Yeni kedilere yer açmak için üç ayda bir bu evlat edinme partilerini düzenliyoruz."

"İlginç. Burada çok ilginç bir işiniz var. Yine de biraz saman alevi gibi görünüyor, değil mi?"

"Bir yıldan uzun süredir açığız. İşler son zamanlarda arttı. Bu kısa bir süre gibi görünmüyor. Aslında Manhattan'daki Chinatown'da altı yıldır faaliyette olan bir kedi kafe var."

Lauren bu adamın neden burada olduğunu merak ediyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. İşten çıkmalarının ne kadar süreceğini hesaplamak için burada olduklarını düşünmeden edemiyordu. Kedi Kafe kendi kendine iflas ederse, Randolph binayı satın aldığı anda onları tahliye etme zahmetinden kurtulacaktı... varsayımsal olarak. Ya da kafenin yerine banka veya cep telefonu dükkânı gibi daha kârlı bir şey açabilirdi. Teknik olarak Kedi Kafe'nin sahibi Diane olduğu için, kafenin kapanması onu da satmaya daha meyilli hale getirebilecek türden bir mali dezavantaja sokacaktı. Lauren burada pek çok olasılık olduğunu ve Randolph'un istediği olursa bunların çoğunun Kedi Kafe'yi kapatmayı içerdiğini düşündü.

Etrafına bakındı. Diane orta yaşlı eşcinsel bir erkek çifte benzeyen biriyle sohbet ediyordu - onlar da benzer şekilde bakımlıydı ve el ele tutuşuyorlardı - ve Diane bu durum için biraz fazla resmi olan mor bir elbise giymişti. Bardaki bir bardaktan içmek yerine elinde üzerinde kedi yavruları olan bir seyahat kahve fincanı tutuyordu. Her şey çok Diane'ceydi.

Lauren bu konuşmadan çıkmak istiyordu ama bu adamları Diane'in başına bela ederek gecesini mahvetmek de istemiyordu. Lauren şöyle dedi: "Eğer bir kedi sahiplenmekle ilgilenmiyorsanız, Brooklyn'deki öldürmeyen barınakların masraflarını karşılamalarına yardımcı olmak için bağış da kabul ediyoruz. Bağışta bulunmak isterseniz kapıda Monique ile görüşebilirsiniz."

"Bunu dikkate alacağım."

Randolph orada durmaya devam etti, sanki onu yıpratmaya çalışıyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde ona bakıyordu. Ne amaçla olduğunu bilmiyordu; bu mülk ona ait değildi.

Sonra Randolph, "Üst kattaki dairelerde oturan kiracılardan çok iş alıyor musunuz?" diye sordu.

Bu kötü oldu. Eğer üst kattaki kiracıları soruyorsa, muhtemelen onları da tahliye edip edemeyeceğini merak ediyordu. *Kendisinin* de o kiracılardan biri olduğunu kabul etmek istemeyen Lauren, "Bazıları. Henry Caddesi ile sokağın sonundaki metro istasyonu arasında yaşayan pek çok insan işe giderken kahve içmek için buraya uğrar. Bazıları durup kedileri seviyorlar ama çoğu sadece sabah kahvesi ve hamur işi alıyor." Lauren küçük kartlarla bir sadakat programı başlatmayı düşünüyordu, sabah kalabalığı için "on alana bir bedava" gibi bir şey, yakınlarda kaçınılmaz olarak yeni bir kahve dükkanı açıldığında müşterilerini sadık tutmayı umuyordu. "Artık sahibi olduğunuza göre eski Star Café mekânını ne yapacağınıza dair bir fikriniz var mı?"

"Henüz değil," dedi Randolph.

Daha fazla bilgi gelmeyince Lauren, "Sizinle sohbet etmek güzeldi. Aranıza karışsam ve personelim iyi olduğundan emin olsam iyi olacak. Lütfen ikram edilen her şeyden alın ve çıkarken Monique ile bağışlar hakkında konuşmayı unutmayın!"

Lauren, Randolph onu daha fazla konuşmaya ikna edemedi uzaklaştı. Adam ipucunu almış gibiydi ve bara gitti. Onun buradaki varlığı son derece rahatsız ediciydi ama Lauren bunun akşamdan aldığı keyfi engellemesine izin vermek istemedi. Bunun yerine, köşede durmuş krallığını inceleyen Paige'i aradı.

"Başarılı bir akşam," dedi Lauren.

"Beklediğimden çok daha büyük bir kalabalık!"

"Yine de bu iyi bir şey. Belki insanlar etkilenir ve kafeye gelmeye devam ederler."

"Az önce konuştuğunuz mıydı?"

"Evet. Neden burada olduğunu bilmiyorum. Ben olsam fazla endişelenmezdim. Diane satmayacağını söyledi. Bana kalırsa hikayenin sonu. Denemeye devam edebilir ama Diane satış konusunda ayak dirediği sürece sorun yok."

Paige gülümsedi. "Güzel, güzel. Bu arada, birkaç kediye daha iyi evlere !"

Evan'la konuşmanın tuhaf yanı, Caleb'in Evan'ın kendisini desteklediği izlenimine kapılmasıydı.

Bu ve ilk kez el sıkıştıklarında Caleb bir kıskançlık patlaması hissetti. Asılsızdı -Evan'la birkaç dakika konuşunca eşcinsel olduğu ortaya çıkmıştı- ama bunun gerçekleşmiş olması bile tatsız bir sürprizdi. Caleb'in Lauren üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Birbirlerini özel olarak görmüyorlardı. Bir ilişki içinde bile değillerdi. Hatta arkadaş bile değillerdi. Onlar bazen sözlü olarak tartışan ve sonra seks yapan iki insandı.

Partide dolaştı. Tüm veterinerlerin resmi mavi Whitman Street Veteriner Kliniği tişörtleri giymesi gerekiyordu, böylece parti misafirleri kolayca tanınabileceklerdi, bu da potansiyel kedi ebeveynlerinden bazı sorular alacağı anlamına geliyordu. Kafedeki kedilerin çoğunun barınaklardan gelen kurtarılmış kediler olduğunu biliyordu, bu nedenle kedilerin kedi lösemisi ve HIV'in kedi versiyonu gibi yıkıcı hastalıklara karşı tarandığını da varsayıyordu. Belki de yıllarca hasta kedileri tedavi etmek onu fazla karamsar yapmıştı ama içki içen ve eve kedi almanın iyi bir fikir olduğunu düşünen tüm bu insanlar onu biraz temkinli yaptı.

Bu nedenle, kedi sahiplenecek bir kişiye kedisini düzenli olarak veterinerine götürmediğini, çünkü kedinin sürekli içeride kaldığını ve aşya ihtiyacı duymadığını söyleyen bir kadınla yaptığı sohbete dahil oldu.

Caleb kadına, "Her ihtimale karşı gerçekten yapmalısın," dedi.

"Elbette," dedi gömleğine bakarak. "Sana her yıl yüzlerce dolar ödememizi istiyorsun."

"Hayır, kedinizin evinizden kaçması veya başka kedilere maruz kalması durumunda kedi hastalıklarının yayılmasını önlemek istiyorum."

"Asla kaçamaz."

"Daha bu sabah işe giderken dört farklı kayıp kedi posterinin önünden geçtim. Asla bilemezsin."

Kadın onunla sadece alay etti.

Sonunda Lauren'la tekrar karşılaştığında kendini pek sosyal hissetmiyordu. Lauren geceyi birkaç kokteyl içerek geçirmiş gibi görünüyordu ama onu yeterince hoş bir şekilde karşıladı.

"Pekala, kedi kadın. Kedileri sahiplenen insanların geçmişlerini araştırıyor musunuz?" diye sordu.

"Kedi almaya hazır olduklarından emin olmak onlara bir dizi soru yöneltiyoruz. Kafede yaşayan kediler zaten kısırlaştırılmış ve aşıları yapılmış, yani bu iş zaten halledilmiş durumda. Herkesin iletişim bilgilerini alıyoruz ve Paige birkaç hafta içinde takip etmek için onları arıyor. Gerçekten yapabileceğimiz tek şey bu."

Lauren'ın ses tonu Caleb'ı bıkkınlığa sürükledi. "Yapabileceğin tek şey bu."

"Burada devlet sırlarını ifşa ediyor değiliz. Klinikteki sizler de hayvanların sahiplenilmesine izin verirken bundan daha fazlasını yapmıyorsunuz."

"Hayır, ama evlat edinmelerin çoğu zaten müşteri olan kişilere yapılıyor."

"Bazen, benim soğukkanlı dostum, dostlarına güvenmek zorundasın. insanoğlunun iyi insanlar olması için. Bunun alternatifi nedir? Aksi takdirde bu kedilerin çoğu sokaklarda ya da ölüm barınaklarında ölecek. En azından bu şekilde onlara iyi bir yuva şansı vermiş oluyoruz."

"İnsanlara güvenmediğimden değil..."

Lauren, "Lütfen," der gibi bakışlarını ona dikti. "Ben sadece hayvanların refahı için endişeleniyorum." "Elbette endişeleniyorsun."

Ses tonundaki alaycı ifade onu kışkırttığını hissettiriyordu. mi?
Söyleyemedi.

O da kabul etti. "Demek istediğim, sokaktan herhangi bir serserinin bir kediyi sahiplenmesine izin vermek, bu kedilerin kötü muamele görmesine yol açabilir ve bu sizin istediğiniz şey değil." "Of Kurs Hayır. Biz yap ekran İnsanlar. Öyle mi sen suçlamak Ben .
Bir şey mi?"

"Hayır. Seni asla bir şeyle suçlamam." Alay etti. "Oh, gerçekten mi?"

"Hiç yaptım mı?"

"Bana birkaç kez uçarı dedin. Ve sen, dostum, inatçı ve güvenilmezsın."
Yükselen sesleri etraflarında dikkat çekmeye başlamıştı.

"Çok fazla güveniyorsun. Kedilerin ve tek boynuzlu atların olduğu, her şeyin mükemmel olduğu garip bir hayal dünyasında yaşıyorsun ve bu çok saçma. İnsanlar iyi değildir. Dünya böyle işlemiyor."

"Bu adil değil. Burada iyi işler yapıyorum. Eğer bunu göremiyorsanız-"

"Oh, bunu görebiliyorum. Ama gerçekçi olun. Ve sesinizi alçaltın - insanlar bize bakıyor."

"İyi," diye fısıldayarak bağırdı. "Bana gerçekten kızgın mısın yoksa tartışmak için mi tartışıyorsun?"

"İkisinden de biraz."

"Seni pislik. Benim düzenlediğim bir etkinlikte, benim iş yerimde benimle kavga ettiğine inanamıyorum."

"İş yerimde her benimle kavga ediyorsun. Hatta daha birkaç gün önce yaptın."

"Tam bir pisliksin. Neden medeni olabileceğimizi düşünüp duruyorum ki?" "Aptal ve idealist olduğun için mi?"

Lauren sinirli bir homurtu çıkardı. "Ve sen de kibirli bir pisliksin. Tanrım, beni kızdırıyorsun." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve arka odaya doğru yürüdü.

Caleb etrafına bakındı. Lauren'ın arkadaşlarından bazıları - tanıdığı ama adını söyleyemediği, Lauren'ı pek de yalanlamayan insanlar - ona beklenti içinde bakıyorlardı.

"Peki, çok ileri gittim," dedi dinleyicilerine. "Gidip özür dileyeceğim."

Bu konuda sinirlenmiş gibi görünerek büyük bir gösteri yaptı ve sonra Lauren'in peşinden koştu. Bir dizi açık kapıdan geçti ve onu çoğunlukla fazladan kedi maması ve kumu depolamak için kullanıldığı anlaşılan büyük bir gömme dolapta buldu.

Lauren nefes nefese, "Kapıyı kapat," dedi.

Caleb kendisine söyleneni yaptı.

"Sen de benim kadar tahrik oldun mu?" Lauren sordu.

"Dışarısı benim için utanç verici bir hal almak üzereydi."

Lauren öne doğru uzanıp adamın kasıklarını kavradı, avucunu adamın sertleşmiş sikine dayadı. "Sanırım insanlar kaybolduğumu fark etmeden önce on dakikamız falan var."

"Özür dilemem gerekiyordu. Çok ileri gittiysem özür dilerim."

Pantolonunun fermuarıyla uğraştı. "Kapa çenenin ve sik beni. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Lauren'ın eteğinin ucundan tutup yukarı itti. Etrafına bakındı. Yaklaşık doğru yükseklikte gibi görünen dar bir masa vardı. Lauren'ın ağırlığını taşıyabilecek miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Caleb Lauren'i masanın üzerine kaldırdı ve külotunu çıkardı. Lauren bacaklarını açtı. Adam zaten pantolonunun yarısını çıkarmıştı, o yüzden sikini çıkardı ve onu öptü.

"Hiç- var mı?" diye sordu. "Hayır,

ama doğum kontrol hapi

kullanıyorum."

"Hiçbir şeyim yok."

"Benim de yok."

Bununla birlikte, onun içine doğru itti.

Hızlı ve yoğundu. Lauren bir kolunu Caleb'in omuzlarına doladı ve diğer koluyla kendini masaya, duvara ya da düşmesini engelleyecek her şeye yasladı. Caleb ilerledi, onun çıplak bedeninin içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı, ona bu kadar güvenmesine hayret etti, bedeninin onun etrafındaki hissinde kayboldu.

Lauren'ın ağlamamak için Caleb'in giyinik omzunu ısırması ve ardından Caleb'in titreyerek içine boşalmasıyla neredeyse başladığı kadar hızlı bitti.

Bir süre masanın üzerinde nefes nefese kaldılar, Lauren düşmemek için hâlâ ona tutunuyordu. Caleb biraz isteksizce geri çekildi. İkisi de kendilerini toparlarken Caleb, "Bu az önce oldu," dedi.

"Sana güveniyorum, biliyorsun. Her zaman hatasız bir şekilde dürüstsün."

"Ben de sana güveniyorum. En azından *bu konuda*." Aralarında eliyle işaret etti.

Ama gerçek şu ki, ona güveniyordu. Belki kalbiyle değil ama onun yalan söylediğini ya da aldatici olduğunu hiç bilmiyordu. Yine de şimdi kendi kafasında söylediklerini duyunca, kulağa küçümseyici geldiğinden endişelendi.

Lauren, "Daha önce hiç dolapta yapmamıştım" dedi.

"Aslında ben de yapmadım. Ve Lauren, öyle demek istemedim-" "Sorun değil, özür dileme. İyi görünüyor muyum?"

Muhteşem görünüyordu. Biraz dağınık. Uzandı ve saçlarını düzeltti. Gömleğini tekrar yerine oturttu. "Rujun bulaşmış."

Masanın üzerinden atladı. "Çantam ofiste. Benimle gel."

Onu kısa bir koridordan geçerek bir ofise kadar takip etti. Çekmecedan bir çanta çıkardı, içinden bir kompakt ayna ve ıslak mendile benzeyen bir çift mendil çıktı. Bir tanesini ona doğru fırlattı. Adam bunun tek tek sarılmış bir makyaj mendili olduğunu gördü.

"Rujum yüzüne bulaşmış," dedi kendi dudaklarının etrafını işaret ederek.

Adam içini çekti ve kadın rujunu düzeltirken mendili yüzünde gezdirdi. İşi bittiğinde mendili ondan aldı, yanağındaki bir noktayı sildi, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra ellerini saçlarında gezdirdi.

"Fena görünmüyor muyum?" diye sordu.

"İşe yarayacaksın." Lauren onun omzunu sıvazladı. "Pekâlâ. Oraya geri dönelim ve hâlâ birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi davranalım."

Caleb güldü. " değil mi?"

Adam kızın yüz ifadesini okuyamıyordu ama kız yüzünü gülümsemeye çevirmeyi başarmıştı. "Hadi gidelim."

Onu ana salona kadar takip etti, parti onlar olmadan da tüm hızıyla devam ediyordu. Etkinlik organizatörü olarak çalışan sarışın kadın Caleb'a ters ters bakıyordu. Evan, Caleb'ın duyamayacağı bir yerde Lauren'la konuşmak için başını eğdi.

Muhtemelen partiyi terk etmeliydi. Az önce Lauren'la dolapta aralarında geçenler hakkında bir şey söylemeden önce çekip gitmeliydi. Lauren'ın ona kırılıp ondan kaçıp kaçmadığını ya da söylediklerini gerçekten umursayıp umursamadığını anlamak istiyordu. Belki de onu eleştirmesi gerçekten hoşuna gidiyordu, ki bu biraz berbat bir şeydi. Ama yine de, seninle kavga etmek beni tahrik ediyor olayını o başlatmıştı.

Lauren'ı bekleyebilir ve onunla üst katta ya da kendi evinde konuşmaya çalışabilirdi ama bu bir erkek arkadaşın yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu.

Kalabalığın içinde onu aradı. Şimdi Caleb'in tanımadığı biriyle konuşuyordu, sanki çok komik bir fıkra dinlemiş gibi gülüyordu ve Caleb onun burada iyi olacağını biliyordu.

Gitmek için döndü. Çıkarken, evlat edinme evraklarıyla ilgilenen ve adının Yvette, Monique ya da Fransızca bir şey olabileceğini düşündüğü kadının yanında durdu. "Ben Caleb Fitch. Yan taraftaki veterinerlerden biriyim."

Kadın gülümsedi. "Biliyorum." Kalemni adamın tişörtüne doğrulttu.

"Doğru. Lauren'a ayrılmak zorunda bildirmek istedim ama bence bu harika bir etkinlik. Umarım görüdüğü kadar başarılı olur."

"Şimdiye kadar dört kediye sonsuza dek yaşayacakları evler bulduk."

"Bu harika! Lauren'a gitmek zorunda olduğumu söyle. Onu yakında görecekim. Tamam mı?"

Kadın ona tuhaf bir bakış attı ama "Tamam. İyi geceler. Dr. Fitch."

Bölüm 14

"Ertesi gün öğleden sonra Paige, "Partinin sonunda alkolün etkisiyle kaybolmuş olabileceğinden, altı kedinin sahiplenildiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum," dedi. Pet Kind'dan Trey bu öğleden sonra beş yeni kedi getirecek."

Cat Café çalışanları kedi odasında oturmuş, etkinlikle ilgili bir personel toplantısı ve otopsi yapıyorlardı. Barınaklar için de yaklaşık 1,000 dolar toplamışlardı. Brian Randolph oldukça önemli bir katkıda bulunmuştu ve Lauren bunu ilginç bulmuştu.

Lauren başıyla onayladı. "Harika bir iş çıkardık, ekip. Bu şimdiye kadarki en iyi evlat edinme etkinliğimizdi."

"Alkol yüzünden," dedi Monique.

"Bu alaycı bir yaklaşım," dedi Paige. "Yani, bedava içki belli ki bazı insanları kapıdan içeri soktu ama cüzdanlarını açmadı ya da onları eve tüylü bir arkadaş götürmeye ikna etmedi."

"Yeni kediler hakkında bir şey biliyor muyuz?" Lauren sordu.

"Trey bana bazı şeyleri e-posta ile gönderdi," dedi Paige. "Eğer doğru hatırlıyorsam, üçü kız, ikisi erkek. Hepsi yetişkin ama hiçbirinin dört yaşından büyük olduğunu sanmıyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Hepsi kurtarılacak mı?"

diye sordu Lauren. "Evet. Trey bizim için her zaman iyi kediler seçer."

Lauren bu Trey'i hayal etmeye çalıştı. Paige, Brooklyn barınakları ve kurtarma kuruluşlarıyla ilişkilerini sürdürme konusunda çok daha iyiydi. Trey bir

Tanıdık bir isimdi ama Lauren neye benzediğini hatırlayamıyordu. Uzun boylu, sıska, sakallı belki. Muhtemelen. Bu Brooklyn'deki erkeklerin yarısını tarif ediyordu.

"Kediler gittiğinde üzülen başka kimse var mı?" diye sordu Victor. "Ben Callie'yi özlüyorum. Burası eskisi gibi olmayacak."

"Kedileri özlüyorum," diyor Lauren. "Ama hepsi sonsuza kadar iyi evlere gittiler. Buradaki amaç da bu. Altı kedi gittiği için üzgün olabiliriz ama aynı zamanda iyi bakılacakları için de mutluyuz."

"Her neyse," dedi Paige. "Büyük başarı. İnsanlar şimdiden sonrakini soruyor. Ağustos ayı için bir planım var. Belki bir tür yaz teması yapabiliriz."

"Harika. Hepsi bu kadarsa, personel toplantısını başlatıyorum. Herkes işinin başına dönsün." Lauren ayağa kalktı. Evlat edinme etkinliğinin sonuçlarından memnundu ama kendini biraz kötü hissediyordu.

Kendine Caleb'in sorun olmadığını söylemeyi bırakmalıydı. Çünkü aklında o vardı ve bütün gün de öyleydi. Çünkü bir kez daha tartışmışlar, bu kez bir sürü tanıkla birlikte olmuşlar ve sonra da bir dolapta akıllara durgunluk veren bir seks yapmışlardı. Lauren kavgaya kızmamıştı bile; yakınlarda bir yerde seks yapsınlar diye o günü seçtiğinden şüpheleniyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu. Onu rahatsız eden şey Caleb'in ona kendini bu kadar harika hissettirip sonra da çekip gitmesiydi. Çünkü arkadan çıkmalarının üzerinden on dakika bile geçmeden gitmişti. Geride bıraktığı tek şey Monique'ten gelen ve personelinin oynadığı telefon oyununda "merhaba dedi "ye dönüşen tutarsız bir mesajdı.

Neden öylece gitsin ki?

Muhtemelen çıkmadıkları ve ona hiçbir şey borçlu olmadığı için.

"Patron? Alo? Dünya'dan Lauren'a."

Lauren başını kaldırdı. Paige beklentiyle ona bakıyordu. "Özür dilerim, . Sanırım dün gece yeterince uyumadım." "Oh, gerçekten mi? Partide ilginç çeken biri mi oldu?"

"Seksi nedenlerden dolayı değil. Bana bir soru mu sordun?"

"Evet, ben sadece... Dün gece Lindsay ile konuşuyordum ve şu anda büyük bir boş alan olan mutfagımız varsa, onu gerçekten kullanmamız gerektiğini tekrar gündeme getirdi. Bir pasta şefi işe alma planını tekrar gözden geçirebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Evet, istiyorum. Bazı rakamları bir araya getireyim ve Diane ile konuşayım. Kim... vay canına. Nasıl oluyor da son zamanlarda bir kişinin adını yüksek sesle söylemem yeterli oluyor ve o kişi ortaya çıkıyor?"

"Bilinmeyen süper güç mü?"

Diane hızla geldi. "Merhaba kızlarım. Dün geceki evlat edinme etkinliğinin çok başarılı geçtiğini duydum. Sizinle fazla konuşamadığım için üzgünüm. Belediye meclisine aday olmak isteyen bir arkadaşla sohbete daldım. Ona cesaret verici sözler söyleyeyim dedim."

Lauren güldü. "Altı kediye yeni ev bulduk."

"Bu harika bir haber. Parti çok . Siz kızlar iyi iş çıkarıyorsunuz. Victor da öyle." Diane çırpınarak bir sandalyeye oturdu. Beyaz bir gömlek ve pantolonun üzerine mor şifon bir kaftan giymişti, kısa saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Fuşya ruj cesur bir seçimdi. "Aklıma çılgınca bir fikir geldi. Bana ne düşündüğünü söyle."

Paige hafifçe telaşlanmış görünen Lauren'a baktı. Diane sık sık Lauren'ın kafeyi nasıl işletmek istediğine ters düşen çılgın fikirlerle onlara gelirdi. Kafenin sahibi Diane olduğu için, ya onun tuhaf fikirlerini uygulamaya çalışmak ya da neden mümkün olmadıklarını ona anlatmak zorundaydılar.

Diane konuşmasına başladı. "Geçen hafta Manhattan'da genç bir milletvekili için düzenlenen bir bağış gecesine katıldım ve orada çocuklar için bir yazma programı yürüten bir kadınla tanıştım, bu da beni yazarlar hakkında düşünmeye itti. Özellikle de yazarlar ve kediler. Acaba bölgede bizim mekanımızı kullanmak isteyen yazar grupları var mı, belki mesai saatleri dışında toplantı yapmak, birlikte yazmak ya da buna benzer şeyler için."

"Bunu araştırabiliriz," dedi Lauren. Çok da kötü bir fikir değildi. Diane'in önceki çılgınlıklarından biri kafeyi öğrencilerin belirli saatlerde ders çalışabileceği bir yer haline getirmektir ama çocuklar o kadar gürültü yapıyordu ki bazı kediler rahatsız oluyordu. Ama daha yaşlı yazarlar için olmayabilirdi. İşin tek püf noktası, çalışanları mesaiden sonra da kalmaya ikna etmektir. Ya da yeni insanlar işe almak. "Personel hakkında konuşmak için yakında bir toplantı ayarlamalıyız."

"Biriyle bir sorunun mu var?"

"Hayır, daha fazla kişiye ihtiyacım var, artık sabah koşuşturması çok çılgınlaştı."

Diane gülümsedi. "Elbette, bunu tartışabiliriz. Birazdan bir randevum var ama zamanım olduğunda sana haber veririm. Bunun dışında işler nasıl? Dr. Fitch nasıl?"

"Lauren ve Dr. Fitch hâlâ birbirlerinden nefret ediyorlar," dedi Paige. "Ah, ama," dedi Lauren. "açığa çıkarmanın yolu."

"Dün gece partinin ortasında büyük bir kavga ettiler. Tartıştıklarını görmedin mi? Tam bir pislikti. Bence çizgiyi aştı."

Diane gülümsedi. "Bir yakaladım. Özür diledi, değil mi?"

Özrünün dolapta seks içerdiğini düşünen Lauren, hiçbir şeyi ele vermemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de yüzünün ısındığını hissetti. "Evet," dedi, sesinin bağlayıcı olmamasını umarak.

"Hayvanlara karşı çok tatlı," dedi Diane. "Sanırım onun tipi bu. Hayvanlarla arası iyi, insanlarla berbat."

"Tam olarak öyle değil," dedi Lauren.

Diane ve Page ona doğru bakmak için döndüler.

Lauren iç çekti. "Sadece beni yanlış yöne çekiyor, hepsi bu." Ya da onu tüm doğru yönleriyle kızdırıyordu ki bu da zaman geçtikçe daha büyük bir sorun haline geliyordu. Şüphesiz bu düşmanların yararlandığı durumun bir son kullanma tarihi vardı. Hiçbir şekilde sürdürülebilir değildi. Caleb gerçekten hoşlandığı ve birlikte vakit geçirmek istediği bir kadınla tanıştığı anda her şey bitecekti.

"Yine de bu işi," dedi Diane.

"Sen ve Evan ikiniz de delisiniz," dedi Lauren.

Diane gülümsedi. "Sevgi ve nefret aynı madalyonun farklı yüzleridir.

Yazı atmak da hiç zor değil."

Lauren iç çekti. "Güven bana, Caleb'la benim için bir gelecek yok."

Paige, Diane'e fısıldayarak, "İlk isimleriyle hitap ediyorlar," diye bağırdı.

"Fark ettim." Ama belki de Diane daha fazla zorlamanın nafile olduğunu anlamıştı, çünkü bir sonraki sorusu, "Peki sen nasılsın Paige?" oldu.

Paige güldü. "Eğer bir kızın prensini bulmadan önce bir sürü kurbağa öpmesi gerektiği doğruysa, şanslıyım çünkü son zamanlarda arkadaşlık uygulamalarının bana gönderdiği tek şey kurbağalar." Telefonunu havaya kaldırdı. "Belki de arkadaşlık uygulamaları için çok yaşıyım. Yani, butik bira ve avokado çeşitleri hakkında çok şey bilen ama çek defterini dengeleyemeyen bu hipster oğlanlara düşkün olduğum kadar."

"Birden fazla çeşit avokado mu var?" diye sordu Diane.

Paige kederle telefonuna baktı. "İnternet bir yana, insanlar artık nasıl tanışıyor ki?"

"Benim zamanımda insanlar yüz yüze görüşür ve telefonlarına çok daha az bakarlardı. Dün geceki evlat edinme partisinde hiç uygun bekar yok muydu?"

Paige kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz, hayır."

"Peki kurtarma organizasyonunu yöneten şu Mitch denen adam?"

"Hoş biri ama hiç tipim değil. Ayrıca benden on beş yaş falan büyük."

"Yani randevular iyi gidiyor," dedi Lauren.

Paige güldü. "Seçici olmaya çalışmıyorum, sadece bir süredir ikinci randevuya layık biriyle tanışmadım. Ama benim prensim dışarıda bir yerlerde."

"Umudunu yitirmemiş güzel, canım." Diane onun dizini okşadı. *Lauren'in aksine bir imada bulundu.*

Olivia elinde bir fincan kahve ve yüzünü buruşturarak içeri girdi. Caleb ön masada oturmuş, Rachel öğle yemeğindeyken çizelgeleri güncelliyordu ve
Olivia'nın

ifade endiŖe verici.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Cat Caf 'de Diane'i gördüm."

"Diane...?"

"Binanın sahibi o. Yani bizim ev sahibimiz ama temelde müdahale etmeden çalışmamıza izin veriyor."

"Tamam."

"İyi bir kadın ama biraz işgüzar. şu anda Lauren ve Paige'e anneleri gibi davranıyor. Sanırım anneden çok tuhaf bir teyze gibi. Muhtemelen birazdan buraya gelip çok zayıf olduğunu ve sana ayarlayacağı bir kadın olduğunu söyleyecek."

"Kulağa annem gibi geliyor." Gerçi annesi henüz onu başka kadınlarla görüşmesi için zorlamıyordu. Hâlâ boşanmanın etkisinde olduğunu anlıyordu. Bununla birlikte, Kara'nın hiçbir zaman en büyük hayranı olmamıştı ve evlilik sona erdiğinde özellikle kalbi kırılmış görünmüyordu.

"Kendinizi hazırlayın. Diane binada çalışan ve yaşayan herkese annelik  alışıyor. Bu onun tarzı."

"Alışılmadık görünüyor. New York'ta o kadar uzun süre yaşamadım ama daha çok 'başını eė ve gideceğin yere git' tarzı bir yer gibi görünüyor. Çok zorlasam yan dairemdeki adamın ilk adını bile bulabileceğimi sanmıyorum."

"Ve olması gereken de bu. Koridordan geçerken komşuma selam veriyorum ama onun dışında evdeysem insanların sessiz olmasını ve beni yalnız bırakmasını istiyorum. İşteyken de sadece burada çalışanlarla ve hastalarla konuşmak istiyorum." Olivia i  çekti. "Bugün sırada ne var?"

"Saat ikide nezle olan bir Pekin köpeğiniz gelecek. Sonra da geçen hafta çıkardığımız yumrulu dachshund ile bir kontrol randevum var. Umalım da kan testleri iyi çıkmaya devam etsin."

"Evet, umarım öyledir. Tümör iyi huyluydu, değil mi?"

"Öyleydi, evet. Kan testlerinin iyi çıkacağını düşünüyorum ama tam bir panel yapmak istiyorum."

Olivia başıyla onayladı. "Akıllıca görünüyor. Daha kötü bir şeyi elemek daha iyi." Daha önce evcil hayvanlarda kanserin özellikle iğrenç olduğunu konuşmuşlardı. Klinikte küçük hayvanlara kemoterapi uygulama imkânları vardı ama kanseri hayvanı hasta edecek şekilde agresif bir şekilde tedavi etmek mi yoksa hayvanın hayatının geri kalanını mümkün olduğunca rahat bir şekilde yaşamasına izin vermek mi çok zor bir karardı. Ve bu, maliyetler hesaba katılmadan yapıyordu. Bu kararlar genellikle hayvan sahiplerini yıkıma uğrattıyor ve doktor olarak izlemek üzücü oluyordu.

O sırada beyaz saçlı yaşlı bir kadın içeri girdi. Caleb onu hayal meyal hatırlıyordu; burada çalışmaya başladıktan hemen sonra tanışmışlardı. "Merhaba doktorlar. Bugün işler nasıl?"

"İyi," dedi Olivia. "Nasılsın, Diane?"

"Ben iyiyim canım. Lütfen bana daha fazla yardıma ihtiyacın olduğunu söyleme. Lauren daha fazla kişiyi işe almak istiyor. Muhtemelen bir de pasta şefi." "Pasta şefi mi?" diye sordu Caleb. "Kediler için hamur işi yapmak için mi?"

Diane sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi bir kahkaha attı. "Belki!" Caleb'in omzuna hafif bir yumruk attı. "Söylentilere göre Lauren'la pek anlaşamıyormuşsunuz."

Bunun yaygın bir bilgi olduğunu bilmek güzel. "Anlaşamadığımızdan değil..."

"Hiçbir konuda hemfikir değiller," dedi Olivia.

Caleb, Olivia'nın Lauren'la olan tartışmalarından birinde ne zaman yanında olduğunu hatırlamaya çalıştı ve birden Olivia'nın birkaç gün önce arka odada yavru kedi bakımı konusunda oldukça gürültülü bir kavga ettiklerinde yanında olduğunu ve ardından bir yığın kedi maması torbasının üzerinde öpüşerek barıştıklarını hatırladı. Umarım Olivia sadece ilk kısmı duymuştur.

"Dün gece onları antrenman yaparken gördün mü?" Olivia ona kendisinin de evlat edinme partisinde olduğunu hatırlattı. "Birbirlerini parçalamak mı yoksa birbirlerinin kıyafetlerini yırtmak mı istediklerini anlayamadım."

"Hey, şimdi," dedi Caleb, patronunun onun Lauren'la birden fazla kez tartıştığına tanık olmasından utanarak. "Onunla iyi geçinmeye çalışıyorum. Sadece beni sinirlendiriyor."

"Hı-hı," dedi Diane.

"Caleb için fazla güneşli," dedi Olivia. "Gerçekten o kadar huysuz muyum?"

Olivia ona "lütfen" der gibi baktı.

Ve belki de biraz öyleydi. Her şeye mesafeli durma eğiliminin hayatının her alanına sızdığını ve bir hastalık gibi yayıldığını düşünüyordu. Başlarda sadece kalbini duygusal karışıklıklardan uzak tutmaya çalışıyordu ve müşterileriyle arasına profesyonel bir mesafe koymak istiyordu, böylece tümörlü bir dachshund ortaya çıktığında kalbi kırılmayacaktı. Ama belki de herkese karşı kaba davranmıştı.

Ne zaman bu hale gelmişti? Bu kişiden pek hoşlanmıyordu.

İçini çekti. "Neyse, dün gece tartıştıktan sonra Lauren'dan özür diledim ve o da... bunu iyi karşıladı. Arkadaş falan olacağımızı sanmıyorum ama artık onunla toplum içinde tartışmamaya çalışacağım."

Diane güldü. "Bu çok hoş. Yani, benim yüzümden halka açık tartışmalar yapmayı bırakmayın. Hakkında spekülasyon yapacak dedikodulara sahip olmak eğlenceli. Ben yaşlı bir emekli bayanım, bazen biraz eğlenceye ihtiyacım oluyor."

Caleb onun sırtından eğlenmesinden pek hoşlanmamıştı ama doğru hatırlıyorsa, kadın yalnız yaşayan dul bir kadındı ve tek gerçek işi bu binayı yönetmek gibi görünüyordu. Yani, iyi. Bir süreliğine şaka malzemesi olabilirdi.

Diane ve Olivia yavru kediler ve ne zaman evlat edinilecekleri hakkında konuşurken, Caleb masada oturmuş Lauren'a olanların sürdürülebilir olup olmadığını düşünüyordu. Biri onu evlat edinene kadar

ya da gerçekte neyin peşinde olduklarını öğrenene kadar? Lauren ondan bıkana kadar ne kadar zaman geçti? Gerçekten bir adamla tanışması ne kadar sürer?

Aralarındaki şeyin bitmesini istemiyordu ama raf ömrünün kısa olduğunun da farkındaydı.

"Belki de o yavru kedileri senin elinden almalıyım."

Olivia yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve "Beş yavru kedi çok iş demek. Ve evlat edinme etkinliğinden şimdiden biraz ilgi gördük."

Diane başını salladı. "Oh, pekala. Kardeşleri ayırmak utanç verici. Ama bunu yavru kedilerden en az biriyle ilgilendiğimi ifade ettiğim şeklinde düşünün. Üst kattaki kediler için her şeyi ayarladım. Thompson daha küçük bir kardeş istiyor."

"Elbette," dedi Olivia. "Senin için en az bir tane ayırdığımızdan emin olacağım."

"Çok güzel. Birkaç hafta daha mı demiştiniz?"

"Evet, birinin onları evlat edinmesine izin vermeden önce kendi başlarına yemek yiyebilecek kadar büyüdüklerinden emin olmak istiyoruz. Hala biberonla besliyoruz ama yakında süttten kesilecekler. Normal kedi maması da yiyorlar. Oldukça kavgacı bir grup."

"Thompson'ın bundan hoşlanacağını düşünüyorum."

Caleb, öğleden sonraki dachshund hastası geldiğinde daha fazla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtuldu. Bu köpek için oldukça minnettardı, her ne kadar şimdi tam bir test paneli yapmak için yeterince kan alması gerekse de. Bir köpekten kan almak veteriner olarak yapmayı en az sevdiği şeylerden biriydi ama yine de bunu Diane'in kendisiyle kurnazca alay etmesine izin vermeye devam etmeye tercih ediyordu.

"Hazır gitmişken şu yavru kedilere de bir bakayım," diyerek konuşmadan çekildi.

"Bir dahaki sefere Lauren'i gördüğünde ona iyi davran. Çok çalışıyor." Doğru. "Denerim."

Bölüm 15

Lauren kendi yatağında Caleb'inkilere dolanmış uzuvlarıyla yatarken fark etti ki, sevgilisinin evine hiç gitmediği o ilişkilerden birinde olsa da olmasa da, bunun nedeni Caleb'ın haince bir şey yapmasından çok, uygunluk ve kolaylıktı.

Şehre ilk taşındığında, onu evine asla kabul etmeyen bir adamla çıkan bir oda arkadaşı vardı. Meğer adamın yatılı bir kız arkadaşı varmış ve Lauren'ın ev arkadaşı da onun ek parçasıymış. Bu yüzden Lauren uzun zamandır potansiyel seks partnerlerini eve almak istemeyen erkeklere şüpheyile yaklaşıyordu. Caleb'ın hangi blokta oturduğunu bile bilmiyordu ama ikisinin de Lauren'ın dairesiyle aynı binada çalıştıkları düşünülürse, bu kötü niyetten çok tembellikten kaynaklanıyordu.

Belli ki o da aynı derecede düşünceliydi, çünkü "Arkadaşlarına benden bahsettin mi?" dedi.

"İlk kez birlikte yattığımızda bir şeyler söylemiş olabilirim ama bildikleri kadarıyla şu anda senden yine nefret ediyorum."

Caleb Lauren'ın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı, sonra da "Benden nefret mi ediyorsun?" dedi.

"Şu anda değil."

"Tüm o orgazmlar yüzünden mi?"

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kesinlikle yardımcı oluyorlar. Ne zaman beni kazanmak istersen, bana yine böyle oral seks yap."

"Yani 'Köpekler kedilerden daha iyidir' ve 'Kırmızı etin yanında kırmızı şarap içilmeli' desem ve sonra da seninle birlikte olsam, platformuma katılır mıydın?"

"Şarap meselesini düşüneneğim, ama yanılıyorsunuz, kediler kesinlikle daha üstün hayvanlar."

Elini onun kalçasına koydu. "Seni ikna etmeye çalışayım mı?" "*Denemene* engel olmayacağım."

Güldü. Sonra başını onun göğsüne yasladı. "Son maçtan sonra tam olarak iyileşemedim ama bunu yapılacaklar listeme ekleyeceğim."

Lauren elini Caleb'in saçlarında gezdirdi. Bunun hoş olduğunu inkâr etmek zordu. Hoştan da öte. Caleb'la birlikte olmak ona kendini güçlü hissettiriyordu, sanki Caleb'ın gördüğü en seksi şeydi, belki de Brooklyn'deki en seksi kadındı. Ve şimdi, onunla yatakta sarmaş dolaş olduğunda, kendini mutlu hissediyordu. İnsan böyle şeylere alışabilirdi.

Normal şartlar altında belki bunu arkadaşlarına anlatırdı ama arkadaşlarının çok az sınırı vardı ve henüz bunu onlara anlatmaya hazır değildi. Ayrıca, bunu asla açıklayamazdı. Herkesin içinde küçümsediği bir adamla nasıl yattığını. Ama gerçek şu ki, artık ondan o kadar da nefret etmiyordu. Bu, tüm o güzel seks konuşmalarının endorfininden mi yoksa gerçekten nasıl hissettiğinden mi kaynaklanıyordu, o anda söyleyemezdi.

Ve sonra Molly yatağa zıpladı. Yatağın kenarından dolaşırken Caleb'a geniş bir alan bıraktı ve Lauren'ın omzuna yakın bir yerde top gibi kıvrıldı.

"Demek bir kediniz var. Hayali değil."

"Hayır. İnsanlardan, özellikle de erkeklerden pek hoşlanmaz ama sanırım ya senin iyi olduğuna karar verdi ya da yanımda yatma ihtiyacı senden kaçma isteğini bastırdı. Söylemesi zor."

Caleb kıkırdadı, sonra elini Molly'nin yanında tutmak için Lauren'a doğru uzandı. Molly ona üstünkörü bir koklama verdi, sonra başını kaldırarak Caleb'ın eline sürtündü

sonra uyku topuna geri döndü. Caleb yatağın kendi tarafına çekildi.

"Ne yaptığını anladım," dedi Lauren. "Ben

ne yaptım?"

"Senden hoşlanmasını sağlamaya çalıştın. Suyu biraz test ettin."

"Elbette."

"Kedileri seviyorsun."

"Kedileri sevmediğimden değil, köpekleri tercih ettiğimden."

Lauren Molly'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yan yattı ve Caleb'la yüzleşti. "Hank'i buraya getirirsen Molly'nin ne yapacağını merak ediyorum."

Caleb geri çekildi. "Bunun sonunun iyi biteceğini sanmıyorum. Molly çok büyük görünmüyor ama küçük kedilerin çok zarar verdiğini gördüm."

"Ya da hızlı arkadaş olacaklar. Molly hiç köpekle tanışmadı, o yüzden ne yapacağını bilmiyorum." Molly diğer kedilerle pek iyi anlaşılamazdı ama farklı hayvanları sevebilirdi. "Hatırlıyor musun, biz çocukken bir film vardı, bir kedi yavrusu ve bir pug birlikte maceralara atılan arkadaşlardı."

Caleb gözlerini kıstı. "Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Adının ne olduğunu hatırlamıyorum ama gerçekten çok tatlıydı. Ve filmin tüm amacı bir kedi ve köpeğin bile arkadaş olabileceğini göstermekti. Tıpkı şu anda seninle benim medeni bir konuşma yapmamız gibi."

"Ben çocukken Floyd adında golden retriever cinsi bir köpeğimiz vardı ve tanıdığım en tatlı köpekti. Ayrıca ailemin arazisindeki eski bir ahıra taşınan bir çift kedimiz vardı. Her iki kedinin de zavallı Floyd'u sevmediği belliydi. Kedileri eve getirmek istedim ama bir girişimimde Floyd'un gözlerini oymaya çalıştılar. Yani köpekler ve kediler arkadaş olabilirler, elbette ve ben bunu uygulamamda gördüm. Ama her zaman değil."

"Çocukluk travmanız pek çok şeyi açıklıyor."

Caleb güldü. "Ahırda kediler için güzel bir yuva inşa ettim. Ailem orayı depodan başka bir şey için kullanmıyordu, ben de temizledim."

ve oraya birkaç evcil hayvan yatağı koydum ve onlara her gün yiyecek getirdim. Yani, gördünüz mü? Ben kötü değilim."

Lauren ona boğucu bir sırıtış fırlattı ve saçının bir tutamını döndürmek için uzandı. "Hayır, şeytani değil. Bence senin içinde büyük bir yumuşaklık var. Tüm hayvanları seviyorsun, kedileri bile. İyi bir veteriner olmak için bunu yapmak zorundasın ve kafedeki dedikodulara göre hastaların da seni seviyor. Ama merak etmeyin. Sırrın benimle güvende."

"Bunu takdir ediyorum. Yine de..." Caleb ağırlığını kaydırdı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya başladı. "Boşanmanın beni düşündüğümünden daha yorgun bıraktığını fark etmeye başlıyorum. Eskiden son zamanlarda olduğum kadar hıyar değildim."

"Sen... özür mü diliyorsun?" Lauren sesine biraz alaycı bir hava kattı.

"Kapa çeneni. Hayır, pek sayılmaz. Sadece... Benimle bir yıl önce tanışmış olsaydın, benden gerçekten hoşlanabilirdin. Haklısın, hayvanları seviyorum. Onlarla ilgilenmeyi seviyorum. Sorunları teşhis etme bulmacasını seviyorum. Bir veterinerin tıp bilgisi bir insan doktorunkinden bile daha geniş olmalı çünkü anatomi hayvanlar arasında çok farklılık gösteriyor. Ayrıca her türün veya ırkın ortak sorunlarının ne olduğu hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyor. Mesela tavşanların mideleri hassastır, bulldogların solunum sorunları olur, beagle'larda epilepsi görülür, kedilerde İYE olur. Bu tür şeyler. Ve tüm bunları seviyorum, nedenlerini ve nasıllarını incelemeyi seviyorum." Caleb iç çekti. "Bazen bunu kendime hatırlatmam gerekiyor."

"Nedenmiş o?"

"Sanırım boşandığımdan beri sadece hareketleri yaşıyorum. Hastalarımı arama her zaman bir ölçüde mesafe koydum çünkü bağlanmak sadece kalp kırıklığına yol açıyor. Ama sanki benimle dünyanın geri kalanı arasında bir duvar var. Şüphesiz bu benim kendi yapımım ama... Sanırım kendimi ne kadar soyutladığımın farkında değildim."

Lauren şaka yaparak bu anı ucuzlatmak istemedi çünkü Caleb'in kendisinden bu kadar çok şey paylaşmasını takdir ediyordu. Duyabiliyordu

Sesinde hayal kırıklığı vardı. Bir elini onun göğsüne doğru kaydırđı ve ona hafifçe sarıldı. Adam iç çektiğinde onu usulca öptü.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Dikkatli ol. Kendin hakkında bu şekilde konuşmaya başlarsan senden hoşlanmaya başlayabilirim."

Tekrar sırt üstü uzandı. "Sen tuhaf birisin. Sana bir pislik olduğumu söylüyorum ve sen 'Mmm, bana daha fazlasını ver' diyorsun."

"Hayır, duyduğuma göre sen bir pislikmişsin ama öyle olmak istemiyormuşsun. Akıllı ve iç gözlemci davranıyorsun. Gerçekten zor bir şey yaşadın ve hala sonuçlarıyla uğraşıyorsun, ama bana diğer taraftan çıkıyormuşsun gibi geliyor. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Neredeyse takdire şayan."

Gülümsedi. "Neredeyse mi?"

"Eğer sana çok fazla iltifat edersem, bu sadece kafana gider."

Gözlerini devirdi. "Burada seninle paylaşıyorum, içimi döküyorum ve sen benimle alay mı ediyorsun?"

Lauren elini onun güçlü göğsünde gezdirdi. Onun çenesini öptü. "Seninle alay etmiyorum. Ben... ciddi bir andan sonra komik bir rahatlama sağlıyorum."

"Doğru, elbette," dedi ama gülümsedi.

Lauren boşanmadan önce nasıl biri olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Daha mı mutluydu? Daha mı az huysuzdu? İdealist, umutlu, iyi biri miydi?

O zaman ondan hoşlanır mıydı?

Muhtemelen. Caleb kadar seksi ve hoş bir mizacı olan bir adam mı? Bu Lauren'ın hayalindeki adam gibi geliyordu. Tabii o zamanlar evliydi.

Ve huysuzluğuna rağmen Lauren onun şu anki halinden hoşlanıyordu. Lauren ona gülümsedi, muhtemelen aptal gibi görünüyordu ama Caleb elini uzatıp saçlarında gezdirdi, bakışlarını karşıladı ve gülümsemeye devam etti.

Eğer arkadaşları Caleb'la birbirlerine nasıl sırttıklarını görselerdi, buna inanmazlardı. Ve bu iyiydi; henüz onlara söylemesine gerek yoktu.

Hank, Caleb'i sokakta çekerken neredeyse kolunu yuvasından . Caleb kafasını dağıtmak için uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Bu mahallede yaşadığı kısa süre içinde burayı pek keşfetmemişti ve Hank'in ona etrafı gezdirmesi iyi bir bahaneydi.

Hank kocaman bir köpekti. Aptal ve arkadaş canlısıydı ama yine de bir tür canavardı. Labradorlar bazen obeziteye yatkın olabiliyordu ama burada durum pek de öyle değildi. Hank şişman değildi, sadece bir köpeğe göre iriydi, yüz kiloya yakındı. Yani tasmaına iyi bir güç uygulayabilirdi. Caleb bugün nereye gidecekleri konusunda çok az seçeneği olacağından endişeleniyordu.

Ancak Brooklyn Heights'ın kalbindeki Montague Caddesi'ne geldiklerinde Hank her şeyi koklamakla daha çok ilgileniyor gibiydi. Montague günün bu saatinde hareketliydi, insanlar çeşitli işyerlerine ve restoranlara girip çıkıyordu. Cadde boyunca sıralanan modern mağazaların parlak ışıklı tabelalarıyla yan yana duran on dokuzuncu yüzyıldan kalma kahverengi taşlar bir bakıma büyüleyiciydi. Brooklyn Heights'ın kısa, dar sokakları Caleb'a neredeyse çok daha küçük bir kasabayı, geniş şehrin içine sıkışmış küçük bir köyü hatırlatıyordu.

Caleb'in buraya taşındığından beri New York'a karşı tutumu "Neden olmasın?" şeklindeydi. Burası onun ilk tercihi değildi; çoğunlukla Kara'nın peşine takılmıştı. Hâlâ yönünü bulmaya çalışıyordu, şehrin temposuna ya da büyüklüğüne alışamamıştı. Boston da aynı derecede pahalıydı ama daha derli toplu hissettiriyordu. Burada şehrin bazı yerlerine gitmek bir saat ya da daha fazla sürebiliyordu, metro bütün gece çalışıyordu ve istediği her şeyi anında teslim alabiliyordu. Veterinerlik okulundan bir arkadaşının tavsiyesi üzerine Brooklyn Heights'ı seçmişti ve burası çok güzel bir semtti, ama ne yapacağını bilmiyordu.

Pahalı olması ve eski parayla dolu görünmesi dışında hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Hank'in onu Montague Sokağı'nın sonuna doğru götürmesine izin verdi; Caleb bu sokağın nehrin yakınında bitiyor olması gerektiğini biliyordu. Yine de mahallede o kadar kısa bir süredir bulunuyordu ki, gezinti yolunu gösteren tabela onu şaşırttı. Haritalara bakarak mahallenin coğrafyası hakkında belli belirsiz bir fikir sahibi olmuştu, ama mahallenin bu kısmına hiç yürümemişti.

Montague'un bu ucu muhteşemdi. Eski kahverengi taş binalar bir asırlık ilerleme sonucunda büyük ölçüde değişmemişti. Caleb bu mahallenin on dokuzuncu yüzyılın sonunda nasıl görünmüş olabileceğini kolayca hayal edebiliyordu; kadınlar kot pantolon yerine hacimli etekler giyerek, erkekler tişört yerine şapka ve takım elbise giyerek işlerine koşturuyorlardı. Brooklyn'in bu cebi belki de zamanın dışındaydı. Caleb az ileride Doğu Nehri'nin bir bölümünü görebiliyordu.

"Kontrol ister misin, Hank?"

Hank havladı ve mutlu bir şekilde dilini ağzından çıkardı.

Caleb güldü ve "Pekâlâ. Hadi dostum."

Kısa bir yürüyüş yolu vardı ve sonra birden manzara Caleb'in nefesini kesti.

Gezinti yeri, Doğu Nehri'ne ve aşağı Manhattan'a bakan uzun bir kordondur. Caleb, Hank'i korkuluklara yaklaştırdı ve kendini finans bölgesinin gökdelenlerine bakarken buldu; One World Trade Center, Caleb'adını bilmediği düzinelerce yüksek binayla çevriliydi. Brooklyn Köprüsü hemen ileride nehrin üzerinden geçiyordu ve Brooklyn ile Manhattan'ı yaklaşık 140 yıldır olduğu gibi birbirine bağlayan bu eski köprü olağanüstü bir manzaraydı. Solda, oldukça uzakta, Özgürlük Heykeli meşalesini selamlamak için havaya kaldırmıştı.

Şehir tüm ihtişamıyla karşıındaydı. Caleb burayı daha önce hiç böyle bir açıdan görmemişti. Taşındığından beri birkaç kez New York'a uçmuştu.

Burada, inişi hep pencereden dışarı bakarak ve simge yapıları tanımaya çalışarak geçirirdi. Bu şehir hakkında henüz bilmediği ya da keşfetmediği çok şey vardı. Buraya ilk taşındıklarında Kara'yla birlikte turistlere yönelik pek çok şey yapmıştı ama o gittiğinden beri çoğunlukla içine kapanmış, sadece evi ve işi arasında gidip geliyordu.

Caleb, Hank'le birlikte kordonda biraz yürüdü. Korkuluklara aynı manzaranın çerçeveli bir fotoğrafı asılmıştı, ama 2001'den önce, İviz Kuleler hâlâ ayaktaydı. Resim sarsıcıydı, kendi tarzında zcyd. Caleb'in burada bir kökeni yoktu, hatta birkaç yıl öncesine kadar New York'a hiç gitmemişti ama işi sayesinde insanların derin geçmişleri ve anıları olduğunu bilecek kadar çok New Yorklu ile tanışmıştı. Özellikle Brooklyn, yıllardır burada yaşayan, aileleri nesillerdir burada olan insanlar ile moda olduğu ya da paraları yettiği için beş dakika önce buraya taşınmış insanların tuhaf bir karışımıydı. Lauren ona Brooklyn'e aslında Manhattan'a parası yetmediği için taşındığını söylemişti ama Brooklyn'in bazı bölgeleri şu anda Manhattan'dan bile daha pahalıydı.

Caleb, Hank'i bir bankın yanına getirdi ve Caleb'in birkaç dakika boyunca insanları izleyebilmesi için oturdular. Muhtemelen manzara için oradan geçen koşucular vardı. Dışarıda gelişigüzel yürüyen insanlar vardı. ğle yemeği yiyen birkaç ofis alışanı. Evinin yakınındaki kafeden barista olarak tanıdığı bir kadın parmaklıklara yaslanmış Manhattan'a bakıyordu.

Caleb, kendisine varlıklı bir mahallede güzel bir daire sağladığı için soylulaştırmadan pek şikâyet edemiyordu ama Brooklyn'in nasıl değiştiği hakkında çok şey okuyordu. Whitman Caddesi, Brooklyn'in oldukça soylulaştırılmış bir bölgesinden geçiyordu; Doğu Nehri'nden Queens'e kadar uzanan uzun bulvar boyunca şirin, küçük anne dükkânları sıralanıyordu. Cadde Flatbush Avenue ile keşiştikten sonra değişti; doğu kısmı eski depolar, self-storage yerleri, tren sahaları ve konut projeleriydi. Tabii ki Brooklyn'in tüm bu bölgesinin şirin olması için

ve büyüleyici, birçok insan ya fiyatlandırılmış ya da evlerinden dışarı itilmişti.

İç geçirdi. Gezinti alanı, bu huzurlu yere biraz gürültü katan otoyola ve Caleb'in yakınlarda Brooklyn Köprüsü Parkı olduğunu düşündüğü yere bakıyordu. Gürültüye pek aldırmıyordu; bu manzara için bunu görmezden gelmeye hazırdı.

Belki de bu mahallenin bir büyüğü vardı.

Caleb bir klinikte işe girmeyi ve daha sonra ne yapacağına karar verene kadar orada çalışmayı düşünmüştü ve planının bir parçası da muhtemelen daha ucuz bir şehirde kendi muayenehanesini açmaktı. Ama başka biri için çalışmanın avantajları vardı. Mali durum hakkında endişelenmeden hastalarına odaklanabilmek en büyük avantajıydı. Yerleşik bir muayenehanenin parçası olmak ve yeni hasta bulma konusunda endişelenmek zorunda kalmamak da bir diğeri idi. Bu toplulukta kendini hâlâ biraz yabancı hissediyordu ama klinikte çalıştığı süre uzadıkça onu daha fazla aralarına almaya çalışıyorlardı. Bir rutin, bir ritim vardı ve hayatında buna sahip olmak hoşuna gidiyordu.

Ve sonra Lauren vardı. Bu... Bu gerçek bir şey değildi ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı ama onun hayatında olması bir şekilde ona meydan okuyordu ve geceleri onunla birlikte olmak ona hâlâ bir şeyler hissedebileceğini hatırlatıyordu. Aralarında her ne oluyorsa kaçınılmaz olarak sona erdiğinde ne yapacaktı? Kız başka biriyle çıkmaya başladığında ne hissedecekti?

Şu anda bunu düşünmemek en iyisi.

Caleb bankta arkasına yaslandı ve güneşin onu yıkamasına izin verdi. Kendini uzun zamandır olmadığı kadar eski haline benzetiyordu; gergin ve öfkeli değil, hoşnuttu. Burası mıydı? Kara gittiği için mi, burada olduğu için mi, hayatının parçaları yerine oturmaya başladığı için mi? Bilmiyordu ve bunu çok fazla sorgulamak istemiyordu.

Kaldırım taşlarının üzerinde yatan, dili dışarıda, gözleri her şeyi içine çeken Hank'e baktı. O da mutlu görünüyordu. "Ne düşünüyorsun, Hank? Bir süre daha kalalım mı?"

Hank muhtemelen korkuluklara konan bir kuşa havladı ama Caleb bunu evet olarak algıladı.

Bölüm 16

Bahar sanki bir buçuk gün sürmüş gibiydi. Caleb Boston'da yaşarken, Massachusetts'te havayı beğenmediysen beş dakika bekle diye şaka yapılırdı. Bu burada da geçerliydi, çünkü iğrenç derecede sıcak geçen birkaç günün ardından New York nihayet muhteşem bir havayla kutsanmıştı.

Caleb akşamın erken saatlerinde işten çıktı, bu havada eve yürümeyi, belki evinin yakınındaki Tex-Mex'ten bir şeyler almayı ve Hank'le televizyon izlemeyi dört gözle bekliyordu.

O dışarı çıkarken Lauren da dışarı çıktı.

"kapalı mısınız?" Caleb sordu.

"Hayır. Paige bugün kapatıyor. Diane aslında çok fazla çalıştığımı söyledi, bu yüzden açılış için geldiğim günlerde kapanışa kadar kalmamı yasakladı."

Caleb gülümsedi. "Sana yasak, ha? Saat altıda kapatmıyor musunuz? Yani yaklaşık on dakika sonra?"

"Evet, ama bu gece mesai sonrası bir yazarlar grubuna ev sahipliği yapmak için açık kalacağız. Paige . Bu iyi giderse, bir sonraki adımda kitap kulübü gibi bir şey başlatabiliriz. Diane fazladan birkaç kişiyi işe almama izin veriyor, böylece daha geç saatlere kadar açık kalmaya başlarsak, bu mevcut personele aşırı bir yük getirmeyecek."

"Görünüşe göre genişliyorsun."

"Evet. Garip. İtiraf etmeliyim ki, bu işi kabul ettiğimde çok sevmiştim ama bunun bir tür yenilik olduğunu düşünmüştüm. Eskiden bir kahve dükkânı ve bir kedi kafesi işletiyordum.

yakınlarda, köşedeki bir dükkânın içine sıkışmış olarak açıldı, ama belki dört ay sürdü."

"Ve sen yine de işi kabul ettin?"

"Diane ikna edicidir."

Caleb bu konuda daha fazla soru sormak istiyordu ama kaldırımında dikilen bir aptal gibi hissediyordu. "Bu gece için planın var mı?"

Gülümsedi. "Pek sayılmaz,

hayır." "Ben de eve gidiyorum."

"Oh." Bundan hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Yürüyecektim. Benimle yürümek ister misin? Belki evime yakın bir yerde yemek yeriz? Hank'le tanışmak?"

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Gülümsedi, bu da göğsünde bir sıcaklık yayılmasına neden oldu, çok yakından analiz etmek istemediği bir his. "Elbette, kulağa hoş geliyor."

Köşeyi dönüp kuzeye, Caleb'in dairesine doğru yürümeye başladıklarında farkına vardı: Adam ondan bir şey yapmasını istemiş, o da kabul etmişti ve aralarında öfkeli tek bir kelime bile geçmemişti. Caleb bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmek istemedi. İlişkilerinde bir şeyler değişmiş miydi? Değişmeli miydi? Değişmesini istiyor muydu?

Bunu düşünmemek en iyisiydi. Onunla eve gelmesini istemesi tamamen spontane bir karardı. Onunla zaman geçirmek istemesinin ötesinde bir nedeni yoktu. Peki neden onunla vakit geçirmek istiyordu?

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Yürüdüler ve bir sonraki blok için havanın ne kadar güzel olduğu hakkında küçük bir konuşma yaptılar. Sonra, "Kahve dükkânından kedi kafesi işletmeye nasıl geçtin?" diye sordu.

Güldü. "Bilmiyorum. Hayat bazen gariptir. Üniversite diplomam sanat tarihi üzerine."

Bu anlaşılabilir. Caleb yargılayıcı olmak istemiyordu ama Lauren ona işe yaramaz bir diploma için çok para harcayacak biri gibi gelmişti.

"Yüzünü görüyorum," dedi. "Haksız değilsin. planım yüksek lisans yapmak ve müze küratörü olarak işe girmekti ama Met'te yaptığım bir staj bana bu tür işlerin oldukça zor olduğunu öğretti. Ama Bloomingdale's'de satış elemanı olarak işim vardı, çoğunlukla müşteriler için arkadan ayakkabı getiriyordum. Mezun olduktan sonra bir terfi aldım ve sonra kafedeki boşluğu gördüm ve yönetici olarak işe girdim. Diane düzenli olarak oraya çay almaya giderdi, biz de konuşurduk. Yani, onunla tanıştınız. Herkese eski arkadaşımı gibi davranır. Bana iş teklif ettiğinde şaka yaptığını düşünmüştüm."

"Yani, beklesana işi rastgele mi teklif etti?"

"Hemen hemen, evet. Diane de böyle biri. İçgüdüleriyle hareket eder, mantığıyla değil ama içgüdüleri onu nadiren yanıltır. Ben de mekânı kontrol etmeye geldim ve o da bana iş planını gösterdi. Bir kafenin nasıl işletileceğini zaten biliyordum, ancak kedi bileşenini eklemek ilginç bir meydan okumaydı. Çocukken kedilerim vardı ama böylesini hiç görmemiştim. Ama kafede çalışmaktan ve hindistan cevizi sütü bulundurmamaktan kahve çekirdeklerinin kavrulma derinliğine ve çalışanlarımın latte yapma hızına kadar her şey için bana bağırان zengin müşterilerin çıkardığı yangınları söndürmek zorunda kalmaktan bıkmıştım. Bu yüzden Diane bana bu işi teklif ettiğinde eğlenceli bir fırsat gibi ve o zamanlar, eğer başarısız olursa, daha tatmin edici bir iş bulmak için ihtiyacım olan tekme olabileceğini düşündüm. Neyse ki işe yaradı."

Caleb başını salladı. Böyle bir inanç sıçraması yapmayı hayal bile edemiyordu. "Yani sen... çok iyi tanımadığın bir kadın için çalışarak, uzun ömürlü olacağını düşünmediğin bir işi mi kabul ettin?"

"Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor. Bu iyi bir fırsattı. Hayatımın geri kalanında otoriter zenginlere yüksek fiyatlı sıcak içecekler mi satmam gerekiyordu?"

"Hayır." Aslında bu Lauren'ın yeteneklerini boşa harcamak gibi görünüyordu. "Ben sadece..." Ama onunla kavga etmemeye çalışıyordu. İçgüdüğü tartışmak, böyle bir seçimin ne kadar aptalca olduğuna işaret etmek, onun uçarı ve düşüncesiz olduğunu göstermekti. Ama bu, herkesi kendinden uzak tutan o aptal versiyonuydu. Şu anda yalnız olan. "Bu *benim* yapacağım bir şey değil."

Omzuyla onu dürttü. "İyi kurtarış."

"Yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. Pislik gibi davranmamaya." "Sorun değil, biliyorsun. Kendi doğanızla savaşmaya çalışmayın."

Güldü. "Hayır, sadece... Her zaman bir planım vardı. Lisedeyken veteriner olmak istediğimi biliyordum. Üniversitede biyoloji ve hayvan bilimi okudum, veterinerlik okuluna gittim, bir muayenehane açtım. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Ben... Ben spontanlığı sevmem. Bu akşam da öyle."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Sonra Lauren, "Ah, anlıyorum." dedi. Ses tonundaki bir şey onu rahatsız etmişti. "Ne görüyorsun?" "Boşanmanızın sizi bu kadar şaşırtmasının nedeni buydu. Sen bunu göremedin geliyor ve bu planın bir parçası değildi. Eski eşinizle veterinerlik fakültesinde tanıştınız, değil mi? Mezun olduktan sonra evlendiniz? Bunların hepsi planının bir parçasıydı. Karın seni terk etti ve bu planını bozdu."

Aslında bu oldukça zekiceydi. Ama aynı zamanda Lauren'la neden bir çift olamayacaklarını da gösteriyordu. Hayatında daha fazla istikrara ihtiyacı vardı. Lauren onu düzenli olarak kökünden söküp atacaktı.

"Peki, beni psikolojik olarak değerlendirdiğine göre, günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiyim. Meşgulüm. Bugün daha fazla kişiyi işe alma isteğimi fazlasıyla haklı çıkaracak kadar müşterimiz oldu."

"Bu çok iyi."

"Sen? İş nasıldı, tatlım?"

Ses tonu biraz alaycıydı, *bal* şakaydı, bu yüzden görmezden geldi. "İyiydi. Biraz stresliydi. Bu sabah soğuk algınlığı olan bir kertenkeleyi tedavi ettim. Öğleden sonra da *çok sayıda* köpek sahibi geldi."

Lauren gülümsedi. "Biliyor musun, evcil hayvan sahibi olan insanlar için kullanılan *sahip* terimini pek sevmiyorum. Hayvanların arkadaş ve yoldaş yerine birer nesne olduğunu ima ediyor."

Oh, Tanrım. Caleb tartışmak *istemiyordu* ama bu oldukça aptalcaydı. "Kükrü bebekleri hakkında konuşan evcil hayvan ebeveynlerinden biri misiniz? Çünkü bugün köpeklerini getiren çift bunu söyleyip durdu. Yani, alınmayın ama bu kulağıma hep tuhaf geliyor."

Lauren kaşlarını çatı, bu da muhtemelen hayatında bir iki kez bir kediye kükrü bebek dediğini gösteriyordu. "Yani, bir köpeğe ya da kediye bakmanın bir insan bebeğine bakmakla aynı şey olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Aslında kedilerin daha çok ergenlik çağındaki çocuklar gibi olduğunu düşünüyorum. Onlara yemek vermek ve arkalarını toplamak zorundasınız, onları beladan uzak tutmaya çalışıyorsunuz ama bunun dışında temelde kendi başlarına idare ediyorlar."

"Elbette."

"Ama her neyse, belki *ebeveyn* de doğru kelime değildir. Bilemiyorum. *Hayvan bakıcısı*?"

"Evcil hayvanın sesini eski bir ev gibi çıkarıyor."

Lauren iç çekti. "Ama *sahip* olmak işe yaramıyor. Her şeyden önce, kedilerin bize gerçekten sahip olduğunu iddia ediyorum. Sık sık ortaya çıkarlar ve kendi kendilerine taşınırlar. *Evcil hayvan arkadaşı* mı?"

Caleb güldü. "Bilmiyorum." Tüm bu tartışmanın aptalca olduğunu düşünüyordu ama Lauren'la konuşmak hoşuna gidiyordu.

Borough Hall'a yaklaşıyorlardı, bu da akşam yemeği yiyeceklerse hangi yöne doğru yürüyecekleri konusunda bazı seçimler yapmaları gerektiği anlamına geliyordu. "Vietnam yemekleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti. Ne kadar saçmaladığımı konusunda benimle kavga etmekten kaçınmak için konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Birazcık. Ama temel olarak, yakında sol tarafta Asya ya da Meksika yemeği mi yoksa sağ tarafta hamburger ya da sandviç mi istediğimize karar vermemiz gerekecek."

"Vietnamca iyi. Biz... yeni bir sayfa mı açtık?"

"Küçümsüyormuş gibi konuşuyorsun, ama gerçekten pislik gibi davranmamaya çalışıyorum. Eğer gerçekten istiyorsan seninle kavgaya edebilirim, kedi kadın."

"Peki, senin evine gidene kadar bekleyelim. Olay çıkarmaya gerek yok."

Caleb'in evinin Borough Hall'dan birkaç blok ötede, kahverengi bir binada, kendi girişi olan bir bahçe dairesi olduğu ortaya çıktı. Lauren uzun zamandır "bahçe dairesi"nin "zemin kat" için kullanılan bir örtmece olduğunu düşünüyordu ama bu durumda dairenin arka tarafındaki Fransız kapılar gerçekten de ev sahibinin bakımını üstlendiği bir bahçeye açılıyordu.

Seyrek döşenmiş olmasına rağmen daire güzeldi. Dar oturma odasında güzel bir televizyonun karşısında tereyağı sarısı bir kanepe ve veterinerlik ders kitapları, kapı önü tarih kitapları ve bazı yıpranmış fantastik romanlarla dolu birkaç kitaplık vardı. Ortadaki mutfak küçüktü ama yakın zamanda yenilenmiş olduğu belliydi ve arka taraftaki yatak odasına açılıyordu.

Ve tabii ki Lauren ve Caleb kapıdan içeri girdiklerinde mutlulukla zıplayarak onları selamlayan kocaman bir köpek vardı.

Başka bir deyişle, bir bekâr dairesi için son derece gösterişliydi ve Caleb'in ne kadar titiz ve temiz olduğunu ve ayrıca ne kadar az eşyası olduğunu gösteriyordu, Lauren boşanma sırasında bazı eşyalarını kaybettiğini tahmin etse de.

Zavallı köpek yeni bir insanla tanışacağı için heyecandan neredeyse kuduracaktı. Lauren yere diz çöktü ve onun kulaklarını kaşıdı. "Merhaba dostum. Ben de seninle tanıştığım için çok mutluyum." Buna karşılık olarak yüzünü yaladı ve bu da Lauren'ı güldürecek kadar gıdıkladı.

Caleb paket servisi olan poşeti mutfağın hemen dışındaki küçük masanın üzerine bıraktı ve "Yumulun. Hank'i arka tarafa götüreceğim ve sonra onu besleyeceğim."

Caleb Hank'le ilgilenirken, Lauren Vietnam restoranından aldığı yiyecek paketini açtı. Menünün yarısını sipariş etmiş gibiydiler, muhtemelen Lauren kararsız kaldığı için. Çörekler, börekler, şışte etler ve plastik bir pho küveti vardı. Tabak ve çatal bıçak için Caleb'in dolaplarını karıştırmayı düşündü ama o oraya varmadan Caleb Hank'le birlikte içeri girdi.

"Tabaklar mı?" dedi.

"Evet, . Hemen geliyorum."

Lauren mutfağa açılan kemerli geçide yaslandı ve Caleb'in muhtemelen akşam rutinini gerçekleştirmesini izledi. Hank'e oturmasını söyledi, sonra mutfağa geçti ve büyük bir plastik kaptan Hank'in kabına biraz köpek maması koydu. Sonra ayağa kalktı ve "Git al," dedi. Hank mutfağa doğru sıçradı ve mamasını yalayıp yutmaya başladı.

"Eğitilmiş geldi," dedi Caleb. "Veteriner kliniğine bırakılmadan önce ona çok iyi bakılmıştı. Birinin neden böyle bir köpeği terk ettiğini anlayamıyorum ama onların kaybı benim kazancım sanırım. O iyi bir köpek." Dolaptan bir çift tabak ve çekmecedен çatal çıkardı ve masada Lauren'a katıldı.

Keyifli bir yemek yediler, Hank ayaklarının dibinde yemeğin düşmesini beklerken buraya gelirken yaptıkları gibi rahatça sohbet ettiler. Caleb eski karısıyla balayını Asya'da geçirdiklerini, Japonya, Güney Kore, Çin, Vietnam ve Tayland'ı gezdiklerini anlattı. Aslında beş ülkenin tamamında yemek yemişlerdi. Tüm bu olanlardan sonra bile, o gezi hakkında nostaljik görünüyordu. Asya yemeklerini hâlâ seviyordu.

"Biliyor musun, bu çok komik," dedi Lauren. "Bloomingdale'de bir zamanlar Hintli bir adamla çıkan bir kadınla çalıştım ve bu ilişki patladıktan sonra, onun yanında aklını kaybetmeden '*tikka masala*' bile diyemezsiniz. Çok şey kaçırıyor. Bir erkeğin beni Hint yemeklerinden vazgeçmeye zorlamasına asla izin vermem. Köriyi çok seviyorum."

"Veteriner kliniğinin yakınındaki Hint restoranını denedim. Öğle yemeği spesiyailleri bir insanın bir oturuşta yiyebileceğinden çok daha fazla yemek içeriyor ama o kadar güzel ki yemek istiyorum."

Lauren güldü. "Evet, orası iyidir. Bond Caddesi'ndeki Tayland restoranı fena değil. Biraz yavan ama ananaslı kızarmış pilavlarını seviyorum. Manhattan'daki eski evimin yakınında harika bir Tayland mekânı vardı. Dekorü biraz tuhaftı ama Manhattan'daki en iyi pad thai'yi yapıyorlardı."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Yukarı Doğu Yakası, ama siz yargılamadan önce, metro inşaatının en yoğun olduğu dönemde İkinci Cadde'deydim, o kadar gürültülüydü ki öğle yemeği yiyen tüm yaşlı kadınlar taşındı ve kiralar düştü, böylece param yetti. Garip bir daireydi. Tuvalet bir uçtaki küçük bir odadaydı ve banyonun geri kalanı diğer uçtaydı. Oda arkadaşımınla sabahları biraz koreografi yapmam gerekiyordu."

"Olivia bana üniversiteden sonra şehre ilk taşındığında Yukarı Batı Yakası'nda banyosu olmayan bir stüdyoda yaşadığını söyledi. Kattaki diğer herkesle paylaşmak zorundaymış. Bu tür şeylerin bir efsane olduğunu sanırdım."

"Hey dinleyin, para torbaları, burada yaşamak için hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Eğer Diane bana bu kadar yüksek bir indirim yapmasaydı, Cat Café'ye üç metro durağı mesafede bir yerde yaşamaya gücüm yetmezdi."

"Daire iş teklifiyle birlikte mi geldi?"

"Hayır, aslında. Yukarı Doğu Yakası'ndan gidip geliyordum ki bu berbat bir şeydi. Metroya binmek için Lexington Bulvarı'na kadar yürümek zorunda kalıyordum, sonra sabahın çok erken saatlerinde kafenin açılışına yetişmek için bir saat boyunca trene biniyordum, sonra buraya geldiğimde altı blok daha yürüyordum. Kira kontratım bittiğinde Diane'e daha yakına taşınmayı düşündüğümü söyledim, sadece 'Brooklyn'de ev arkadaşı arayan birilerini tanıyorsan bana haber ver' . O sırada Cat Café'de altı ya da yedi aydır çalışıyordum. Diane, 'Üst kattaki tek yatak odalı dairenin kiracısını yeni kaybettim' dedi ve kiraya verebileceğimi bildiği bir kira karşılığında orayı bana teklif etti."

Maaşımı o ödediği için karşılayabiliyorum. Tek yatak odalı bir ev için mahalledeki herhangi birinin ödeyeceğinin yarısı kadar."

"Vay canına."

"Diğer taraftan, ben de bir nevi onun emrindeyim. Yardıma ihtiyacı olduğunda ayak işlerinde falan ona yardım ediyorum. Sanırım bu da bir değiş tokuş. Yine de hiç umursamıyorum. O gerçekten çok iyi biri."

Caleb kaşlarını çattı. "Çok meraklı."

Lauren sırttı. "Demek onunla tanıştın."

"Evet, var. Bana her zaman özel hayatımla ilgili bir sürü soru sorar." "Evet. Bunu yapar. Annemden bile beter."

Aileleri hakkında sohbet ettiler. Lauren'in ailesi Columbus, Ohio yakınlarında yaşıyordu ve şu anda Georgetown'da hukuk eğitimini tamamlamakta olan bir erkek kardeşi vardı. Caleb tek çocuktı ve ailesi Maine'de yaşıyordu. New England aksanına dair bir ipucu vardı -bazı sesli harfleri telaffuz edişinde Boston'a özgü bir şeyler vardı- ama bu her zaman fark edilemeyecek kadar azalmıştı.

Caleb ile konuşmak ve kişisel bilgilerimizi paylaşmak güzeldi. Ve bir randevu gibi hissettirdi. Ama o ve Caleb gerçek bir ilişki içinde bile değillerdi, değil mi?

"Demek yemekten hoşlanıyorsun," dedi Caleb.

"Yemeği *severim*. Kim sevmez ki?"

"Üniversitedeyken önünde yemek yemeyen bir kızla çıkmıştım." "Yani, hiç mi?"

"Evet. Sadece bunu anlayabileceğim kadar uzun süre çıktık. Bir restorana gittiğimizde yemek sipariş eder, hiçbirini yemez ve poşet isterdi."

"Yemek yediğim yakışıklı yabancının seçimlerimi yargılamaması için bazen randevularda salata sipariş ettiğimi itiraf edeceğim, ancak yemek yememeyi hayal bile edemiyorum."

"Birlikte yemek yediğimiz hiçbir seferde salata sipariş etmedin." "Biz çıkmıyoruz, değil mi?"

"Adil."

Lauren bu üzerinde durmak istemedi ve "Arkadaşım Lindsay bir yemek yazarı, bu yüzden beni oldukça havalı restoranlara soktu" dedi.

Caleb gülümsedi. "Klinikteki diğer veterinerlerle yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla New Yorklu olmanın önemli bir bileşeni de yediğiniz en iyi yemeklerden bahsetmek."

"Lindsay beni tadım menüsünü denemem için Gramercy Tavern'e götürdü çünkü oradaki şeflerden biriyle aşçılık okuluna gitmişti. Çok güzeldi. Yemeklerin tadının böyle olabileceğini bilmiyordum." Ağzının suyu akıyormuş gibi yaptı. "New York'taki en iyi yemeğiniz hangisiydi?"

Caleb güldü. "Eski sevgilimle son yıldönümümüzde Morimoto'da yemek yedik. Suşi aslında biraz sadeydi ama geri kalan deniz ürünleri yediklerimin en iyisiydi. Temiz ve tazeydi. Ve unutmayın ki ben Maine'liyim. Tekneden deniz ürünleri yiyerek büyüdüm."

"Öyle mi?"

"Kuzenlerimden biri ıstakozcu ve kıyı açıklarında küçük bir midye çiftliği var."

"Midye yetiştirebilir misin?"

"Evet. Temelde midye tohumu ya da yavru midyelerle kaplı olan bu ipleri suya bırakıyorsunuz. Sonra halatların üzerinde büyüyorlar."

"Peki bunları yemek güvenli mi?"

"Evet, kesinlikle. Doğada bulunan midyelerden daha büyük ve daha lezzetli oluyorlar."

"Hiçbir fikrim yoktu. Her türlü hayvanı , değil mi?" "Doğru, biliyorum."

"Birinin size getirdiği en tuhaf evcil hayvan neydi?"

Caleb kıkırdadı. Bir an düşünür gibi oldu. "Boston'daki hastalarımın biri bir fennec tilkisiydi. Hani şu kocaman kulaklı olanlardan."

"Bunları evcil hayvan olarak alabilir misin?"

"Yasal olarak değil ve bunu tavsiye etmem. Bu adam uysaldı ama onlar küçük yırtıcılar."

"Yani, kediler de öyle."

"Doğru, ancak fennec tilkileri çöl iklimine aittir, bir eve değil. Ev kedileri nesiller boyunca kapalı alanlarda yaşamaya adapte olmuşlardır. Yine de tilki sevimli küçük bir adamdı. Yaklaşık bir Chihuahua büyüklüğündeydi. Öte yandan, kulak zarlarınızı patlatacak bir ciyaklaması vardı."

Caleb yemekten sonra ortalığı temizledi ve Lauren'ı yatak odasına davet etti. Perdeleri kapatırken, "*Bu* bir randevu değildi, değil mi?" diye sordu. "Hayır," dedi adam. "Bu iki... insanın... yemek yemesiydi."

"karşı böyle miyiz? İnsanlar mı?" "Birlikte uyuyan insanlar."

Pekala, . Yalan değil. "Biliyor musun, bugün hiç tartışmadık." "Eğer istersen bunu değiştirebilirim, kedi kadın."

Lauren içini çekti ve yatağın ayak ucuna oturdu. Hank yanına geldi, bacağını kokladı, sonra köşedeki köpek yatağına çekildi ve bir *çırpıda* yere yığıldı.

"Kavga etmek *istemiyorum*. Ama bu değilse burada ne işimiz var?"

Caleb ona doğru döndü ve kaşlarını çatı. "Bir diyagram çizmemi ister misin?"

"Yani bu sadece seks ve son birkaç hafta içinde bir şekilde iyi geçinmeye başlamış olmamızın bir önemi yok mu?"

"*En* başından beri romantik bir ilişkimiz olmayacağı konusunda nettik. İkimiz de bunu istemedik. Değil mi?"

"Haklısın." Ama Lauren ilişkilerinin değişen doğasına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Yaklaşık iki saat boyunca birlikte yürüdükleri, konuştukları ve yemek yedikleri düşünülürse, sanki çıkıyorlarmış gibi hissediyordu. Belki Lauren Derek'ten beri kimseyle birlikte olmamıştı ama çıkmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Caleb gerçekten bu kadar inkâr ediyor muydu?

Lauren mıydı?

Burada gerçekten ne istiyordu? Gerçekten Caleb'la bir geleceği olduğunu mu düşünüyordu? Hayır, pek sanmıyordu. Ama ondan hoşlanmaya başlamıştı. Ve bu bir sorundu.

"Mahvettim mi?" Caleb sordu.

"Neyi mahvettin?"

"Ruh hali. Bilmiyorum. Seks yapmacık hissettirmemeli." Lauren ayağa kalktı. "Belki de gitmeliyim."

"Hayır, özür dilerim, aptalca bir şey söyledim. Üzgünüm, standart bir randevu hikayesi gibi hissettirmeye başlamıştı. Sohbet ettik, yemek yedik ve şimdi de seks yapacağız. Ama plan yapmayı sevsem de, seksin eğlencesini kaçıran tek şey plan yapmaktır. Bu yüzden garip bir şekilde sana asılmaya çalışıyorum ve tamamen başarısız oluyorum."

"Kavga etmiyorsak tutkumuz da mı yok?" Lauren bu konuda haklı olarak endişeliydi. Hâlâ çok ateşliydi, uzun bir iş gününün sonunda saçları ve kıyafetleri biraz dağılmıştı, vücudu hâlâ kesikti, geniş omuzları ve ince kalçaları hâlâ çekiciydi, yakışıklı yüzü hâlâ dikkatini çekiyordu. Ama birdenbire bir gariplik oldu. Belki de ikisi de iyi anlaşıırken seksi nasıl başlatacaklarını bilmiyorlardı. Ama bu delilikti. Normal çiftler iyi anlaşıyor, sonra da iyi seks yaparlardı ve ilişkiyi başlatmak için küçük tartışmalara ihtiyaç duymazlardı. Bunların nesi vardı böyle?

"Hayır. Tabii ki kavga etmemize gerek yok. Söylediklerimi dikkate almayın. Götlük yapıyorum."

Lauren durumu tersine çevirmeye karar verdi. Bu işi ya yapacaklar ya da yapmayacaklardı. "Beni istiyor musun?"

Caleb'ın ifadesi yumuşadı. "Evet. Her zaman." Bir adım daha yaklaştı.

Gerçek şu ki, o da onu istiyordu, hem de en derininden. Adam seksiydi elbette, ama onu tanıdıkça daha da çekici gelmeye başlamıştı. Sadece seksi olması değildi, gerçi öyleydi de; tüm huysuzluğunun altında şefkatli ve düşünceli biriydi. Aşık olabileceği türden bir adamdı.

yarım saatten fazla anlaşmazlığa düşmeselerdi ve ilişkilere tövbe etmeseydi.

Kendi yükünün pek de önemli olmadığını hissetmeye başlamıştı. Derek, *Schmerek*. New Hampshire'da evlenmişti. Artık bir önemi yoktu.

"Seni istiyorum," dedi Caleb, yatakta onun yanına oturdu ve bir elini yanağına koydu. "Seni ilk gördüğümde seni istedim. Kliniğe her gelişinde uygunsuz bir sarsıntı hissediyorum. Ne zaman aptalca bir şey yüzünden benimle kavga etsen, seni istiyorum. Akşam yemeğinde konuşurken bile seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," dedi Lauren. "Başlamak için ihtiyacımız olan tek şey bu, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Caleb başını eğdi ve Lauren'ı öptü. Elini çenesinde gezdirdi ve parmakları kafatasının dibindeki saçlarla oynadı. Neredeyse nefes alma yeteneğini kaybedecekti, o kadar yumuşak ve tatlıydı ki. Ellerini Caleb'ın omuzlarına koyarak onu kendine çekti ve daha fazla içeri girmesi için ağzını açtı.

Seksiydi ama tanıdık da geliyordu. Kötü anlamda değil, daha çok bir sırrın kilidini açmış gibiydi. Onun vücudunun bazı nüanslarını biliyordu, hangi şeylerin onu tıslattığını ya da inlettğini biliyordu, nerelerine dokunulmasından hoşlandığını biliyordu. Artık birlikte o kadar çok yatmışlardı ki, onun yatakta gerçekten nelerden hoşlandığını, onu neyin tahrik ettiğini, neyin boşalmasını sağladığını anlamaya başlamıştı.

Bu yüzden ona doğru bastırırsa, adamın onu kavrayacağını ve daha yakın tutacağını biliyordu. Onun göğüslerinden hoşlandığını, elini kalçasının kıvrımına koymaktan hoşlandığını, tadının hoşuna gittiğini biliyordu.

Onun hakkında bunları bilmek kendini güçlü ve seksi hissetmesini sağlıyordu.

Ondan hafifçe uzaklaştı ve gömleğini çıkardı. Adamın bakışlarıyla karşılaştı ve bir kaşını kaldırdı. Adam neredeyse bayılacaktı, bir elini göğsünde gezdirip göğüslerinden birini avuçlarken çok mutlu görünüyordu.

Bunu gizlice yapıyor olmaları, kendini ne kadar güçlü hissettiğini daha da arttırıyordu. Burada önemli olan tek kişi sadece ikisiydi. Ne bir baskı ne de başka birine karşı bir zorunluluk vardı. Sadece birbirlerinden hoşlanan iki insan istediklerini yapıyordu. Belki de bundan daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Caleb'i yatağa doğru nazıkçe itti. Caleb ipucunu aldı ve geri çekilip uzandı. Kadın üstüne tırmandı ve Caleb'ın kalçalarına oturdu. Adam hemen ellerini onun üzerine koyarak göğüslerini, belini ve karnını örttü. Parmaklarını sutyeninin baleninin altına kaydırđı, o da uzanıp sutyeninin kancasını açtı, sonra da sutyenini çekti. Adam karşılık olarak inledi.

"Şimdi daha az garip hissediyor musun?" diye sordu.

"Hiç de garip değil." Adam kalçalarını ona doğru savurdu ve kadın adamın sertleştiğini hissedebiliyordu. "Bana bu şekilde binmeni istiyorum."

"Bu ayarlanabilir."

Gömleğini göğsüne doğru itti ve Caleb gömleği çıkarmak için eğildi. Ne yazık ki Lauren kot pantolonunu çıkarmak için tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldı ama Caleb teması kaybetme fırsatını en iyi şekilde değerlendirerek kendi pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Lauren tekrar onun üzerine çıktığında ikisi de çıplaktı.

Caleb hafifçe doğrulup kızın meme uçlarından birini ağzına alarak, "Daha fazla ön sevişmeye ihtiyacımız varmış gibi geliyor," dedi.

"Hayır. Akşam yemeğinden beri bunu düşünüyorum. Seni şimdi içimde istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni bir motosiklet gibi süreceğim."

Yumuşakça güldü ve yataktaki pozisyonlarını hafifçe değiştirdi. "Hiç motosiklete bindin mi?"

"Şey, hayır. Bu bir ifadeydi." "Lauren?"

"Ne?"

"Öp beni."

Lauren onu öpmek için eğildi ve dilini ağzına soktuğunda, ereksiyonunun vücudunun girişinde dürttüğünü hissetti. Kalçalarını hafifçe kaydırđı ve adamın ellerinden biri aralarına girdi ve sonra hafifçe içine girdi.

kalktı ve tek bir akıcı hareketle onu içine aldı. "Oh, Tanrım," dedi adam.

Onun istediğı de buydu. Onun dağılmasını, nefes nefese kalmasını ve şehvetten aklını kaçırmmasını istiyordu. Ona karşı hareket etti, ellerini göğsüne dayadı ve kalçalarını onun üzerinde ve üzerinde kaldırdı. Hızını ayarlayamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi kalçalarını birkaç kez salladı, ama bu onundu. Burada kontrol ondaydı.

Ellerini kızın saçlarının arasına soktu, dudaklarını birleştirip onu öptü, göğüslerini avuçlarının arasına aldı. Kız tekrar doğrulduğunda, bir elini hızını kontrol etmek için kalçasına koydu ve diğer eliyle göğüs uçlarından birinin üzerinde dans etti.

Bu. Tam burası. İstedığı şey buydu. Adam onun içini dolduruyor, en iyi yerlerine dokunuyor, ona tüm dünyada önemli olan tek şeyin vücutlarının kurduğı bağ olduğunu hissettiriyordu. Muhtemelen sadece göğsüne dokunduğı için boşalabilirdi, ama ona binerken aynı zamanda ona doğru eğildiğı gerçeğı, onu oraya daha da hızlı götürecek türden bir sürtünme yaratıyordu.

Ve aniden, önemli olan tek şey o orgazma ulaşmak, onunla birlikte uçurumdan yuvarlanmaktı. Ona sert ve hızlı bir şekilde biniyor, vücudunun onunkine sürtünmesini seviyordu. Ve tam uçmak üzereyken, "Kahretsin, boşalacağım" dedi.

Oraya önce o vardı, orgazm içinde patladı. Başını arkaya attı ve dizlerini şiltenin üzerine koyarak orgazmı atlattı. Bir an sonra, adam onun kalçalarını kavradı ve biraz titrerken nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu. El ve ayak parmakları çözülürken onun da içine boşaldığını hissetti.

Daha sonra, yan yana uzandıklarında, doymuş ama hala nefes nefese, "Bunu oldukça iyi yapıyoruz" dedi.

"Var. Bunu hiç beklemiyordum." "İyi seks mi?"

"İnanılmaz derecede seksi ve bazen de zorlayıcı bulduğum bir kadınla iyi seks."

"'Meydan okumak' saçma demenin güzel bir yolu mu?"

"Belki. Benden nefret etme."

Onun göğsünü okşadı. "Neyse ki senin için yok."

Ve gerçekten de hissetmiyordu. Ama gerçek bir ilişki içinde olmadıkları düşünüldüğünde rahatsız edici şeyler hissetmeye başlamıştı.

Peki bu onları nereye götürdü? Kum saatindeki kumlar tükenmeye başlamıştı. Yan yattı ve kolunu ona doladı, bunu sürdüğü sürece devam ettirmeye kararlıydı.

Bölüm 17

Whitman Caddesi Bahar Festivali her yıl yaklaşan baharın habercisiydi ve kışın pençelerinin nihayet gevşediği Nisan ayının başlarına denk geliyordu. Whitman Sokağı'nın on bloğu kapatılarak yiyecek kamyonlarına, yerel işletmeler ve bağımsız satıcılar için masalara ve karnaval gezintilerine yer verildi.

Paige Kedi Kafe'nin masasına bakıyordu. Bir indirim mağazasında kedilerle kaplı bir çarşaf bulmuş ve onu masa örtüsü olarak kullanmıştı. Sonra plastik teşhir kapları hazırladı ve bunları kafenin düzenli etkinliklerini -Paige ayda bir kez kedi temalı filmlerle mesai sonrası sinema gecelerine yeni başlamıştı- ve kedi sahiplendirme fırsatlarını tanıtan el ilanları ve broşürlerle doldurdu. Mitch'in de kendi organizasyonunun broşürleriyle gelmesine izin verdi ve o da insanların Brooklyn'deki vahşi kedileri yakalamak ve etiketlemek için nasıl gönüllü olabilecekleri hakkındaki soruları yanıtlamak üzere masanın etrafında takıldı.

Sunday kedi elçisi olarak seçilmişti -Sadie dışarıdaki gürültüye dayanamazdı ve tüm zaman boyunca panik yapardı- ve masanın üzerine yerleştirilmiş büyük bir kulübedeydi, böylece yoldan geçen insanlar bu çok sevimli kedi tarafından içeri çekilebilirdi. Sunday şu anda çok yumuşak başlı görünüyordu, küçük kedi yatağında yatıyor ve ara sıra çok önemli bir şey yokmuş gibi esniyor ve geriniyordu.

Lauren masa ile kafe arasında bir ileri bir geri yürüdü. Monique içeriden sorumluydu, Victor da tezgâhta lattelerle uğraşıyordu ve gerçekten de bir sürü müşteri geliyordu.

masayı ve alanı kontrol etmek istedi. Lauren en çok nerede işe yarayacağını bulmak için biraz uğraştı.

Lauren dışarı çıktığında Caleb elinde içi kağıt dolu gibi görünen ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir Tupperware kutusuyla veteriner kliniğinden çıktı. Bugün çileden çıkaracak kadar yakışıklı görünüyordu, teni biraz kızarmış, alınına dökülen ince bir tutam dışında saçları düzgündü. Beyaz doktor önlüğünü, düğmeli gömlek ve hakiden oluşan standart üniformasının üzerine giymişti. Lauren'ın onun tüm bu giysilerin altında nasıl görüldüğünü bilmesi yüzünün biraz kızarmasına neden oldu.

Caleb bunlardan herhangi birini hissettiyse de belli etmedi. "Olivia masanızın üzerine klinik için bazı broşürler koyabileceğimizi söylediğinizi anlattı."

Paige, "Kendi masanızı alabilirsiniz, biliyorsunuz," dedi. "Whitman Sokağı'ndaki tüm işletmelerin burada sokağa bir masa koymasına izin veriliyor. Sadece sokak fuarı için ücret alınmıyor."

Caleb dedi ki, "Bunu yapacak kimse yok. Bugün hepimizin hastası var. Bugün cumartesi."

Lauren "Cumartesi en yoğun günümüzdür" sözünün ima edildiğini düşündü. Yine de Caleb'in kibirli tonu onu bir böcek ısırtığı gibi rahatsız etti, bu yüzden "Oh, şey, hepinizin bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim" dedi.

Bakışlarını ona dikti. "Oh, bilirsin işte. Önemli bir şey değil. Sadece yaşayan canlıların hayatları tehlikede. Bunları nereye koyayım?"

Paige uzandı ve kutuyu aldı. İçinden birkaç broşür çıkardı ve plastik ekranındaki boş bir yuvaya yerleştirdi, ardından kutuyu kalan broşürlerle birlikte masanın altına koydu.

Lauren Caleb'e baktı. Birbirlerine düşmanmış gibi davranmak yerine fuarda bir çift gibi birlikte dolaşabilseler ne güzel olurdu. İkisi de alaylardan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Yine de birbirlerinden bu kadar gösterme ihtiyacı hissetmeselerdi iyi olurdu. Yoksa Caleb şımarık haline, Lauren'ın bir iki haftadır görmediği adama geri dönmüştü, çünkü iyi seks yapmışlar ve

hoş bir sohbetti. Belki de şimdi aşırı telafi ediyordu. Ya da Lauren onun yeni bir sayfa açtığını ve her zamanki gibi biri olduğunu düşünerek yanılıyordu.

Lauren çevresel görüşünde sarışın bir standart kaniş ve veteriner kliniğine giren telaşlı görünümlü bir kadın gördü. Caleb da görmüş olmalıydı, çünkü "Bu benim bir sonraki randevum," dedi. Etrafına bakındı. "Bu büyük bir operasyon."

"Öyle," dedi Lauren. "Eğer birkaç dakikanız varsa ve daha sonra halk arasında vakit geçirmeye dayanabilirseniz, sizi gezdirebilirim."

". Pekala. Uh. Bacağını mı kırdın?"

"Görüşürüz Caleb," dedi Paige, biraz tepeden bakan bir tavırla el sallayarak. Caleb onun hareketini yansıttı ve içeri girdi. "Demek hâlâ hıyarın teki."

"Evet," dedi Lauren. Ama o onun çocuğuydu, değil mi? En azından şimdilik. Son zamanlarda aralarında kesinlikle bir şeyler değişmişti, en azından özel olarak.

O sırada Evan masanın yanına geldi, kitapçıdan aldığı plastik bir poşeti bileğine asmıştı. "Bakma," dedi, "ama Pablo'nun tuhaf kullanılmış kitaplarla yeni çıkanların karışımından oluşan bir masası var ve dairemin hiçbir yerinde kesinlikle daha fazla raf alanı yok, ama okumak istediğim sekiz şey vardı."

Lauren, Evan'ın uyarılarına rağmen dönüp baktı. Pablo gerçekten de birkaç masa aşağıda, yeni çıkan kitapları işaret eden bir kadınla sohbet ediyordu.

"Pablo ile konuşmak için bulduğunuz bu bahaneler size epeyce paraya mal oluyor. Çantanızdaki kitaplar için tam kapak fiyatı mı ödüyorsunuz?" "Sokak fuarına özel yüzde on indirim var."

"Doğru."

Evan kaşlarını çatı ve çantasına baktı. "Beni olduğumdan çok daha zeki sanıyor olmalı. Ondan aldığım kitapların sadece küçük bir kısmını .

Hikayeler'de çalışmaya
başladığından beri." "Ya da ona
çıkma teklif edebilirsin."

Evan başını salladı. "Gençken alışveriş merkezindeki bir giyim mağazasında çalışıyordum. Bazen birlikte çalıştığım bir kız benim adımın Jason olduğunu sanıyordu. Onu birkaç kez düzelttim ama bir türlü aklına yatmadı ve bana Jason demeye devam etti. Sonunda, bu çok uzun sürdü ve aylardır adımlı yanlış anladığını söyleyerek onu utandırmak istemedim, bu yüzden bana Jason dediğinde karşılık verdim. Pablo'yla aramızdakinin de böyle olduğunu hissediyorum. Fırsatı kaçırdım. Star Café'den ayrıldığında ona çıkma teklif etmeliydim ama aradan o kadar çok zaman geçti ki *şimdi* teklif etmem utanç verici olur."

"Bu delilik," dedi Lauren. "Neden yanına gidip, 'Hey, senden gerçekten hoşlanıyorum, bir ara bir şeyler içelim. Bir blok ötede harika martinileri olan harika bir bar var. Oldu ve bitti."

Evan kahkahalarla güldü. "Sanki." Etrafına bakındı. "Hey, bu çantayı seninle birlikte saklayabilir miyim? Ağır mış. Arepa sandviçi yapan adamın kamyonu Henry Caddesi'nin diğer tarafında ve bu sokak fuarlarının sonuncusundan beri onun biftekli sandviçiyle ilgili rüyalar görüyorum."

"Bana onun sattığı tavuk ve avokadolu şeyi getirirsen kitaplarını masanın altına koyarım."

". "

Caleb öğleden sonra bir mola verdi. Rachel, muhtemelen sokak fuarı nedeniyle iki randevusunun yeniden planlandığını bildirdi - Whitman Caddesi'nin on bloklu bir bölümü araç trafiğine kapatılmıştı ve birkaç hasta bunun bölgenin geri kalanında yarattığı dalgalanma etkisinden şikayet etmişti - bu yüzden öldürecek yaklaşık bir saati vardı.

O gün muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağını bildiği için Hank'i de işe getirmişti. Hank'in tasmaını askıdan aldı.

Masanın yanında.

Caleb, Hank'in tasmaını yerine oturturken Rachel, "Court Caddesi'yle kesişen, eskiden banka olan markete doğru yürümek istiyorsun," dedi. "Nedense en iyi yemek kamyonları oraya park ediyor. En iyi iki tanesi bizon burgerleri ve empanadaları olan. Gerçi empanadalar küçük, o yüzden tam bir deneyim yaşamak için her türden birer tane sipariş edin."

Caleb güldü. "Tüyo için teşekkürler. Tüm bu sokak panayırı aşırı yemek yemek için bir bahane mi?"

"Hemen hemen, evet. Ve eğer elinizde yemek artıkları kalırsa, dost canlısı mahalle veterineriniz size minnettar olacaktır."

"Bunu aklımda tutacağım."

Caleb dışarı çıktığında Lauren Cat Café'nin masasının yanında durmuş telefonuna bakıyordu. "Birkaç dakikan var mı?" diye sordu ona. "Bana etrafi gezdireceğine söz vermiştin. Umarım Hank'in de gelmesinin bir sakıncası yoktur."

"Evet, tabii." Uzandı ve Hank'in başını okşadı. Hank ödül olarak elini yaladı. Caleb'a baktı. "Köpeğini İşe Götür Günü mü?"

"Klinikte her gün böyle. Olivia bana Hank'i işe getirmem için izin verdi, bu yüzden geceleri çalıştığımda getiriyorum. Bugün de öyle yaptım çünkü köpek gezdiricim kendini iyi hissetmiyordu."

". gel."

Sokağın ortasına doğru yürürlerken, "Hiç New York'ta bir sokak panayırına gittin mi?" diye sordu.

"Hayır, söyleyemem."

"Hepsi birbirine benziyor. Bu biraz daha havalı çünkü gerçekten iyi yiyecek kamyonları var ve bunlar bir tür cazibe merkezi haline geldi, ancak her New York sokak fuarı oldukça benzer. Her zaman fritözlü birkaç kamyon ya da stant vardır, böylece huni kek ya da falafel alabilirsiniz. Her zaman çorap ya da çarşaf paketleri satan bir adamın olduğu bir masa vardır. I

Neden bilmiyorum. Ve sonra bir grup rastgele satıcı var, genellikle mücevherler, sadece çok sıksa kadınlara uyacak şekilde yapılmış elbiseler ve en az bir masa sadece rastgele New York turist ıvır zıvırları. *Bu* sokak panayırında satıcıların çoğu Whitman Caddesi'ndeki işletmeler. Restoranların her birinde size verecekleri bir yemek ya da küçük kaplarda popüler yemeklerinden örnekler var. Ve sonra tüm mağazalar ne sattıklarını gösteriyor. Burada olduğu gibi."

Lauren iplik dükkânının önündeki masaya doğru yürüdü ve eliyle masayı işaret etti. Masanın bir ucunda rengârenk iplik yumaklarının bulunduğu bir sepet vardı. Hank biraz kokladı ama zarar verebilecek kadar uzun değildi. Ayrıca yığınla örgü kitabı, örgü ve dikiş malzemeleri de sergileniyordu. Masanın arkasındaki bir kadın potansiyel bir müşteriyle Caleb'in anlamadığı bir sürü jargon kullanarak yoğun bir konuşma yapıyordu: fitil, eğirme, ağırlık ve bu kadınlara kendisi için ifade ettikleri anlamı ifade etmediğini varsaydığı diğer terimler.

Lauren masadaki kadınlarla biraz sohbet ettikten sonra yollarına devam ettiler. Yürürlerken Lauren, "Ben zaten öğle yemeği yedim, ama yemek istediğiniz bir şey görürseniz bana haber verin" dedi.

"Rachel eskiden banka olan bir marketten bahsetti." "Oh, evet! Court Caddesi'nde. Whitman'daki en büyük kavşak orası. Flatbush'a kadar olan cadde, bu yüzden yiyecek kamyonları için bir tür ana gayrimenkul."

"Ama... eskiden banka olan bir bakkal dükkânı."

"Burası Brooklyn. Bir müteahhit on dokuzuncu yüzyıldan beri burada bulunan bir banka binasını satın aldı ve bina simgesel bir yapı olduğu için yıkamadılar ya da yenileyemediler, ancak koridorlar ekleyebildiler. Devasa tonozlu tavanları, mekânı birbirinden ayıran sütunları ve kemerleri ile gerçekten güzel bir bina. Eskiden kasa dairesi olduğunu düşündüğüm alanda et almaya gidiyorsunuz ve sonra dondurulmuş gıda reyonundan tavanı en iyi şekilde seyredebiliyorsunuz. Bir zamanlar veznedarların oturduğu yerde kasiyerler var."

"Bu şehir, dostum. Eminim çoğu insan binanın eski kısımlarını fark etmiyordur bile. New York'taki geliştiriciler asla korumak istemezler, sadece kârlarını maksimize etmek isterler."

"Bu şehrin ekonomisinin temeli dört yüz yıldır ticaret ve paradır. Ne bekliyorsunuz ki? Ayrıca, bu bakkaldan alışveriş yapmak bir tür yenilik çünkü mimarisi çok sıra dışı. Bazen oraya gidiyorum çünkü mahallede sevdiğim bu belirsiz yoğurt markasını satan tek dükkan burası, ayrıca harika bir peynir tezgahı var."

Caleb güldü. Lauren yemek hakkında konuşurken asla utangaç davranmazdı. Kara toplum içinde her zaman hiçbir şey yemiyormuş gibi davranırdı. Yine de Caleb yeni yemekler denemeyi seviyordu ve birlikte ayrıntılı yemekler yiyebileceği, yemek yemekten gerçekten hoşlanan birinin olması hoşuna gidiyordu.

Rachel'in önerisine uyarak kamyonda bulunan mini empanada çeşitlerinden birer tane aldı: üç etli, üç vejetaryen. Rachel paylaşırsa çok memnun olacaktı.

Cat Café'ye doğru yürürlerken Caleb, bugün çok formda görünen Lauren'a hayranlıkla baktı, fazla coşkulu olmadan konuşuyordu. Uzun saçları, güzel yüzünü ve burnunun üzerindeki çilleri ortaya çıkaran saçma sapan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Dizlerine kadar uzanan ekose bir elbise ve tarzdan çok sıcaklığa ve rahatlığa önem verdiğini gösteren bol siyah bir hırka giymişti. Yine de, Caleb bol hırkanın muhteşem vücudunu gizlemesinden hoşlanmasa da, her zaman derli toplu görünüyordu.

İç geçirdi. Onunla dolaşması çok hoştu ve onunla konuşmaktan ve fuarı gezmekten keyif alıyordu. Güzel bir gündü, güneşliydi ama yine de kısa kollular için fazla serindi. Lauren'ı caddede yavaş bir tempoyla takip ederken içini bir memnuniyet kapladı. Hank'in ona hayranlıkla baktığını fark etti ve Lauren bir evcil hayvan maması dükkanının önündeki masadan bir köpek ödülü kapıp ona ikram ettiğinde sabrının karşılığını aldı.

"Sanırım az önce ömür boyu sürececek bir arkadaş edindin," dedi Caleb. "Ah. Sen iyi bir köpeksin, değil mi Hank?"

Hank mutlulukla havladı.

Eğer gerçek bir çift olsalardı, onun elini tutabilirdi. Hâlâ üşüyorsa ona ceketini ödünç verebilirdi. Ona mücevher satıcılarından birinden bir kolye ya da yiyecek kamyonlarından birinden bir külah dondurma alabilirdi. Ama onlar bir çift değildi ve bunların hiçbirisi uygun değildi.

"Cat Café'de işler iyi gidiyor mu?" diye sordu.

"Çok fazla trafik aldık. Amacımız para kazanmaktan ziyade gelecekteki müşterileri çekmek. Pek çok insan kedilere bakmak için kafeye geliyor, ancak gerçekten bir şey satın almıyorlar."

"İnsanlardan kedi odasında oturmaları için birkaç dolar talep edebilirsiniz, bilirsiniz."

"Yapabilirim, evet. Ama asıl amaç insanları gelip kedilerle tanışmaya ve onlara aşık olmaya teşvik etmek. Umarım bugün uğrayan insanlar başka bir gün tekrar gelir ve yiyecek ve içecek için para harcarlar. Bu uzun vadeli bir iş, kısa vadeli kazanç değil."

"Mantıklı."

Lauren sırtıttı. "Ve benim MBA'im bile yok. Yine de iş başında çok şey öğrendim. Her şeyi gelişigüzel ve tesadüfi gibi gösteriyor olabilirim ama burayı açık tutmak için gerçekten kafa yoruyorum."

Caleb kıkırdadı. Onun sık sık kendini küçümsemesini takdir edebiliyordu.

Masaya döndüklerinde Paige, Caleb'in oturup empanadasını yiyebilmesi için bir sandalye teklif etti, ama sadece yoldan geçenlerin kedilerle ilgili sorularını yanıtlamaya istekli olması şartıyla. Caleb oyundu, bu yüzden oturdu ve yemeğe daldı. Lauren Hank'in tasmaını aldı ve Hank Sunday'in kafesini koklamaya başlayınca sıkıca tuttu. Hank meraklı olmaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi ama Sunday sandığın arkasına çekildi ve Hank'e baktı.

"Onu içeri geri getirmemi ister misin?" Caleb sordu. "Ben yemek yerken Rachel ona bakabilir."

"Hayır, değil. Muhtemelen dışarıda olmayı seviyordur."

Gerçekten de Hank, Pazar günü bir kadın yanında bir beagle ile geçerken ilgisini kaybetti. Lauren, Hank ve beagle'ın birbirlerini koklayıp havlayabilmeleri için tasmayı biraz serbest bıraktı.

Sonra iki tanıdık yüz masaya yaklaştı.

Caleb ilk başta onları tanıyamadı ya da gördüklerine inanamadı. Koyu renk takım elbiseli, güneş gözlüklü ve arkalarında kulaklıklar olan bir dizi adam bir şeyleri ele veriyordu. Sonra Lauren, "Vay canına, Belediye Başkanı Martinez, Senatör Schmidt. Uğradığınız için çok teşekkür ederim."

Yani bu önemli bir şeydi. New York Belediye Başkanı ve New York'un Birleşik Devletler senatörlerinden biri masanın hemen yanında duruyordu.

Hank ilgi aramaya başladı ve senatöre havladı. "Kim bu dost canlısı adam?" Senatör Schmidt sordu.

"Bu Hank," dedi Caleb. "Onu sevebilir miyim?"

"Kesinlikle. Buna bayılacağına inanıyorum."

Senatör kulaklarını kaşırken Hank'in dili ağzından dışarı fırladı. "Bize işinizden bahsedin," dedi senatör.

Lauren, "Müşterilerimizin kahve ve hamur işi yiyip arka odamızda kedilerle oturmalarına olanak tanıyan bir kafeyiz," dedi. "Kedilerle takılmanın stres seviyenizi düşürmek için iyi olduğunu gördük."

Paige, "Kedi sahiplendirme de yapıyoruz," dedi. "Amacımız kafedeki tüm kedilere sonsuza dek yaşayacakları yuvalar bulmak."

"Sadie hariç," dedi Lauren. "O bizim maskotumuz sayılır."

"Ne kadar zekice bir fikir," dedi Senatör Schmidt. "Japonya'da hayvan kafeleri olduğunu duymuştum."

"Bir keresinde Tokyo'da bir baykuş kafeye gitmiştim," dedi Başkan Martinez. "Peki işler iyi miydi?" diye sordu senatör.

"Evet, çok!" Lauren gerginmiş gibi kıpırdandı ama üst düzey politikacılarla kendi işi hakkında konuşuyor olmak oldukça güzeldi. "Oh, bu da Caleb Fitch. Yandaki klinikte çalışan veterinerlerden biri. Veteriner kliniğıyle çok çalışıyoruz."

Caleb ayağı kalktı ve her bir adamla tokalaştı. Kendini biraz bunalmış hissetti. Lauren, "Hank Caleb'in köpeğı," dedi.

Belediye Başkanı Martinez kıkırdadı. "Demek biraz kediler köpeklerle karşı rekabeti var, ha? Hangisi daha iyi, kediler mi köpekler mi?"

Caleb "köpekler" dedi, aynı anda Lauren "kediler" dedi.

"Whitman Caddesi'nde böylesine geniş bir yelpazede başarılı, gelişen işletmeler görmek bizi çok heyecanlandırıyor," dedi Belediye Başkanı, hala kıkırdarak. "Bu blokta mutlaka görmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Sokağın karşısındaki Julie's Closet," dedi Paige. "Gerçekten güzel bir ikinci el mağazası. Sahibi konsinye olarak ne alacağı konusunda çok seçici ama kıyafet alışverişi yapacaksanız orada harika fırsatlar yakalayabilirsiniz."

"Hikayeler," dedi Evan. "Yeni ve kullanılmış kitaplar satıyorlar."

"Bloom's mahalledeki en iyi çiçekçi," dedi Lauren. "Ve Stitches, şuradaki iplik dükkânı? Çok popülerler."

Belediye Başkanı Martinez, "Bu kadar çok bağımsız işletmenin burada gelişmesinden memnuniyet duyuyorum" dedi.

Caleb burnundan gelenleri yutmak zorunda kaldı. Brooklyn şehir merkezinin gelişmesi kiraların yükselmesi anlamına geliyordu, öyle ki pek çok küçük işletme bölge dışına itiliyordu. Whitman Caddesi, bu küçük işletmelerin hâlâ gelişebildiğı eşsiz bir balon gibiydi... şimdilik. Köşedeki zincir eczane ve caddenin karşısındaki gösterişli butik spor salonu da şirket devlerinin bölgeyi istila ettiğinin işaretleriydi. Caddenin bazı kısımları çoğunlukla bankalar ve cep telefonu mağazalarıyla doluydu - astronomik kiraları karşılayabilecek türden işletmeler. Caddenin karşısındaki boş kafenin büyük bir müteahhit tarafından ele geçirilmesinden sonra yeni bir zincir restoran olacağından bahsetmiyorum bile.

Ama neden bugün belediye başkanının balonunu patlatalım?

En azından bu bina, birinci kattaki vitrinlerinde hayvan merkezli işletmelerin yer almasını isteyecek kadar hayvanları seven eksantrik ve zengin bir kadına aitti.

Şeytan demişken, Diane o sırada binanın konut girişinden süzülerek dışarı çıktı. "Oh, Marco, seni görmek ne güzel." Belediye başkanına doğru yürüdü ve birbirlerinin yanaklarından öptüler. "Görüyorum ki genç çalışanlarımdan bazılarıyla tanışmışsınız."

Belediye Başkanı Martinez, "Bu kedi kafe sizin fikriniz olmalı," dedi.

"Evet, öyleydi." Diane kıkırdadı. "Yine de Lauren harika bir iş çıkarıyor."

Belediye başkanı ve senatör kısa bir süre sonra Whitman Caddesi'ndeki diğer bazı işyerleriyle görüşmek üzere ayrıldılar ve Caleb kendini biraz olsun mahallenin dokusuna entegre olmuş gibi hissetti. Hatta Diane ona dönerek, "Bugün hastaları görmek yerine kızlarla mı takılıyorsun?" diye sordu.

"Bazı iptaller oldu, bu yüzden festivali kontrol ediyorum" dedi.

"Yolların kapalı olması, arabayla seyahat ediyorsanız muhtemelen buraya ulaşmanızı zorlaştırıyor."

"Sanırım öyle."

Diane düşünceli bir şekilde başını salladı. Hank onun ayaklarının dibine oturdu ve dikkatini çekmek için küçük bir "vuuu" sesi çıkardı. Diane gülümsedi ve onun başını okşadı. "Merhaba, Hank. Nasılsın koca adam? Umarım kedilerden birini yakalamaya çalışmayı düşünmüyorsundur?"

Sunday sanki hoşnutsuzluğunu belirtmek istercesine miyavladı.

Diane güldü. "Yine de böyle festivallerden hoşlanıyorum. Sonunda bahar gelmiş gibi hissediyorum. Cehennem gibi bir kıştı, değil mi?"

Kesinlikle . Caleb başını salladı. "Bittiğine sevindim."

Diane onun omzunu sıvazladı. "Cat Café'deki kızlarımla iyi günler dilerim. Ben gidip bir kek bulacağım."

Caleb derin bir nefes aldı ve o uzaklaşırken başını salladı. Lauren'a, "Muhtemelen işe dönüp Rachel'a bu empanadaların geri kalanını vermeliyim," dedi. Hank'in tasmaını almak için elini uzattı.

Lauren onu uzattı. "Pekâlâ. Eğer yine sıkılırsan gün batımına kadar buradayız. Sonra Pop bugün sokak fuarına katılan satıcılar için bir parti düzenliyor, eğer bize katılmak istersen Evan ve ben martinilerimizi içmeyi planlıyoruz."

"Bunu düşüneceğim, ama muhtemelen vardiyam Hank'i eve götürmeliyim." Kalabalık bir barda sohbet etmeye çalışmak Caleb'in iyi vakit geçirme anlayışına pek uymuyordu. "Bana ve Hank'e etrafı gösterdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Görüşürüz Caleb."

"Evet." İçeri girdi ve eğer bir çift olsalardı, sarılabilecekleri ya da "görüşürüz "den daha somut planlar yapabilecekleri gerçeğini düşündü. Birlikte keyifli bir saat geçirdikten sonra Lauren'ı öylece terk etmek biraz yanlış gelmişti ama... Onlar bir çift değildi.

Caleb'in kendine söyleyip durduğu şey buydu.

Bölüm 18

Paige bir sonraki personel toplantısında "Pekala, tamam," dedi. "Çalışanların sakinleşmesine yardımcı olmak için ofislere köpek yavruları getiren bu hizmetleri duydunuz mu?"

Lauren ve Monique birbirlerine baktılar. "Bu gerçek bir şey mi?" diye sordu Monique.

"Evet. Austin'de Austin'de bir pilot program var. Bununla ilgili bir makalenin çıktısını aldım." Paige dosyasından zımbalanmış bir çıktı çıkardı ve Lauren'a uzattı. "Her neyse, aklıma bir fikir geldi. Kafede bir yavru kedi partisi versek nasıl olur? Lauren'in yavru kedilerini evlat edinmeden hemen önce onları buraya getiririz ve konuklar gelip yavru kedilerle oynar. Bunu stres giderici bir şey olarak pazarlayabiliriz."

Çok hoş bir fikirdi. Lauren başıyla onayladı. "Eğer Mitch'le konuşup başka kurtarılmış kedi yavruları olup olmadığını öğrenmek istersen lütfen konuş, biz de sahiplenebiliriz. Beş yavru kedinin ille de bir parti anlamına geldiğinden emin değilim."

"Yani yapmak istiyor musun?" Paige hevesli bir ses tonuyla sordu.

"Elbette, teklif hazırlayın. Ne düşündüğünü görmek için Diane'e sorarız."

Toplantı bittikten kısa bir süre sonra Evan kafeye girdi. "Bir kahve sipariş etsem, İrlandalı yapabilir misiniz? Zor bir gün geçiriyorum."

"Bu hafta astrolojik bir fenomen mi var?" Lauren sordu. "Herkes yıpranmış görünüyor."

"Merkür geriliyor," dedi Paige ciddiyetle. "Maalesef partideki tüm içkileri içtik. Eğer nazik olursanız, Monique fazladan

Yine de lattenize karamel sürün."

Lauren personelinin toplantı yaptığı masayı temizledi ve Evan elinde bir fincanla tezgahı döndüğünde bir çay sipariş etmeyi düşünüyordu.

"Ne oldu?" Lauren sordu.

" o unlukla aptalca i ler. Atlantic Center yakınlarında yeni bir giyim buti i  n vitrinleri için bazı tabelalar tasarlamamı istedi, ancak aslında tasarım yapmamı değil, peçetelere ve post-it'lere çizilmiş bir tasarım vermemi ve tavuk  iziklerini tam olarak kendi vizyonlarına göre doğru bir şekilde yorumlamamı istiyorlar.  şte böyle. Ama asıl büyük darbe az önce geldi."

"Oh, hayır." Evan'ın yüz ifadesine bakılırsa, söylemek üzere olduğu şey onu çok  zm  t .

"Pablo'nun bir erkek arkadaşı var."

" ok özür dilerim. Nereden biliyorsun?"

"Butik i hanımlarla toplantıdan buraya yürüyordum, sonra kitapçıya u rayıp bir merhaba diyeyim dedim ve Pablo'yu gördüm, arkadaki a k romanlarının yanında sakallı bir hipsterla  p   yordu, ki bu m kemm l bir şey."

Lauren uzandı ve elini Evan'ın elinin üzerine koydu. "Oh, tatlım, çok  zg n m."

" ok geç kaldım, değil mi? Brooklyn'deki tüm eşcinsel erkekler e le ti ve bana kimse kalmadı."

"Bu i lerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum," dedi Lauren.

"Mesele Pablo bile değil. Yani, bence bacakları üzerinde seks yapıyor ama hiçbir zaman doks n saniyeden uzun süren bir sohbetimiz olmadı. Bu yüzden hayal kırıklığına u radım ama bence bu daha çok son zamanlarda insanlarla tanışmanın çok zor olmasıyla ilgili."

Lauren ba ını salladı. Bunu anlayabilirdi. Belki de erkeklerden uzaklaşıp kendine odaklanma planı Derek'in evlenmesiyle ilgili değildi.

New York'ta insanlarla tanışmanın zor olduğu gerçeğiyle ilgiliydi - tanışacak sekiz buçuk milyon insan olmasına rağmen - ve çaba sarf etmek istememişti. Çaba göstermemek daha kolaydı.

Ve onun yerine Caleb ile tanıştı.

Aklına garip bir düşünce geldi, muhtemelen personel toplantısında yaptıkları tüm etkinlik beyin fırtınası yüzünden. "Belki de kafe bir bekarlar buluşması düzenlemelidir."

Evan kahkahalarla güldü. "Ciddi misin sen?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece sesli düşünüyorum. İnsanlar hala mikserlerde buluşuyor mu?"

"Seksen yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun. Kendini seçmiş olmanı takdir ediyorum ama ben ölmeden önce tekrar seks yapmak istiyorum."

Lauren Evan'ın elindeki telefonu işaret etti. "Bunun için uygulamalar yok mu?"

"Tabii, eğer yirmi yaşındaysan ve iç çamaşırı modeli gibi görünüyorsan." "Acıma partinde şarap mı servis ediyorsun?"

Evan gözlerini devirdi. "Kapa çeneni. Demek istediğim... tabii ki Pablo'nun bir erkek arkadaşı var. Ve Derek evli. Ve sen ve ben hâlâ bekâsız çünkü dünyada adalet yok."

"Vakalarımız o kadar da ölümcül değil. Bu sadece... kurak bir dönem. Zor bir dönem. Sen yakışıklı bir adamsın, Evan. Dışarıda seninle birlikte olmak için bekleyen işsiz bir aktör, öğretim üyesi ya da birileri olmalı." Ve bu doğrudu. Evan siyah saçlı ve zeytin tenliydi - baba tarafından yarı Kolombiyalıydı - ve bazı rahibelerin ayine gittiğinden daha düzenli bir şekilde spor salonuna gidiyordu ve muhtemelen beş yaş daha genç bir adam için geçebilirdi. Başarılı bir grafik tasarım işi yürütüyordu, güzel bir dairesi vardı ve tıpkı Lauren gibi, potansiyel bir eş olarak onun için de pek çok şey vardı. Lauren ümitsiz bir vaka olmadığını biliyordu ama bazen rahatlık alanının dışına çıkmak zor oluyordu ve biriyle çıkmak son zamanlarda önemli bir öncelik değildi.

Biri olması dışında.

"Teşekkür ederim," dedi Evan. "Sen de hiç fena sayılmazsın. Aslında, tanıdığım en iyi insansın ve kadınlara birazcık bile ilgi duyuyor olsaydım, Brooklyn'in güçlü çifti olmak ve Manhattan Köprüsü'ne yakın yeni yüksek binalardan birinde mükemmel tasarlanmış bir çatı katına sahip olmak için yarın seninle evlenirdim. Yine de pipini biraz fazla seviyorum."

Lauren güldü ama Caleb'a neler olduğunu açıklayamamak onu rahatsız ediyordu. Düzenli bir seks arkadaşı vardı ama bir gelecekleri yoktu.

Öte yandan, ne o ne de Caleb başka biriyle görüşüyordu ve son yedi gecenin üçünü birlikte geçirmişlerdi ve gizli de olsa bir ilişkileri varmış gibi görünüyordu. Yine de bazen didişiyor ve televizyonda ne izleyeceklerinden yağmurlu günleri sevip sevmediklerine ve simitlerin kızartılıp kızartılmaması gerektiğine kadar her konuda anlaşıyorlardı. Siyasi konulardaki fikirlerini sormaya korkuyordu, çünkü muhtemelen onun midesinin kaldıramayacağı fikirleri olduğunu öğrenecekti.

Yine de aralarında *bir şeyler* vardı ve son zamanlarda kavga ettiklerinden daha çok anlaşıyorlardı ve arkadaşlarına biriyle görüştüğünü söyleyebilmek ya da en azından hayatında neler olduğunu açıklayabilmek güzel olurdu. Evan'dan bir şeyler saklamayı sevmiyordu. Ama bir şey söyleyebileceğini de hissetmiyordu.

Lauren dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak için, "Brooklyn'deki son bekâr eşcinsel erkek olmana imkân yok," dedi.

"Böyle şeyleri yüksek sesle söyleme. Bana uğursuzluk getirirsin."

"Sadece diyorum ki, sonunda birlikte olacağın adam hala dışarıda bir yerlerde. Yani Pablo değil. Bu dünyada başka erkek olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca belki de gördüğün şey, gördüğünü sandığın şey değildir."

"Pablo'nun kitapçıdaki rastgele müşterilerle düzenli olarak öpüştüğünü mü düşünüyorsun?" Evan bir kaşını kaldırdı.

"Muhtemelen hayır. Ama belki de yenilikçi adam sadece o anın adamıdır. Gelecek haftaya kadar eski haber olacak."

Evan içini çekti. "Dediğim gibi, şu anki rahatsızlığım aslında Pablo'yla ilgili değil. Sadece bazen ben bakmıyorken hayatın yanımdan geçip gittiğinden endişeleniyorum. Belki de daha agresif olmam gerekiyor."

Lauren'ın kalbi sıkıştı. İçinde bulunduğu durumda ona böyle hissettiren şey neydi? Muhtemelen gizli erkek arkadaşı.

Belki de Caleb'dan halka açılmasını istemeliydi. Ama bu elbette ondan bir ilişkileri olduğunu kabul etmesini istemek anlamına gelecekti ki Caleb bunu yapmaya isteksiz görünüyordu. Bir ilişkileri olduğunu düşünmüyor olabilirdi ama vardı, ne kadar geleneksel olmasa da.

Bir nefes verdi. "Bu, içki içerken yapmamız gereken bir konuşma gibi görünüyor."

"İrlanda kahvesi isteği de buradan geliyor."

"Bakalım bugünlük buradaki zamanımı tamamlayabilecek miyim? Onun yerine üzüntülerimizi Pop'ta boğabiliriz."

"Çeyrek yaşam krizimi geç mi yaşıyorum? Üçüncü hayat krizi diye bir şey var mı?"

"Yakışıklı olduğunu biliyor olmalısın, Evan. Nazik, akıllı ve komiksin. Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olacaktır."

"Bunu takdir ediyorum ama söz konusu erkeği şanslı kılmak için başka bekar erkeklerle tanışmam gerekiyor."

Lauren yüzündeki ifadeden Evan'ın hüzünlenmek üzere olduğunu anlayabiliyordu, bu yüzden ona olduğu yerde söyledi, o da personelinin kontrol etti ve bugün için ayrılmaya hazır olduğundan emin oldu. Monique, Paige'le birlikte kapanışla ilgilenebileceklerine dair sekiz kez güvence verince Lauren ofisine dönüp eşyalarını aldı. Ön kapıya doğru dönerken Evan'ı yakaladı.

", Bay Üzgün Çuval. Gidip meyveli martini içelim."

"Evet, lütfen!"

Lauren ve Caleb telefon numaralarını değiş tokuş ettiklerinde muhtemelen bazı protokoller ihlal edilmişti. Bu, sadece tesadüfler ve iyi zamanlanmış bir tartışmayla bir araya gelmek yerine, birbirleriyle bilerek iletişim kurmaya doğru atılmış bir adım gibiydi.

Ancak Caleb, izin gününde Lauren'a mesaj atıp onu yanına davet ederek protokolü daha da çiğnedi.

Yapaylığı kıran bir hamleydi bu. Aralarındaki şeyin tesadüfen karşılaşmalarıyla sınırlı kalacağını düşünerek kendini kandırıyordu. Birkaç kez ona mesaj atmamak için kendini zor tuttu ama sonunda onu görmek istediğini fark etti.

Üzerinde Shake Shack logosu olan kahverengi bir kese kağıdıyla kapısına gelmiş, akşam yemeğinde hamburger yemişler, tatlı olarak da seks yapmışlardı.

Ve şimdi Lauren banyodayken Caleb yatak odasında oturmuş, bunun belirsiz ve geçici bir şey olmasından somut ve gerçek bir şey olmasına doğru bir çizgiyi aşıp aşmadığı konusunda endişeleniyordu.

Hâlâ hazır değildi. Aşık olamazdı. Evlenemezdi. Sadece seks ve arkadaşlık istiyordu, bunun bir bütün olmasını değil. Çünkü Lauren... Lauren'dı. Kafası bulutlarda olan kedi kafe müdürü. Birbirleri için uygun değillerdi. şu anda onun arkadaşlığından hoşlanıyor olması önemli değildi. Birbirlerine daha fazla katlanamamaları muhtemelen sadece birkaç ay sürecekti.

Lauren yatak odasına geri döndüğünde Caleb yatakta oturmuş, televizyonda kanallar arasında geziniyordu. Bunun bir ilişki olduğuna dair tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sadece bir televizyonum var," dedi. "Yatak odasında bir tane olması lüks görünüyor."

"Bazen uykuya dalmama yardımcı olması için televizyonu açıyorum." "Öyle mi? Ne izliyorsun?"

"Bir , kablolu kanallardan birinde bütün gece yayınlanan bir adli tıp programı var. Suçları bilimle çözüyorlar."

Caleb bir kişisel yaralanma avukatı ilanında durakladı. "Bu adamın aksanına bayıldım."

Oldukça agresif bir Brooklyn ; adam İtalyan'a benziyordu ve muhtemelen Carroll Gardens ya da Bensonhurst'te büyümüştü. Sadece "*cawffee tawk*" sesli harflerini değil, sessiz harflerini de çok iyi çıkarıyordu.

"Boston aksanından daha mı iyi yoksa daha mı kötü?" Lauren sordu.

"Bilmiyorum. Daha çok bir yenilik belki. Boston'da yaşarken veteriner teknisyenlerimizden birinin sert bir Güneyli aksanı vardı, bu yüzden her gün duydum ve alıştım. Ayrıca ben Maine'de büyüdüm, orada da kimse Rs'yi telaffuz etmez. Yine de, teknisyen bana ilk kez bir köpek hastasının parvo olduğunu söylediğinde, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sürekli '*pah-vo*' diyordu."

"Parvo mu?"

"Canine parvovirus. Bazen köpeklerde gördüğümüz bir virüs. Her neyse, benim söylemek istediğim New York aksanının yeni ve farklı olduğuydu."

Uzun bir süre televizyona baktı. "Bir adli soruşturma programıyla ilgilenmek senin karakterine çok uygun."

Omuz silkti. Kariyeri boyunca midesini bulandıracak kadar çok nekropsi yapmıştı ama zayıf bünyeli birinin programın içeriğinden hoşlanmayabileceğini kabul edebilirdi. Ama bu suçların bulmacasını katı bilim ve mantıkla çözebilmeleri hoşuna gidiyordu.

Mantıktan bahsetmişken, Lauren onun protokolü çiğnediğini fark ettiyse de bir şey söylememişti.

Ona doğru baktı. Üzerinde bir çift dantelli pembe külot ve onun eski tişörtlerinden biri vardı. Adamın bir çift boxer'la oturduğu yatağa tırmandı ve yanına sokuldu.

Yatakta birlikte televizyon mu izleyeceklerdi? Çiftlerin yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Birbirlerini sadece seks için gören iki insanın yapacağı bir şey değildi.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Lauren söyledi.

Caleb'ın göğsü beklentiyle gerildi. "Evet."

"Ben sadece... Şey, geçen gece Evan'la bir şeyler içtik ve çıkmaktan bahsediyorduk ve ona ikimizden bahsedemediğim için kendimi çok garip hissettim."

"Peki ya sen ve ben?"

Lauren bakışlarını ona dikti ve dizini okşadı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bizim bir ilişkimiz var. Gizli ve tanımlanmamış ama yine de bir ilişki."

Bunu inkâr edemeyerek iç çekti.

"Yani bir noktada," dedi Lauren, "sen ve ben birbirimizden nefret eden insanlardan bazen seks yapan insanlara, temelde gizli bir ilişki yaşayan insanlara geçiş yaptık. Son birkaç haftadır bazı gerçek çiftlerin geçirdiğinden daha fazla geceyi birlikte geçirdik. Ama... Bu bir sır, değil mi?"

Bunu halka açıklamak, daha iyi bir şekilde ifade etmek gerekirse, bir ilişki içinde olduklarını tüm dünyaya ilan etmek anlamına gelecekti ve Caleb bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Lauren'ı görmeye devam etmek istiyordu, özellikle de yatağında yarı çıplak yatarken, ama bir taahhütte bulunmak istemiyordu. Onun hakkında *o kadar* çok şey bilmiyordu, değil mi? Yatakta iyi anlaşıyorlardı ama dışarıda pek anlaşıyorlardı. Sonunda birlikte olacak değillerdi ya. Caleb'in tekrar evlenmeye niyeti yoktu. Aşka bir kez güvenmişti. Bu hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

"Her şeyi etiketlemek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Hayır, şu anda değil. Her şeyin bu şekilde olmasından memnunum. Sadece tüm bunların bir sır olması konusunda kendimi garip hissediyorum."

"Kadınların konuştuğunu biliyorum ama *bu* konuda gerçekten konuşmak zorunda mısın? Bu kimseyi ilgilendirmez. Kamuoyunda bilinmemesini tercih ederim."

Lauren arkasına yaslandı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Kadınlar *konusalım* mı?"

"Bilirsin işte. İçki içmeye, dedikodu yapmaya falan gidiyorsunuz."

"*Sex and the City*'nin bir bölümünde yaşıyorum. Sadece arkadaşlarıma hayatımda olan önemli bir şeyi anlatabilmek istiyorum. Ama

Belki de sahip olduklarımız geçici, önemsiz ve önemsizdir."

Oh, işte buradaydı. "Bu... eğlenceli. Seninle böyle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bundan daha fazlası olmak zorunda mı?"

"Hayır, öyle olmak zorunda değil." Yatak başlığına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Yine de aramızdaki bu şey senin istemediğin bir şeye dönüşebilir."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bunun daha ne kadar böyle devam edeceğini düşünüyorsun? İçimizden birinin duygusal bir yatırım yapmasına ne kadar var? Birimizin başka biriyle tanışması ne kadar sürer? Yani, belki bunların hiçbirisi olmayacak, özellikle de senin duyguların olmadığı için, ama bunun sonsuza kadar sürebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Ve ikimiz de bunu istemiyoruz."

"Ama eğer bizim için işe yarıyorsa, neden değiştirelim ki? Neden sadece... olduğu sürece bu şekilde çalışmasına izin vermeyelim?"

Uzun bir süre gözlerini kapattı. "Pekâlâ. İşe yaramadığı anda her şey bitecek mi?"

"Sanırım öyle." Tek söyleyebildiği buydu ama Caleb yine de küçük bir sızı hissetti. Bunun büyük bir şey olmasını istiyor muydu? Hayır. Bitmesini istiyor muydu? Hayır.

O da Caleb'in cevabından tatmin olmamış görünüyordu ve televizyona doğru döndü. Caleb, 90'lardan kalma bir *Law & Order* bölümüne benzeyen şeye baktı.

"Bunun hakkında konuşmuştuk. Şu anda yapabileceklerimin hepsi bu kadar" dedi.

"Tamam."

"Sen delisin."

Homurdandı. "... Tamam, biraz kızgıyım. Benden hoşlanıyor musun ki?"

"Evet, tabii ki hoşlanıyorum."

"Bir bedenden daha fazlası olarak mı?"

Bu konuda biraz daha düşünmesi gerekiyordu. Yine de bunu yapmasaydı protokolü çiğnemiş olmazdı, değil mi? "Evet."

"Burada zamanımı boşa mı harcıyorum?"

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?"

"Hayır."

"O zaman..."

Tekrar iç çekti. "Statüko o zaman."

Bölüm 19

Dışarıdaki gök gürültüsü kafede sakın bir öğleden sonra geçirilmesini sağladı. Lauren kedi odasını toparlıyor, havanın işini bölmesinden yakınıyordu.

"Dün gece bir Tinder randevusuna çıktım," dedi Paige. "Brandon diye biri, buradan çok uzakta yaşamıyor."

"Tamam." Lauren yerden bir dizi kedi oyuncağı toplarken, Paige hikâyesini anlatmak üzere bir sandalyeye uzandı.

"Öncelikle Smith ve Bergen yakınlarındaki lüks bir Meksika restoranında yemek yedik ve yemekler çok lezzetliydi. Sanırım New York'ta yediğim en iyi Meksika yemeğiydi."

"Çıta düşük," dedi Lauren. New York'ta bir yerlerde dünyanın dört bir yanından her türlü yemek bulunabiliyordu ama Meksika yemekleri, doğru yerleri bilmeyen biri için kesinlikle vasattı. Manhattan'ın merkezindeki popüler Meksika restoranları idare eder bir burrito sunabilirdi ama Lauren'in parasına göre, yediği en iyi Meksika yemeği, bir keresinde Ikea'ya gitmeye çalışırken kaybolduğunda Red Hook'ta bulduğu bir yemek kamyonundan çıkmıştı. Bu da onu bir daha asla bulamayacağı anlamına geliyordu.

"Yani, muhtemelen *otantik* değildir," dedi Paige. "Yine de lezzetliydi. Ama şunu dinleyin. Metrodan oraya doğru yürürken, sadece zengin ebeveynlerin sahip olduğu son moda bebek arabalarını tamir eden bir mağazanın önünden geçtim."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Hayal edebiliyor musunuz? Tek işi tek bir marka bebek arabasını tamir etmek olan koca bir işletme ve mahallede buna yetecek kadar iş var

açık kalmak için."

"Bu çok çılgınca." Lauren başını salladı. "Yani, biz de sorunun bir parçasıyız ama soylulaştırmanın Brooklyn'e getirdikleri inanılmaz. Kedi kafesi neyse de bebek arabası tamircisi ne?"

"Meksika restoranı şu yeni bağımsız kitapçıdan bir blok ötede, bu yüzden Brandon'dan yemekten sonra beni oraya götürmesini istedim, böylece bir atabilirdim. Stories ile karşılaştı." "

"Ve?"

"Daha açık ve modern. Çok büyük bir alan ve çok çeşitli kitaplar var ama ben her zaman Stories'in eski tarz bir cazibesi olduğunu düşünmüşümdür. Ayrıca tişört de satıyorlar. Pablo'ya Stories'in sahiplerine tişört satmaları gerektiğini söylemeliyim."

"Belki de tişört satmalıyız."

Paige'in bütün yüzü aydınlandı. "*Kesinlikle* yapmalıyız. Onları tasarlaması için Evan'ı tutmalısın. Eminim sana en iyi arkadaş indirimi yapacaktır."

Lauren bunun iyi bir fikir olduğunu ve iş için başka bir potansiyel gelir kaynağı yaratabileceğini düşündü. Bunu aklının bir köşesine yazdı ve yerleri süpürmek için bir süpürge kaptı. "Yoksa randevu nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi. Brandon iyi birine benziyor. Yine de *genç* biri. Sadece yirmi beş yaşında."

"sadece iki yaş daha genç."

"Evet, ama hayat tecrübeleri arasında büyük bir uçurum var. Nevins'te bir pizzacının üst katındaki bir dairede, şaka yapmıyorum, dört oda arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

"Bu dairenin içini gördünüz mü?"

"Henüz değil. Tüm o insanların bizi duyma ihtimali gözümü korkuttu ve sonra onu evime davet etmekten vazgeçtim çünkü metroya birlikte binmek zorunda kalmanın garip olacağını ve havayı bozabileceğini düşündüm ve evimin biraz süslü olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Yine de önümüzdeki hafta tekrar görüşeceğiz."

"Bu umut verici görünüyor."

Paige omuz silkti. "Göreceğiz bakalım. Seçeneklerimi açık tutmak istiyorum. Yine de Tinder'daki en yaşlı kişi olabileceğimi düşünüyorum."

"Bu doğru olamaz. Ama aynı zamanda bu yüzden Tinder'da değilim."

"Artık kimse yüz yüze görüşmüyor. Hepimiz telefonlarımıza bakmakla meşgulüz. Harika bir adamla tanışmak ve aşık olmak istiyorum, o yüzden bunu deneyebilirim."

"Peki ya kurbağalar?"

Paige gülümsedi. "Orada bir yerde bir prens olmalı."

"İyimserliğine hayranım. Keşke ben de aynı iyimserliği paylaşıyordım."

Paige içini çekti ve masaya baktı. "Ne?"

Lauren sordu.

"Ben sadece... Lütfen kızma ama Evan ve ben geçenlerde senin hakkında konuştuk. Belki de tüm bu kendini seçme olayı, biriyle çıkmak için çaba sarf etmek istememenden kaynaklanıyordur."

Lauren bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Bir yanı, başka birine bağlanmadan önce kendi mutluluğuna bakması gerektiğine kuvvetle inanıyordu ama Caleb'la olan bu şey onu planlarından saptırıyordu. Bir erkekle cinsel ve romantik bağlamda vakit geçirmenin ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Arkadaşlarını seviyordu, onlarla vakit geçirmeyi seviyordu ama Caleb hayatında bir boşluğa düşmüş gibi hissediyordu.

Ama hayatı tamamlanmamıştı. Caleb'la aralarındaki şeyler gizliyen olmazdı. İlişkileri zaman zaman gerçek dışı geliyordu.

"Olabilir," dedi, söz vermemiş gibi görünmeye çalışarak. "Gerçi her şeyden önce kendim üzerinde çalışmak istediğimi söylerken ciddiydim. Eğer biriyle çıkmayacaksam, bunun ne önemi var? Eğer mutlu ve bekarsam, kimseye zarar vermem."

"Elbette, ama... mutlu musun?"

Lauren öyle olduğunu göstermek için gülümsedi. Muhtemelen pek inandırıcı değildi. "Oraya geliyorum."

"Öyle misin?"

Lauren arkadaşlarının bunu gerçekten anlamamasından ya da yalan söylediğini düşünmelerinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Yalan söylemiyordu; kendi mutluluğunu bulmak istediğini söylerken ciddiydi. "Bakın, bu boş bir duygu değildi. Muhtemelen şu anda Pop'a girip eve gidecek adam bulabilirim. Mesele bu değil. Önemli olan kendime odaklanmak, hayallerimdeki adamla tanışamasam bile hayatımdan memnun olmanın bir yolunu bulmak. Evan, Brooklyn'de uygun erkek kalmadığı için çılgına dönmüş durumda ve bence korkuları yersiz olsa da, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim bir erkekle asla tanışamayacağım gerçek bir olasılık. Gelecekteki mutluluğumun evlenip evlenmeyeceğime bağlı olmasını istemiyorum. Belki evlenirim, belki evlenmem, ama bunun bir önemi olmamalı."

Paige ellerini kaldırdı. "Pekala."

"Sadece söylüyorum. Bu seni ve Evan'ı eleştirmek için de değil. Eğer doğru kişiyi bulmak, evlenmek ve bebek sahibi olmak seni mutlu edecekse, bunu yapmalısın. Eğer bir ilişki içinde olmak seni mutlu ediyorsa, umarım New York'ta birlikte olabileceğin en iyi erkeği bulursun. Benim şahsen başka önceliklerim var ve şu anda her şeyden çok buradaki işimde başarılı olmak istiyorum. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Eğer bir gün doğru adam buraya gelirse, bu başka bir şey olurdu, ama henüz hayatıma girmediğine göre, o zaman erkek olsun ya da olmasın, hayatımı harika hale getirmek için çalışmak istiyorum."

Paige bir an için kaşlarını çattı. "Tamam. Yani, anlıyorum. Sana inanıyorum. Sadece romantizmden kendi isteğinle vazgeçtiğinden emin olmak istedim, umutsuz hissettiğin için falan değil."

"Romantizmden vazgeçmedim. Sadece önceliğim değil."

". Pekala. Sanırım Brandon'a bir şans daha vereceğim."

"Güzel. Umarım işe yarar." Ve şimdi aralarında garip bir durum vardı. Lauren kanepeye oturdu ve alnını ovuşturdu. "Konuştuğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Biz kadınlar işimizin bir erkeği memnun etmek olduğunu düşünerek büyüyoruz, oysa amacımız kendimizi memnun etmek . Kelime oyunu yaptım sanırım. Eğer biriyle çıkmıyorsanız, umarım iyi bir vibratörünüz vardır."

Lauren güldü, bu da aralarında oluşan gerginliği kırmış gibi görünüyordu.

Paige ayağa kalkınca Lauren da kalktı. Paige yanına gitti ve Lauren'a sıkıca sarıldı. "Sen harika bir arkadaşsın ve seni seviyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

"Teşekkürler," dedi Lauren. "Ben de sana." Lauren kucaklaşmanın içine gömüldü ve vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Ayrıldıklarında Paige, "Bu hava geçer geçmez yola çıkmam gerekiyor. Adliye binalarının yakınındaki bir kafede kitap kulübünün toplantısını basarak onları yer değiştirmeye ikna etmeye çalışacağım." Göz kırptı. "Ayrıca kitabı okudum. Paralel evren New York'ta geçen tuhaf bir roman, yaşlı bir adam ve genç bir kız var ve tam olarak açıklayamıyorum ama mükemmeldi."

Dışarıda yine gök gürledi.

"Ya da belki biraz burada kalırım. Sanırım yeni baristanın latte becerilerini test edeceğim. Bir şey ister misin?"

"Tabii, biz onu test ederken ben de vanıyalı latte içirim."

"Güzel. Hemen döneceğim."

Lauren süpürme işine geri döndü. Az önce Paige'le yaptığı konuşmayı düşündü. Aklında Caleb vardı ama elbette yüksek sesle bir şey söyleyemezdi. Aralarındaki şeyin gizli ve tanımlanmamış kalmasını istiyordu. Bu, ikisi de istediği sürece devam edecekti. Peki Lauren bunu istiyor muydu?

Bilmiyordu. Onun hakkında ne hissediyordu?

Her şeye rağmen Caleb'ı seviyordu. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Seks akıllara durgunluk , ama onunla takılmayı ve televizyon izlemeyi, onunla paket Asya yemeği yemeyi, hatta

Sadece onunla konuşuyordum. Elbette hâlâ tartışıyorlardı ama tartışmalar eğlenceliydi. Onu kızdırmaktan, hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanıyordu ve o da aynısını kendisine yapmaktan hoşlanıyordu. İlk başlarda kavgaları çok sertti ve hâlâ onun kibirli olabileceğini düşünüyordu ama şimdi onun amacının ne olduğunu daha iyi anlıyordu.

Tek istediği gerçek bir ilişki içinde olmalarıydı. Evlenecekler miydi? Kim bilebilirdi ki? Kimin umurundaydı? Şu anda sadece sahip oldukları şeyi keşfederlerse neler olacağını görmek istiyordu.

Lauren çocukken annesinin geyik şeklinde antika bir mum söndürme aleti vardı. Lauren ve erkek kardeşi her büyük yemeğin sonunda mumları kimin söndüreceği konusunda kavga ederlerdi. Caleb'in ilişkilerini çerçevelemek istediği yol, o mum söndürücüye çok benziyordu. Ağır bir şeydi, bir tür metalden yapılmıştı ve alevi yarım saniyede söndürebiliyordu. Bir bakıma Caleb, Lauren'la olan ilişkisinin üzerinde bir mum söndürücü gibi duruyordu: ağır, tereddütsüz ve alevi her an söndürmeye hazır.

Bu işe yaramazdı. İlişkileri sadece seksten ibaretken, ilişkilerinin sona yaklaşması büyük bir mesele gibi gelmemiştir. Ama şimdi bir eşiği aşmışlar ve birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı ya da en azından Lauren Caleb'den gerçekten hoşlanıyordu. İlişkinin yaklaşan sonu Lauren'ın istediği ya da dört gözle beklediği bir şey değildi, yine de kaçınılmaz hissediyordu.

Belki de buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Caleb hiçbir şeye bağlı kalmayacaksa, neden devam ettirmeye zahmet etsin ki?

Doug Francis sıırıslıklam bir halde veteriner kliniğine koştı. Caleb fırtına başladığında resepsiyonda Rachel'la görüşüyordu, bu yüzden Doug'ın fırtınanın kurbanı olduğunu görünce şaşırmadı.

"yağmur var," dedi Doug. "Sen iyi misin?" Caleb sordu.

"İyi. Sadece... ıslak."

"Depoda temiz önlükler var," dedi Rachel.

"Tanrı seni korusun. Bu klimanın içinde ıslak kıyafetlerle durursam donarım. Burası hep böyle soğuk mudur?"

Doug kliniğin arka tarafına yöneldi. Caleb Rachel'a baktı. Rachel omuz silkti. "Yağmur bu kadar şiddetliken öğleden sonraki tüm randevularımız gecikecek."

"Sanırım bugün sadece bir tane daha var. Sonra çıkıyorum." "Oooh, bu gece sıcak planlar?"

"Pek sayılmaz."

Rachel güldü. "Gerçekten mi?"

"Böyle söyleyince kendimi köprü trolüymüşüm gibi hissediyorum. Bir erkek uzun bir iş gününden sonra eve gidip yemek artıkları yiyemez ve beyzbol maçı izleyemez mi?"

Rachel bir kaşını kaldırdı, sonra güldü. "Yani, bak, sen yakışıklı bir adamsın. Muhtemelen bir aynan vardır ve bunu zaten biliyorsundur. Yeni boşandığını biliyorum ama Brooklyn bekâr olmak için o kadar da kötü bir yer değil."

Caleb bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Geçen hafta sonu erkek arkadaşım ile birlikte Gowanus'taki bir barbekü restoranına gittik. Bu arada, başka bir barbekü mekanından iki blok ötede. Brooklyn'de neden bu kadar çok tütsülenmiş et satan yer var?"

Caleb güldü. "Bilmiyorum."

"Neyse, bu restorandaydık ve burası tam bir et pazarı. *Her* anlamda. Tamamen açık hava, yani yazın muhtemelen oldukça sıcak, oturma alanlarının her yerinde barlar var ve sonra yemek siparişi verdiğiniz bir tezgah var. Bu hafta sonu çok kalabalıktı. Her yerde insanlar vardı. Barda üniversiteden yeni mezun olmuş bir adam bana asıldı ve tabii ki onu reddettim ama cesaretine hayran kaldım."

"Bu hikayenin bir kıssadan hissesi var mı?"

"Ben sadece Brooklyn'de boşandıktan sonra toparlanmak isterseniz insanlarla buluşabileceğiniz bunun gibi pek çok yer olduğunu göstermeye çalışıyorum."

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

"Tabii zaten biriyle görüşmüyorsan?" Rachel kaşlarını kaldırdı. "Hayır," dedi Caleb, çoğunlukla yalanın tadının nasıl olduğunu görmek için.

Bundan hoşlanmadı. Kimseyle görüşmediğini söylemek Lauren'a ihanet etmek gibi geliyordu. Ama neden öyle olsun ki? Lauren'la bu tartışmayı daha yeni yapmıştı. karşı herhangi bir bağlılıkları yoktu. Birlikte bir gelecekleri yoktu. Sadece takılıyorlardı. Muhtemelen yakında bitecekti.

Ama gerçekten kısa sürseydi, sona erme ihtimali onu bu kadar üzmezdi.

Düşüncelerini bir kenara itmeye çalışarak başını salladı. Doug temiz, parlak mavi önlükleriyle günü fethetmeye hazır görünüyordu. ". Artık Brooklyn'in hasta köpekleri ve kedileri için hazırım."

Rachel ön pencereye doğru baktı. "Yağmur yavaşlıyor gibi görünüyor. Umarım bu yakında hastaların geleceği anlamına gelir."

Ancak veteriner kliniğine gelenler köpekler ya da kediler yerine, kalın takım elbiseli bir çift adamdı. Daha şık olan, muhtemelen kapının yanında durduğu için Caleb'a doğru bir el uzattı.

"Merhaba, ben Brian Randolph," dedi adam, "bu da asistanım Mr. Newton. Caddenin karşısındaki binanın sahibiyiz."

"Uh-huh," dedi Caleb. Hem Rachel'ın hem de Doug'ın gerildiğini hissedebiliyordu.

"*Bu binanın sahibiyle olası bir satış hakkında konuşuyordum. Henüz evet demedi ama sert oynayabilirim. Yeni ev sahibiniz olacağım için buradaki kliniğe bir göz atmak istedim. Anladığım kadarıyla burası civardaki en yoğun kliniklerden biri.*"

Rachel ellerini kalçalarına koydu. "Brooklyn'de acil saatleri olan sadece iki veteriner kliniğinden biriyiz. Diğer Midwood'da."

Randolph başını sallayarak, "Evet, buradan epey uzakta," dedi. "Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, en azından kısa vadede. Bunun gibi bir işletme mahalleye değerli bir hizmet sunuyor."

İş kelimesinin kullanılması Caleb'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bir kliniğin sahibi olduğu ve finansmanı ile ilgilenmek zorunda kaldığı zamanlarda bile, kliniği kâr amacı güden bir işletmeden çok bir klinik olarak görüyordu. Örneğin, Caleb ve Kara ilk kıtlık aylarında kendilerine ödeme yapmamayı tercih etmişlerdi çünkü hastalar banka bakiyelerinden daha önemliydi. Neyse ki hayatlarının o dönemi uzun sürmemiş ve kâra geçmişlerdi ama Caleb yine de tam olarak bu şekilde düşünmüyordu.

Lauren bu sümsüğün binayla ilgilendiğini söylemişti ama Diane satmakla ilgilenmiyor gibiydi. Peki bu Randolph denen adam neden veteriner kliniğinin etrafını kokluyordu?

"Bu uzun vadede kliniği kapatabileceğiniz anlamına mı geliyor?" Rachel sordu. "Yani binayı satın alırsanız."

"Hayır, ilk başta değil." Doğru.

"Dur tahmin edeyim," dedi Caleb. "Blokta binaları satın alıyorsunuz, böylece her şeyi dümdüz edip yerine göze batan camdan bir kule dikebileceksiniz, böylece birinci katta bir banka ve Starbucks, üst katta ise lüks apartman daireleri olacak ve böylece mahallenin tüm kişiliğini yok edeceksiniz."

Randolph karşı çıktı. "Bu blokta gayrimenkule yatırım yapmakla ilgileniyorum, evet, ama kötü amaçlar için değil. Bu mahalleye en iyi şekilde hizmet edecek işletmeler bulmak istiyorum. Daha fazla konut, daha iyi restoranlar ve evet, bir veteriner kliniği, hepsi bunun bir parçası. Ancak hepiniz zanaatınızı son teknoloji ürünü bir tesiste icra etmeyi tercih etmez miydiniz? Daha iyi teknoloji, daha yeni ekipmanlar, daha güzel tesisler? Bu bekleme odası oldukça karanlık, sizce de öyle değil mi?"

O sırada bir kadın ve bir Alman çoban köpeği içeri girdi. Rachel kapıya koştu ve kadının şemsiyesi için bir çöp tenekesi uzattı. Caleb kadına minnettardı.

köpek, bir sonraki randevusu, onu bu konuşmadan kurtardığı için. Doug, Rachel'ın masasındaki programa bakmakla meşguldü.

Rachel köpeği işaret ederek, "Hastalarımız var," dedi. "Yine de uğramanız ne güzel."

İçerideyken hiçbir şey söylemeyen asistan, ıslak bir köpeğin varlığından gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyordu. Kaçmak niyetiyle kapıya doğru bir adım attı ve Alman kurdu da tüylerindeki suyu silkelemek için o anı seçti. Newton'ın üzeri küçük damlacıklarla kaplıydı ve derisinden sürünerek çıkmaya hazır görünüyordu.

Newton Randolph'a, "Evet, gidelim," dedi.

"Gerçekten." Randolph etrafına son bir kez baktı, belli ki mekânı ölçüp biçiyordu. "Umarım size düşünecek bir şeyler vermişimdir. Bu binanın şu anki sahibinin pek çok yenileme için ödeme yapmaya gücü yetmez ama benim var." Sonra da ayrıldılar.

Rachel, Alman kurdu olan kadına köpeği Sınav 1'e götürmesini söyledi. Kapıdan geçtiklerinde Rachel abartılı bir şekilde ürperdi. "Bu adam çok ürkütücü. Tüylerimi diken diken etti."

"Olivia binanın etrafında dolaşan bir emlakçı olduğunu söyledi," dedi Doug. "Sanırım bu oydu."

"Diane'in satacağını , değil mi?" diye sordu Rachel.

Doug omuz silkti. "Bilmiyorum, ama büyük bir para yığını insanların karakterlerinin dışında davranmasına neden olur. Bu da Scrooge McDuck gibi içinde yüzdüğü bir kasa dolusu parası olan bir adama benziyor."

"Diane eksantrik biri ama ev sahibi olarak onu o adama tercih ederim. Güzel sos." Rachel başını salladı. "Peki daha iyi tesisler hakkında söyledikleri neydi? Bizi Diane'i satmaya ikna etmeye mi çalışıyor? Ya da burayı yıkabilmek için daha güzel bir binaya taşınmaya mı? Son oyunu ne?"

"Belli değil," dedi Doug. "Çizgi filmlerdeki kötü adamlara benziyor."

Caleb çok fazla düşünmeden, "Bu işi seviyorum," dedi. Rachel ve Doug yüzlerinde sorgulayan bakışlarla ona doğru döndüler. İçini çekti ve "Sadece söylüyorum. Burada çalışmayı seviyorum. Burada çalışmaya devam etmek istiyorum. Sık kafalı bir müteahhit binayı satın alıp yıkarsa gerçekten yazık olur."

"Amin," dedi Doug.

"Gidip baksam iyi olacak..." Caleb masadan çizelgeyi aldı. "Kaptan von Trapp."

Doug şarkı söyledi, "Tepeler havlama sesleriyle canlı..." Caleb güldü ve muayene odasına geri döndü.

Bölüm 20

Lauren kalabalık bir otelin balo salonunda boş bir koltuk arıyordu. Diane bu tür mesleki gelişimleri teşvik ettiği için kedi davranışlarıyla ilgili yeni bilimler hakkında bir sempozyuma gelmişti. Sempozyum Midtown'da bir otelde düzenleniyordu. Brooklyn'e taşındığından beri Lauren, Times Meydanı çevresindeki bu yoğun turist trafiğine sahip bölgede çok daha az zaman geçiriyordu. Etraflarındaki binalara ve ışıklara aval aval bakan turist ailelerin yavaş hareket eden kalabalığını itmek zorunda kaldığı için zaten stresliydi ve insanların kaldırımında beş adım yürümesi gerektiği için geç kalacağından endişeleniyordu.

Lauren sempozyumun web sitesini ilk gördüğünde, kedilerin nasıl davrandığı hakkında daha fazla bilgi edinmenin kafenin nasıl işletileceğine dair aldığı bazı kararları daha iyi açıklayabileceğini düşünmüştü, ancak şimdi buradaydı ve dinleyiciler tarafından sınıfta bırakıldığını hissediyordu. Etrafındaki neredeyse herkesin rozetinde *Dr.* ya da *DVM* yazıyordu ve o burada sadece bir kedi kafesinin işletmecisi olarak bulunuyordu.

Uzun zamandır kendini bu kadar aptal ya da hissetmemişti.

"Şurada boş bir koltuk var," dedi sağından bir ses.

Döndü ve yakışıklı bir adam gördü - yaka kartına göre adı Michael olan bir veteriner - ve gülümsedi. "Teşekkürler."

"İşte, benimle gel."

Lauren Michael'ı kürsünün yaklaşık sekiz sıra gerisindeki bir sıranın sonunda bulunan bir çift boş koltuğa kadar takip etti.

"Oturacak yer bulmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Biraz bunalmıştım."

"Sorun değil. Bu arada ben Mike. Şehir dışında bir veteriner kliniğinde çalışıyorum."

"Oh. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lauren." Kimlik bilgilerini kasıtlı olarak sakladı, çünkü Caleb'in ilk tanıştıklarında yaptığı gibi onunla alay etmesi muhtemeldi.

Caleb artık onun işine biraz saygı duyuyordu ve muhtemelen bu sempozyuma katılmasından etkilenecekti. Ama bu yabancıyla işi fazla ileri götürmek istemiyordu.

"Michael elindeki programı göstererek, "Antik Yunan'da sempozyumun bir grup erkeğin oturup içki içtiği ve konuştuğu bir etkinlik olduğunu biliyor muydun?" dedi. Senin gibi güzel bir kadının katılmasına izin verildiğine göre sanırım evrim geirmişiz."

Lauren bununla ne yapacağını bilmiyordu. Ona bir yer bulmuştu; teşekkür etmekten başka bir borcu yoktu. Şimdi de ona asılıyor muydu? Tamam. Gülümsedi, dersin yakında başlayacağını umuyordu. "Bunu bilmiyordum," dedi. "*Sempozyum* kelimesi hakkında yani."

"Mezun olduktan sonra patates kızartması ister misin diye sormayan bir işi bulabilmek için biyolojiye geçmeye karar vermeden önce üniversitede bir dönem klasik okudum."

"Yani sadece bölüm değiştirmekle kalmadınız, aynı zamanda o işe girmek için yıllarca fazladan eğitim aldınız?"

Mike omuz silkti. "Okulu seviyordum, ne diyebilirim ki?"

Şimdi de onu kızdırıyordu. Caleb'in de hataları vardı ama küstahlığı, Lauren'a sırttan Mike'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye yaklaşamıyordu.

Ugh. Bu adamın nesi vardı böyle? Ve neden Caleb'i aklından çıkaramıyordu?

Neyse ki bir müzik almaya başladı ve bu akşamki panelin konuşmacıları kürsüye çıkıp bir masanın arkasına oturdular. Lauren bakışlarını ileriye, konuşmacılara odaklayarak Mike'ı görmezden gelmeye çalıştı.

Konuşma bitene kadar uslu durdu.

Ayağa kalktı ve balo salonundan çıkmak üzereydi ki Mike, "Bu otelin en üst katında gerçekten güzel bir salon var. Aslında dönüyor. Mükemmel bir şehir manzarası var. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Mike kötü davrandığı için bile değildi. Sadece ondan hoşlanmadığı bir elektrik almıştı. Ona biriyle görüştüğünü söylemek için ağzını açtı ama öyle miydi? Caleb'la bu gizli, belirsiz ilişkiyi yaşamaktan nefret ediyordu. Öte yandan, Mike'ın gerçeği hak etmesi için hiçbir neden yoktu ve resmi olarak görüşmüyor olsalar bile Lauren'ın düşünceleri açıkça başka bir adama bağlıydı.

"Orada iyi misin?" Mike sordu. "Sadece bir içki. Evlilik teklifi değil."

"Dinle Mike, seninle konuşmak harikaydı ama-"

"Lauren?"

Lauren döndü ve sanki onu hayal etmiş gibi Caleb karşısındaydı. "Oh. Selam," dedi.

"Onun sen olduğunu sanıyordum." Caleb onun yanına yerleşti ve elini Mike'a doğru uzattı. "Ben Dr. Caleb Fitch. Brooklyn'de veterinerim."

"Doğru. Tanıştığımıza memnun oldum." Mike Caleb'ın elini sıktı. "Burada ne yapıyorsun?" Lauren sordu.

Caleb başparmağını kürsüye doğru uzatarak, "Jenny Cartwright veterinerlik okulundan sınıf arkadaşımdı," dedi. Dr. Cartwright panelistlerden biriydi. "Onu görmeye ve manevi destek vermeye geldim. Ya siz?"

"Mesleki gelişim," dedi Lauren, biraz utanmış hissederek. Kesinlikle buraya ait değildi.

"Evet, Jenny'nin kedi davranışları üzerine yaptığı araştırma gerçekten ilginç. Ve onun adına sevindim. Mezun olduğumuzda daha fazla akademinin parçası olmak istemiyordum ama o araştırmanın veteriner hekimlik yapmaktan daha ilginç olduğunu düşünüyordu."

"Siz arkadaş mısınız?" Mike sordu.

"Bir bakıma komşuyuz," dedi Caleb.

Lauren, Caleb'e kedi kafesi işlettiğini söylemesini istemediğini zihinsel olarak iletmeye çalıştı ve sonra kendini aptal gibi hissetti çünkü yaptığı işten gurur duymalı ve buraya ait değilmiş gibi hissetmemeliydi. Buraya aitti. Sunumun her kelimesini anlamıştı ve araştırmayı da ilginç bulmuştu.

"Şu içki meselesine gelelim," dedi Mike.

Caleb kolunu ona doladı ve bu onu şaşırttı. Omuzlarında ağır bir yük hissetti.

Caleb, "Sana bir sonraki sefere çek vermek zorunda kalacak," dedi. "Şimdi benimle geliyor."

Caleb'in ses tonu güçlü ve biraz da sahipleniciydi, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Mike ellerini kaldırdı, muhtemelen bu toprak tartışmasını kaybettiğinin farkındaydı. "Pekâlâ, görüşürüz Lauren. Görüşürüz Lauren. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Mike başka bir yöne gittiğinde ve Caleb onu çıkışa doğru yönlendirmeye başladığında, "Bu yaptığın çok çirkindi," dedi.

Caleb kaşlarını çatı. "Bu uygunsuz muydu? Sadece düşündüm-"

"Onu kibarca nasıl geri çevireceğimi düşünüyordum, o yüzden sorun değil, ama orada mağara adamı gibi davrandığın için üzerime işeyebilirdin."

Caleb kolunu çekti. "Ah. Özür dilerim. Düşünmüyordum bile. Sana *sahip olduğumu* falan düşünmediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece o adamdan hoşlanmadım."

"Biliyorum. Ben de öyle. Hadi buradan gidelim."

Lauren'ı balo salonunda Mike denen adamla konuşurken gördüğünde Caleb'in göğsünü delip geçen kıskançlık dalgası, olmaması gerektiği halde Caleb'i şaşırtmıştı. Bu kadına karşı bir şeyler hissetmeye başladığı gerçeğiyle yüzleşmeliydi.

Yani onun dikkatini çekmek ve çok iyi biri olabilecek o adamla çıkmasını engellemek için oraya gitmişti. Ve onunla çıkmaya da hakkı vardı, çünkü Caleb'a karşı herhangi bir bağlılığı yoktu. Ve yine de.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu dışarı çıktıklarında.

"Ah, şey. Bir şeyler içmek ister misin?"

Lauren burnunu kıvırdı, bu öneriden hoşlanmadığı belliydi. "Biraz yürüyebilir miyiz? Times Meydanı bölgesinden uzaklaşabilir miyiz?"

"Pekâlâ. Yolu göster."

Caleb şehri hâlâ iyi tanıımıyordu ama doğuya, Altıncı Cadde'ye doğru yürüdüklerini fark etti. Çok geç değildi, saat sekizi biraz geçiyordu ama Times Meydanı balonunun dışına çıktıklarında sokaklar oldukça boştu, ofis çalışanlarının hepsi evlerine gitmişti.

"Akşam yemeği yedin mi?" Lauren sordu.

"Evet, sunumdan önce Jenny ile yemek yedim."

"Bu Jenny. O mu-"

"Bir lise matematik öğretmeniyle mutlu bir evliliğim var. Biz sadece eski arkadaşız." "Bu beni ilgilendirmez."

Caleb bunun peşine düşmek istemedi. Muhtemelen Lauren'ın kafasındaki düşünce süreci de az önce kendisinininkine benziyordu. "Yemek yedin mi?"

"Evet, buraya gelmeden önce bir sandviç yedim. Yine de bir şeyler atıştırabilirim." Etrafına bakındı. "Şu zilyon çeşit dondurulmuş yoğurt satan yerlerden biri. Hadi oraya gidelim."

Caleb güldü. "Tamam."

"Tabii donmuş yoğurt sevmiyorsan." "Kim

donmuş yoğurt sevmez ki?" "Canavarlar.

Pekâlâ, gidelim."

Yoğurt dükkânı self-servisti, yirmi bir çeşit arasından seçim yapılabiliyordu ve geniş bir sos barı vardı. Caleb tüm seçeneklere baktı, birkaç tanesini denedi ve biraz çilekli ve biraz vanilyalı yoğurtta karar kıldı.

Üstüne de çilek. Kasada Lauren'le buluştuğunda, Lauren'in elinde en az beş farklı tat ve bir sürü malzeme olan bir fincan vardı: ezilmiş kurabiyeler, çikolata parçaları, gökkuşağı serpintileri, marshmallow ve bir tutam çırpılmış krema.

Caleb, "Ne güzel dondurmanız ," dedi.

Lauren onun fincanına baktı. "Taze meyve mi? Nasıl gevşeyeceğini biliyor musun?"

"Bardağını tezgâhın üzerine koy." Cüzdanını çıkardı. "Tatlı benden."

"Pekala."

"Benimle kavga etmeyecek misin? Bunun bir randevu olmadığını protesto etmeyecek misin? Kendi donmuş yoğurdunun parasını ödeyebilen modern bir kadın olduğunu mu?"

Lauren sırtıttı ve kasanın yanındaki tartıda kendi bardağını onunkinin yanına koydu. "Bunların hepsi doğru. Ama aynı zamanda sen teklif ettin ve benden daha fazla para kazanıyorsun."

Caleb kasiyere kredi kartını uzattı. "Yeterince adil."

Parlak kırmızı koltukları olan bir kabine yerleştiler ve karşılıklı oturdular. Lauren yemeğe başladı. Caleb ilk ısırtığı almadan önce bir süre onun yemesini izledi.

"Senin gibi bir kadının bir yerde ne işi var?" dedi. "Ha?"

"Sizi sempozyuma getiren neydi?"

"Diane beni mesleki gelişim konusunda teşvik ediyor, bu yüzden şehirdeki evcil hayvanlarla, hayvan barınaklarıyla ya da veterinerlikle ilgili her kuruluşun e-posta listesinde adım var. Postadan bu şey için davetiye aldığımda, Diane gitmem için beni teşvik etti. Kedi davranışları hakkında daha fazla şey öğrenmenin kafedeki kedileri daha iyi yönetmeme yardımcı olabileceğini düşündü."

"İşe yarar bir şey öğrendin mi?"

"Evet, vahşi kolonilerde gözlemlenen davranışların tartışılması özellikle ilginçti. Kedi kuyruklarının size bir şey söyleyebileceğini bilmiyordum ama kafedeki kedilerin birbirlerini sürekli kuyruklarını kaldırarak selamladıklarını gördüm. Eğer bu gerçekten dostça yaklaşıtları anlamına geliyorsa, bu iyi bir haber gibi görünüyor."

"Ayrıca mırlamak, avı yanlış bir güvenlik duygusuna çekmenin bir yolu olabilir."

Lauren güldü. "Bunu biliyordum. Ve buna kesinlikle inanıyorum. Kafede mırlamanın her zaman memnuniyet belirtisi olmadığını bilecek kadar çok kedi tarafından saldırıya uğradım."

"Saldırıya mı uğradı?"

"Önemli bir şey yok. Çoğunlukla sıyrıklar." Kolunu uzattı. Üzerinde birkaç kırmızı kesik vardı, hepsi de önemsizdi.

"Hiç ısırıldın mı?"

"Arada . Sık sık değil. Olivia'nın önerisi üzerine böyle durumlar için bir prosedürümüz var. Personel tuvaletinde birkaç tam ilk yardım çantası ve antibakteriyel merhem var."

"Tamam. Sadece merak ettim. Arada sırada ben de ısırılıyorum. Genellikle kedilere aşı yaparken."

"Evet, bu dersi zor yoldan öğrendim. İlk kafe kedilerinden birini aşı yaptırmak için kliniğe getirdim ve iğne derisine değ er değ mez kafasını çevirip dişlerini elime geçirdi. Bütün elim bir hafta boyunca kırmızı ve şişti. Reçeteli antibiyotik merhem almak zorunda kaldım."

"Eğlenceli."

"Evet, o da değil." İkisi de güldü.

"Sanırım bu gece orada olman iyi oldu," dedi Lauren.

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Mike denen adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Ve seni gördüğüme üzölmüyorum."

"Ben de seni gördüğüme üzülmedim." Aslında onu görür görmez bir duygu döngüsüne . Onu gördüğüne şaşırmış ama bundan mutluluk . Mike'ı görene kadar salondan çıkmamayı düşünmüştü ama o anda ayakları onu doğruca ona götürdü. Çünkü onu kendine istiyordu. Bu da durumu değerlendirmek için hiç de adil bir yol değildi. Yemek yerken ve sempozyumun bazı ince noktaları hakkında sohbet ederlerken, Caleb'in aklına başka bir eşiği geçtikleri geldi ve şimdi ellili yılların bir fantezisindeymiş gibi donmuş yoğurt yemek için sıradan randevulara çıkan türden insanlardı. Ayrıca bunu, içki içmeye gittiklerinde gürültülü bir barda birbirlerini duymaya çalışmaktan çok daha fazla tercih ediyordu, çünkü o oldukça onu dinlemeyi severdim.

Ama bu yeterli miydi? Uzun süreli bir ilişki istemiyordu. Bir köpeğin dikkat süresinden daha uzun sürecek bir aşka güvenebileceğinden emin değildi. Ve Lauren'la değerli bir ilişkiyi sürdürebilecek kadar ortak noktaları olduğundan bile emin değildi.

Sadece ondan hoşlanmıştı.

Böylece yoğurt yediler. Bitirdiklerinde boş bardaklarıyla kabinde oturup gülmeye ve konuşmaya devam ettiler. Dükkan kapandığı için personel onları dışarı attığında dışarı çıktılar ve Caleb Lauren'ın elini tutmak istedi. Ama hayır, öyle bir ilişkileri yoktu.

"Eve hangi trenle gidiyorsun?" Lauren sordu.

"Neredeyse her şeyi alabilirim. 4/5 ya da 2/3 ya da Jay Street'e giden herhangi bir şey."

"O zaman F'ye binelim. Benim en yakın duran tren o." "Pekâlâ. Yolu göster."

Lauren'in şehrin sokakları hakkındaki bilgisi Caleb'inkinden çok daha iyiydi. Kendinden emin bir şekilde onu güneye, Bryant Park'a doğru götürdü. Yolda yeni binalar hakkında sohbet ettiler -Lauren birkaç blok ötede birkaç yıl önce var olmayan bir gökdeleni işaret etti-.

Ve şehrin nasıl değiştiğini. Caleb, Manhattan ve Brooklyn'deki inşaat miktarını zaman zaman şaşırtıcı buluyor, yeni gelişmeler için nerede yer olduğunu merak ediyordu, ancak New York ileriye dönük bir şehirdi, sürekli olarak eskiyi atıp yerine yeniyi koyuyordu.

Sonra dedi ki, "Şu bahsettiğin Randolph denen adam geçen gün kliniğe uğradı. Pisliğin tekine benziyor."

Lauren güldü. "Evet, oldukça kurnaz biri. Diane ona kesin bir dille satmayacağını söyledi ama sanırım hayır cevabını kabul etmiyor."

"Bize veteriner kliniğini kısa vadede tutacağına dair güvence verdi, en azından bloktaki tüm binaları yıkıp yerine fallik bir yüksek bina dikene kadar."

Lauren burnunu kıvırdı. "O kurtlu küçük asistanı sağlık bakanlığı yönetmelikleri hakkında bir sürü soru soruyor. Hayvanlar ayrı bir odada tutulduğu sürece yemek servisi yapabileceğime dair yasa açık. Yine de bizi kapatmak ve Diane'i satmaya teşvik etmek için bir şikayette bulunabileceğinden endişeleniyorum."

"Gerçekten mi? Pek teşvik edici değil. Diane alanı başkasına kiralayabilir."

"Diane hem mekânın hem de işletmenin sahibi, bu yüzden belki de işletmenin batması halinde uğrayacağı mali darbenin onu satmaya ikna edeceğini düşünüyorlar. Belki bu korku mantıksızdır ama Diane'den avukatıyla konuşmasını istedim. Görünüşe göre, biz temiziz, ama... Bilmiyorum. Randolph başımıza bir sürü bela açabilir."

"Ya da Diane onu birkaç kez daha geri çevirecek ve o da pes edecek. Brooklyn'de fethedebileceği bir sürü başka blok var. Sokağın karşısındaki binanın sahibi zaten o."

"Doğru. Evan ve ben orada ne inşa edeceği konusunda spekülasyonlar yapıyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, İtalyan restoranını ya da ucuzluk dükkanını kapatırsa çok kızarım. Ya da herhangi bir şeyi değiştirirse. Bilemiyorum. Orada yaşadığım için o bloğu sahiplendiğimi hissediyorum."

"Anlıyorum. Boston'da yaşarken, evimizin yakınındaki küçük dükkanlardan oluşan bu şirin sırayı yıkıp yerine tuhaf, küçük bir alışveriş merkezi yaptılar. Mahalleyi tamamen alt üst etti. Peki ne için? Bazı gayrimenkul geliştiricileri kimsenin alışveriş yapmadığı bir şey inşa ederek bir servet kazanabilsin diye. Kiracı bulmaları çok uzun sürdü. Umarım para kaybetmiştir. En sevdiğim evcil hayvan maması dükkânı o sıra dükkanlar arasındaydı."

Lauren güldü. "Acı çekmiyorsun."

Parka vardıklarında orayı insanlarla dolu buldular. Bir ucunda devasa bir sinema perdesi kurulmuştu. Caleb'in filmin *Büyük* olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Bu filme bayılıyorum," dedi Lauren. "Bitmek üzere olması çok kötü"

Caleb güldü. "İzlemek istemiyorsun, değil mi? Parkta hiç yer yok." İnsanlar akla gelebilecek her boşluğa oturmuş gibi görünüyordu.

"Hayır, sorun değil. Aslında DVD'si bende var." Lauren iç çekti. "Peki, romantik bulmam garip mi? Tom Hanks ve Elizabeth Perkins'in tatlı bir romantizmi var ama olması gerektiği gibi değil çünkü Tom aslında on üç yaşında."

"Romantik ve ürkütücü değil mi?"

"Oyunculuklar ürkütücü değil. Elizabeth Perkins pedofil falan değil. Tom Hanks'in otuz yaşında normal bir adam olduğunu düşünüyor. Ve çok fazla iyi erkekle tanışmadığı hissine kapılıyorsunuz, bu yüzden birlikte olamayacakları ortaya çıktığında gerçekten üzülüyor." Durakladı. "Ne?"

"Ne?"

"Yüzünle bir şey yapıyorsun." "Ne yapıyorum?"

"Sanki... Bilmiyorum. Aptal olduğumu düşünüyorsun ama beni şımartıyorsun." "Belki biraz öyleyimdir." Caleb sırtışın ağzını çektiğini hissetti.

"Artık aptallığımı sinir bozucu değil de çekici bulduğunu tahmin etsem yanlış olur muyum?"

"Haksız değilsiniz," dedi.

"Bu bir yıldızlar aşkı. Yani film." Caleb'e bir adım daha yaklaştı. "Birbirinden gerçekten hoşlanan iki insan, ama zamanlama berbat, bu yüzden yürümeyecek."

Caleb onun bakışlarıyla karşılaştı. Ona daha önce yüzünde hiç görmediği bir ciddiyetle bakıyordu. Zamanlama farklı olsaydı, Caleb'la iyi bir çift olabileceklerini mi ima ediyordu?

Belki de olabilirlerdi. Ama sahip olduğu tek şey şu andı. Ve şu anda onu öpmek istiyordu.

O da öyle yaptı. Önce, "Zamanlama çok kötü." dedi. Sonra eğildi ve onun dudaklarıyla buluştu. Kadın ellerini adamın omuzlarına koydu ve ona doğru bastırdı. Adam bunun donmuş yoğurduna koyduğu malzemeler gibi tatlı bir hoşgörü olmasını istemişti. Ama bunun yerine, şarj oldu.

Ondan *gerçekten* hoşlanıyordu.

Ama zamanlama imkânsızdı, bu yüzden çekildi.

Kadın gülümsedi. "Bu ne içindi?"

"Çok tatlısın."

"Beni herkesin içinde öptün."

"Kimse izlemiyordu."

Bir kaşını kaldırdı. "Doğru. Hadi gidelim, aşık çocuk. Senin evine mi benimkine mi?"

"Benim. Hank'i dışarı çıkarmam lazım."

"Kendimi davet ederek küstahlık , değil mi?"

"Hayır. Benimle eve gelmeni istiyorum. Molly iyi olacak mı?"

"Sempozyuma gitmeden önce onu besledim."

"O zaman gidelim."

Metroyla Brooklyn'e dönerken, birbirlerinden çok hoşlandıkları anlaşılan bir çiftin yanından geçtiler. Lauren Cat Café'deki bir müşteriden bahsediyordu ve Caleb onu pek dinlemiyordu ama kolunu ona doladığında konuşması kesilince memnun oldu.

"Çift olmadığımızı sanıyordum."

"Birkaç saatliğine öyleymişiz gibi
davranalım."

Sanki bu durum kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çatarak adama baktı ama sonra omuz silkerek "Tamam" dedi.

Bölüm 21

Caleb izin günlerinde geç saatlere kadar uyumayı severdi. Çoğu zaman, özellikle de gece vardiyasından sonra buna ihtiyacı olduğunu hissederdi. Son gece özellikle üzücü geçmişti. Bir köpeğe araba çarpmıştı. Mucizevi bir şekilde köpeğin hayati tehlikesi yoktu, sadece bacağı kırılmıştı ama iç kanama testi yapmak zorunda kalmanın stresi ve köpeğin sokağa fırlamasından kendini sorumlu tutan çılgın sahibi Caleb'in eve döndüğünde kendini harap hissetmesine neden olmuştu.

Kapı zili onu derin uykusundan uyandırdı. Saatin neredeyse öğlen olduğunu görünce biraz irkildi. Aceleyle bir bornoz giydi ve kapıya gitti, muhtemelen birkaç gün önce sipariş ettiği kıyafetlerden oluşan bir paket olmasını bekliyordu.

Ama hayır, Lauren'dı.

Caleb gözlerini ovuşturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim. Diane'in zorunlu kıldığı bir izin günündeyim ve canım sıkıldı, ben de bir merhaba demek için uğrayayım dedim. Yani, merhaba."

"Merhaba. İçeri gelsene?"

Caleb onu içeri almak için yoldan çekildi. Uyanıklık dalga dalga üzerine gelirken, onun burada olmasından biraz rahatsız olduğunu fark etti. Birbirlerinin dairelerine öylece uğrayan türden bir çift değillerdi. Gerçek bir çift bile değillerdi. Tamam, *öyleydiler*, artık bunu inkâr etmek zordu ama onun habersizce gelmesinden hoşlanmıyordu.

"Öğle yemeği getirdim," dedi. "Joralemon'daki İtalyan şarküterisinden sandviç aldım."

"Oh. Um. Bir fincan kahve koyayım."

Mutfağa gitti ve kahve makinesini çalıştırırken, çoğunlukla kas hafızası yoluyla, uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı. Lauren'ın ne getirdiğini merak ediyordu, çoğunlukla aç olduğu için, ama ona ne getireceğini nasıl bildiğini de merak ediyordu.

Birlikte pek çok yemek , değil mi?

Masaya döndüğünde, beyaz şarküteri kâğıdına sarılmış iki kahraman vardı. "Köfte parm," dedi Lauren birini göstererek, "ve prosciutto, mozzarella ve közlenmiş kırmızı biber. Birini seçin ya da her birinden yarımşar tane alabiliriz."

İkisi de kulağa hoş geliyordu. Ama Caleb hâlâ Lauren'ın kendi alanında olmasından rahatsızdı. Kan dolaşımına biraz yiyecek ve kafein girerken huzuru korumaya karar verdi. İki sandviçi de paylaştılar ve köfte özellikle lezzetliydi. Lauren diğer sandviçin yarısındaki prosciutto'nun kısmını çekti ve çok tuzlu olduğunu söyledi.

Bu kadını sevmişti. Hem de çok. Ama bu onların sahip olduğu türden bir ilişki değildi.

Lauren sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Ne ?"

diye sordu. "Ne mi?"

"Belli ki bir şey seni rahatsız ediyor. Oturduğundan beri kıpır kıpırsın ve rahatsız görünüyorsun."

Ona gerçekten söylemeliydi. Onu her görmek istediğinde kendini bu duruma sokmanın bir anlamı yoktu. "Benim bir pislik olduğumu düşüneceksin."

"Sadece söyle bana."

İç çekti. "Tamam, aramadan ya da mesaj atmadan öylece ortaya çıkmanı sevmedim."

"Oh. Pekala. Bir dahaki sefere mesaj atarım."

"Şey, hayır, mesele tam olarak bu değil. Sadece... Aramızdaki ilişki bu değil."

Sandalyesine geri oturdu. "Oh."

"Geçen gece çok eğlendik ama benim için değişen bir şey yok. Tekrar evlenmek istemiyorum, buna yakın olduğumuzdan değil, ama yine de seni yanlış yönlendirmek istemem. Hiçbir şey değişmedi."

Lauren yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Ben... Ben sana evlenme teklif etmiyorum. Büyük bir bağlılığa bile ihtiyacım yok. Ama senden hoşlanıyorum. Sadece bu işin nereye varacağını görmek için bir şans istiyorum ve bana öyle geliyor ki sen kendi yükünü bir kale haline getirmişsin ve bundan vazgeçmeyeceksin."

Caleb bu görüntüye gülmemek için elini ağzına götürdü, ki bu çok yerindeydi. "Bazı yüklerim var. Boşanmam... Travmatik olmasa da baştan sona berbattı. Sadece Kara'nın beni aldatması ve terk etmesi değil, o kadar inandığım ve emek verdiğim bu şeyin sağlam olmak yerine çürük çıkması da. *Sana* güvenmediğimden değil, hayata güvenmediğimden..."

Ve bu temelde doğrudu. Evreni kızdırmak için ne yaptığından emin değildi ama bu yıl çok boktan geçmişti. Ve en kötüsü de Kara'yla kliniklerindeki son kuruş için kavga ederken kendini en büyük aptal gibi hissetmesiydi. İlişkilerinin ne kadar lanetli olduğunu neden görememişti? Kara'nın mutsuz olduğunu neden görememişti? Gerçekten de hayat planına o kadar bağlıydı ki, planının nasıl altüst olabileceğini görememiş miydi?

Lauren'a güvenmediğinden değildi. Güveniyordu. Ama kendine güvenmiyordu. Kendi kararlarına güvenmiyordu.

"Bu çok boktan bir durum," dedi Lauren yumuşak bir sesle. "Hayata güvenmezsen nasıl yaşayabilirsin ki?"

Caleb gözlerini kaçırdı çünkü göğsü acıyordu... zayıflıktan mı? Utanç mı? Tam olarak emin değildi ama bundan hoşlanmamıştı. Lauren'ın önünde böyle hissetmek istemiyordu. Büyülü bir balonun içinde yaşamak istiyordu.

Sadece huysuz olduğu ve iyi seks yaptıkları, dışarıdan yemek yerken televizyon hakkında konuştukları ve şehirle ilgili ilginç şeyleri işaret ettiği uzun yürüyüşler yaptıkları bir yer. Onun ne kadar berbat durumda olduğunu, neler hissettiğini bilmesini istemiyordu.

"Bu bir meydan okuma," dedi.

"Doğru. Yani bu senin 'Sorun sende değil, bende' demenin güzel bir yolu." "Ben... bu bir ayrılık değil. Seni görmeyi bırakmak istemiyorum." Lauren kaşlarını çattı. "Ama aynı zamanda hiçbir şeyin değişmesini de istemiyorsun."

"Özür dilerim. Ben de senden hoşlanıyorum ama bu..." Aralarında eliyle işaret etti. "Bunların bazıları beni rahatsız ediyor. Randevulaşma konusunda henüz ayaklarım yere basmıyor. Bu yüzden bu şirin, spontane şey beni geriyor."

"Hayır, anlıyorum. Yanmışsın, tekrar denemek istemiyorsun, bu doğal. Hiçbir insanın otuzlu yaşlarına kadar bazı yükler biriktirmeden gelebileceğini sanmıyorum. Ama bunu kesip atmak-"

"Bunun ne olduğunu sen de biliyordun. Bunun hakkında konuşmuştuk." "Peki. Bana iki kez söylemek zorunda değilsin. Ben giderim." "Hayır, Lauren, ben-"

"İkisini yapamazsın, Caleb."

Lauren ültimatom fikrinden hoşlanmazdı. Genellikle adil olmazlar ya da imkansız seçenekler sunarlardı. Ama "beni al ya da bırak" yüksek sesle söylemesi gereken bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı.

Onun yerine, "Pekâlâ, buraya daldığım için özür dilerim. Geçen geceden sonra aramızda bir şeylerin değiştiiğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım."

"Lauren, yapma-"

"Ya da, bilirsin, sandviçlerle gelmemi, seni evliliğe ikna etmeye çalıştığım şeklinde değil de, izin günümde seninle öğle yemeği yemek istediğim şeklinde yorumlayabilirsin."

Caleb kaşlarını çattı. "Seni suçlamadım-"

"Hepimizin yükü var! İyi ve kötü ilişkiler yaşadım ve bir ya da iki kez kalbim kırıldı. Tedirgin olmanı anlıyorum. Ben de tedirginim. Eski sevgilim Facebook'ta ilk çocuğunun yolda olduğunu duyurdu ve ben hala bu konudaki duygularımı nasıl ele alacağımı çözemedim." Alnını ovmak için durakladı. O paylaşımı daha bu sabah görmüştü ve hâlâ etkisindeydi. Hayatında bir zamanlar Derek'le böyle duyurular yapmayı hayal etmişti. Bugün onun bu duyuruyu yapmasını izlemek bir tür alternatif evrene bakmak gibiydi. Ama tekrar daha acil olan konuya odaklandı. "Yüzümüze inat burnumuzu kesmeyelim."

Caleb, "Muhtemelen ilişkimiz hakkında tartışmak için ilişkimizde olmaktan daha fazla zaman harcıyoruz," dedi.

"Yani... ne? Benimle birlikte olmak istiyor musun?" "Tabii ki seninle olmak istiyorum!"

Lauren yarı yarıya onun hayır demesini bekliyordu, bu yüzden sözlerindeki inanç yeterince şaşırtıcıydı ve bir an konuşmadı. O da bunu yüksek sesle söylediğine şaşırmış görünüyordu. Kadın alnını ovuşturdu.

"Sadece çıplak bir şekilde, ya da..."

Caleb kaşlarını çattı. "Ben aptal değilim. Birlikte televizyon izlemek ve donmuş yoğurt yemek gibi çıplak olmayan pek çok şey yaptığımız gerçeğini görmezden gelmiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama aynı zamanda bir ilişki içinde olmak bile istemiyorsun. Birbirimizi gördüğümüzü kimseye söylemek istemiyorsun. Sadece aramızdaki şeyin küçük bir baloncuk içinde var olmasını istiyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun?"

Lauren'ın bir yanı çılgılık atarak kaçmak istiyordu. Bu tartışmayı kazanmanın, kalbinin bir parçasına basılmadan oradan uzaklaşmanın, bunu sonsuza dek mutlu bir sona dönüştürmenin hiçbir yolu yoktu. Dedi ki, "Seni kandırmaya çalışmadığıma güvenmeni istiyorum. Tek istediğimin bu olduğuna güvenmeni istiyorum."

senin arkadaşlığın. Seninle toplum içinde birlikte olabilmek ve kendimi kirli bir sır gibi hissetmemek istiyorum. Sadece gelecekte korkmak yerine ne olabileceğimizi anlayabilmemizi istiyorum."

Caleb dudaklarını büzerek uzun bir süre uzaklara baktı. Hiçbir zaman bir şey hakkında derin derin düşündüğü zamanki kadar yakışıklı görünmezdi ve bu sabah onu yataktan yeni kalkmış, zaman düzgün olan saçları dağılmış ve bir tarafa doğru sarkmış, üzerinde sadece eski bir eşofman ve yırtık pırtık bir bornozla yakalamış olması, dünyaya sunduğu Caleb'i değil de gerçek Caleb'i gördüğünü hissetmesine neden oldu. Ve bazen o adama, bazen birlikte olduğu adama göz ucuyla baktığı için, onu çözdüğünü sanıyordu.

Belki de en azından bir vermeyi kabul ederdi.

Ama söylediği şey, "Kendimi hazır hissetmiyorum." oldu.

Bu muhtemelen Lauren'ın her şeyi bitirmesi gereken andı. Onunla gizli olmayan bir ilişki yaşamayı asla kabul etmeyecekti. Boşanmasına ve korkusuna tutunuyordu ve henüz hayatına devam etmeye hazır değildi.

Ama Lauren'ın söylediği şeydi: "Eğer kendini hazır hissetmezsen, bu iş çok uzun sürebilir."

"Biliyorum. Bunu hep biliyordum." "Peki ne yapacağız?"

Caleb derin bir nefes aldı, göğsü bir genişleyip bir daralıyordu. Dedi ki, "Birlikteyiz. Ya da değiliz."

"Evet, ama bu ne anlama geliyor?"

Caleb omuz silkti, bu Lauren'i o kadar kızdırdı ki neredeyse ona bağıracaktı ama dilini ısırды.

"Bu, şu an için öğle yemeğini bitirdiğimiz anlamına geliyor. Belki öğleden sonra ikimizin de bugün izinli olmasını en iyi şekilde değerlendirmek için bir şeyler yaparız. Belki sinemaya gideriz ya da yürüyüşe çıkarız, bilemiyorum. Mutfağında bu akşam bize yemek yapacak kadar malzeme var, muhtemelen bir çeşit

makarna olayı. Eğer ortam uygunsa seks yaparız ve sen geceyi geçirirsin, ya da yapmayız ve sen geceyi geçirirsin, ya da yaparız ve sen eve gidersin, ya da bu gece ne yapmak istiyorsan onu yaparsın. Ve eğer herhangi bir zamanda bu iyi hissettirmezse ya da doğru hissettirmezse, işte bu kadar, ikimiz de çekip gideriz."

"Bu kadar mı?" Lauren onun bu konuda bu kadar rahat davranmasını hiç de tatmin edici bulmuyordu. Onun hissettiklerini hissetmiyor muydu? O yanındayken kalbinin sıkıştığını hissetmiyor muydu? Onun yanında durduğunda nabzının hızlandığını hissetmiyor muydu? Onu düşündüğünde başı dönmüyor muydu, onu bir odaya girerken ilk gördüğünde içi ısınmıyor muydu, yalnızken birlikte yatakta nasıl olduklarını düşünmüyor muydu?

"Şu anda size verebileceğim tek şey bu," dedi Caleb.

Gitmeliydi. Teklif ettiği şey yeterli değildi, onunla hissettiği her şeyden, birlikte yaptıkları her şeyden sonra yeterli değildi. Ama "O zaman tadını çıkaralım." dedi.

Bölüm 22

Kediler Kedi Kafe'ye isimsiz geldiklerinde, ki bu bazen kurtarıldıklarında oluyordu, personel bir tema belirliyor ve buna göre isimler seçiyordu. Monique antik çağlardan isimler önermişti, bu yüzden yeni kedi grubuna Sezar, Ramses, Boudicca, Antony ve Kleopatra isimleri verildi. Son ikisi birbirinden ayrılmazdı ve sık sık kanepelerden birinde kıvrılıp uyuyorlardı, bu yüzden Lauren isimlerin uygun olduğunu düşündü. Onlara Tony ve Cleo demeye başlamıştı ve ikisini de kabul edecek sonsuza dek yaşayacakları bir yuva bulmayı umuyordu.

Caleb kedi bölümüne girdiğinde Tony ve Cleo'nun yanındaki kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayamış, Cat Café'nin web sitesini güncelliyordu. Paige de yakınlarda oturmuş bazı evrak işlerini bitiriyordu ve Evan da bir köşede çalışıyordu. Kafe masalarında sohbet eden az sayıda müşteri vardı, bu yüzden sessiz değildi ama hoştu ve Lauren kendi alanında öğleden sonranın tadını çıkarıyordu.

Caleb bir çuval kedi maması taşıyordu. "Kliniğin ikramı," dedi kollarının arasında kaydırarak.

"Pekâlâ. Geri gel."

Lauren dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve Caleb'e depo odasına kadar eşlik etti. Ona yiyecekleri nereye koyacağını tarif ettikten sonra bir süre birbirlerine gülümseyerek durdular.

"Nasılsın?" Lauren sordu.

"Pekâlâ. Bu devasa yiyecek çuvallarının neden doğrudan size teslim edilemediğini tekrar merak ediyorum."

"Klinik, kafenin yararlanamadığı bir indirim alıyor."

"Belki de daha iyi bir soru, neden bu çantaları buraya taşımak için hep benim görevlendirildiğimdir."

"Sen hâlâ . Belki de bu bir ." Caleb homurdandı.

Kedilerden biri, Chester adında bir calico, açık kapıdan içeri girdi ve Caleb'e sürtündü. Caleb yere diz çöktü ve kediyi sevdi, kedi de hemen sırtını Caleb'in yüzüne doğru uzattı.

"Kediler bunu neden yapar?" Caleb, soru retorikmiş gibi bir sesle sordu. "Çok havalısın. Kıçımı kokla."

"Kedi davranış uzmanı arkadaşınız bunun size güvendiklerini göstermek için olduğunu söyledi. Kediler, kendilerine zarar vermeyeceğine güvendikleri insanlara vücutlarının savunmasız kısımlarını gösterirler. Dersi dinlemedin mi?"

"Dinledim. Bu benim kötü bir şaka girişimimdi."

"Doğru. Bu kedi sizi sadece otuz saniyedir tanıyor, yani veteriner olduğunuzu bilmiyor. Bilseydi, muhtemelen odadan kaçardı."

"Ah. Beni tüm kötülüklerin kaynağı olarak gösterdiğiniz için teşekkürler. Hayvanlara işkence etmeye geri dönmeliyim."

"Ben öyle bir şey demedim. Gerçi kediler genellikle veterinerlere güvenmezler."

"Elbette. Yine de gerçekten geri dönmem gerekiyor. Bugün yoğun bir programım var." "Dur bir saniye. Bir merhaba bile alamıyor muyum? Öylece gelip

Buraya gel, birkaç kez homurdan ve koca bir torba kedi mamasını buraya dök." " ne istiyorsun? Bütün öğleden sonra randevularım var." "Doğru, unutmuşum. Biz bir çift değiliz."

Lauren sinirlenmek ama aniden o kadar sinirlenmişti ki Caleb'e bakmak istemedi, bu yüzden topuklarının üzerinde döndü ve ana odaya geri yürüdü.

Caleb onun peşinden koştu. "ama. Öyle bir şey demek istemedim. Alınmayın."

Seyircilerin farkında olarak ona doğru döndü ve nefesinin altından, "İkisini birden yapamazsın," dedi.

"Bu geçen geceyle mi ilgili?" diye sordu.

Lauren odadaki diğer insanlara doğru baktı. Müşteriler çoğunlukla onları görmezden geliyordu ama Paige ve Evan başlarını kaldırmış Caleb'i izliyorlardı.

Lauren, "Bunu burada yapamam," dedi.

Caleb gözlerini devirdi. "Ne demek istediğini söylemeyen bir kadın gibi."

Lauren şaşırarak bir adım geri çekildi. "Şu anda ciddi misin? Bu da ne demek şimdi?"

"Bazı şeyleri söylemeden etrafında konuşmaya devam ediyoruz."

"Pekâlâ. İş yerimde sizinle tartışmayı reddediyorum, bu yüzden size istediğiniz her şeyi başka bir zaman ve başka bir yerde doğrudan konuşabileceğimizi söylüyorum. Tatmin oldunuz mu?"

"Hayır. Neden bana kızgınsın? Bu sefer ne yaptım?"

O ne yapmıştı? Neden bu kadar kızgındı? Kaba davranmış ve ilişkilerini kabul etmeyi reddetmişti ama bu yeni bir şey değildi. Gerçek şu ki, bu geçen geceki tartışmayla ilgiliydi, nasıl bir gelecekleri olmadığıyla ilgiliydi ve Lauren ikisinin de hiçbir yere gitmeyecek bir şeye yatırım yaparak zaman harcadıklarından oldukça emindi.

Ama arkadaşları ve birkaç müşteri -şimdi farkına varmışlardı- odadaydı ve bu konuşmayı burada, bu kadar çok tanıkla yapamazdı.

"Peki," dedi sesini alçaltarak. "Kızdığım için özür dilerim. Sen bir şey yapmadın ki. Sanırım bu sadece senin yüzün."

İç çekti. "Tanrım, teşekkürler."

"Bunu söylerken öyle demek istemedim. Demek istediğim, seni görmek bana geçen geceki tartışmamızı hatırlattı ve sanırım bu konuda hala üzgünüm, ama burası bunu tartışmanın yeri *değil*, bu yüzden ateşkes ilan ediyorum."

"İyi o zaman. O zaman işe geri dönüyorum."

"Ama kaba davrandın."

"Özür dilerim *tatlım*, ama seninle iletişim kurarken aşırı kibar olmam gerektiğinin farkında değildim."

"Ben öyle demiyorum. , Caleb."

Saatine baktı. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Eğer bana daha fazla bağırarak istersen vardiyam altıda bitiyor."

Adam gitmişti, aslında ona yapmasını söylediği şey de buydu, bu yüzden kendini bu kadar kızgın hissetmemeliydi. Caleb'la olan bu...şeyin ilk günlerinde, ne zaman bu kadar sinirlendiğini hissetse, birbirlerine atılırlardı ama belki de aralarında her ne olduysa olgunlaşmıştı.

Hayır, kesinlikle olgunlaşmıştı. Ama Caleb bunu kabul etmiyordu, ki asıl sorun da buydu. Bir ilişkileri vardı ya da yoktu, temelde bir gün önce söylediği buydu ve pek bir şeyleri olmadığı giderek daha açık hale geliyordu.

Kanepedeki dizüstü bilgisayarına geri dönmek için döndü ama Evan şimdi yanında duruyordu. "Demek her şey yolunda gidiyor."

"Kapa çeneni."

"Geçen gece seni bu kadar üzen ne oldu?"

"Hiçbir şey. Önemli bir şey değildi. Sadece benim katılmadığım bir şey söyledi. Aslında söylediği her şey bu." "Bundan daha fazlası değil mi?"

Yalan söylemekten nefret ediyordu ama en azından bunu gerçekten çözene kadar Caleb'ın isteklerine uymak zorunda olduğunu hissediyordu. Caleb bunun onların sırrı olmasını istiyordu. Bu yüzden Lauren, "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

"Pekâlâ, tamam. Ama eğer seni rahatsız edecek bir şey söylediyse, gidip kışına tekmeyi basacağım."

"Gerek yok. Yine de teşekkür ederim."

"Pekâlâ. Pekala. Sanırım ikiniz hakkında yanlışım. Gerçekten anlayamıyorsunuz."

"Denedim."

"Evet. Tamam. İşe dönmen gerekiyorsa, sana izin veririm. Ama bunu yapmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Pekala."

Lauren Evan'ı dizüstü bilgisayarına kadar takip etti. Oturdu ve şöyle dedi: "Paige, potansiyel olarak bazı ürünler satmayı düşündüğünün bilinmesine izin verdi ve bence bu mükemmel bir fikir. Bazı tişört fikirlerinin maketini yaptım. Bana ne düşündüğünü söyle."

Evan, web sitesinde yer alan Kedi Kafe logosunu zaten tasarlamıştı, ancak tişörtler için biraz geliştirdi. Ayrıca, *"Whitman Street Cat Café'de mırıl mırıl bir öğleden sonra geçirdim!"* gibi kelime oyunları içeren birkaç tasarım da yapmıştı.

"Şirin!"

"Düşündüm ki, bazı kedilerin karikatürize edilmiş tasvirlerinin olduğu ve üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu çıkartmalar da yapabiliriz. Sadie'yi kupa ya da tişört gibi şeylerin üzerine bile koyabiliriz. Bunları makul bir fiyata ürettirebilir ve kâr elde etmek için fiyatlarını artırabilirsiniz."

"Bunları bana e-posta ile gönder. Diane'e gönderirim."

"Hâlâ bazı ince ayarlar yapıyorum ama tatmin olduğumda kesinlikle yapacağım."

"Bizim için çok fazla iş yapıyorsun; Diane seni maaşa bağlamak zorunda kalacak."

"Birkaç saatlik iş için para almaya razıyım."

"Elbette. Ne yapabileceğime bakacağım. Teşekkürler, Evan. Belki bu işten elde edilecek kâr Diane'in daha fazla kişiyi işe alma konusunda daha az gergin olmasını sağlar."

"Bu işte harikasın, biliyorsun. Eğer Diane bu alanı eğlenceli ve kârlı hale getirdiğinizi göremiyorsa çıldırmış demektir."

"Teşekkür ederim. Sanırım bunu görüyor, yoksa hala bir işim olmazdı. Ama bana bir kez bütçe verdi mi, bazen daha fazla para vermesini sağlamak zor oluyor. Burası onun diğer işleri gibi bir kumar değil. Bir anda ortaya çıkmış bir fikir gibi görünüyor. Ama bence burayı bir mahalle kurumu haline getirebiliriz."

Paige, bölgedeki hayvan severler için bir merkez olduğunu düşünüyor. Bu da hepimize uzun ömür ve iş güvencesi sağlıyor."

"Evet, kesinlikle. Öldürmeye devam et kızım."

Evan elini kaldırıncı Lauren ona beşlik çaktı. "Yardımlınız için teşekkürler."

"Şimdi bir de aşk hayatını çözebilseydik..." "Oh, lütfen. Bu asla olmayacak."

Saat altıya beş kala Lauren veteriner kliniğine daldı ve resepsiyonda çalışan Caleb'e selam vermeden ya da onu tanımadan, "Yavru kedilerimi kontrol edeceğim," dedi.

Masada kaldı, o günkü son hastasının dosyasını tamamladı, sahibinin büyük bir tavşan yaşam alanı kurduğuna dair protestolarına rağmen bir apartman dairesinde yaşamak için gerçekten işi olmayan bir Angora tavşanı. Dikkatle dinledi ama yavru kedi kulübesinin bulunduğu arka oda Caleb'in gerçekten bir şey duyması için çok uzaktı. Her halükarda, beş yavru kedinin hepsi de sahiplendirilecekleri yaşa yakındı. Beşi de gelişıyordu ve oldukça sevimliydiler. Dev hâlâ ara sıra yemek tutmakta zorlanıyordu ama çoğunlukla gayet iyiydi. Kardeşlerinden daha küçüktü ama kavgacı ve oyuncuydu.

Caleb çizelgeyi imzaladı, dosyaladı ve e-postalarını kontrol etti. Olivia içeri girdi, gece vardiyası için hazırıldı. O ve Caleb, Lauren çıkana kadar sohbet ettiler.

"Yavru kediler iyi görünüyor," dedi Lauren.

"Hepsi iyi gidiyor," dedi Olivia. "Onlar için bazı potansiyel ilgiler elde ettik. Ve sanırım Diane Giant'a aşık oldu."

"Oh, güzel! Güvendiğimiz birinin onu eve götürmesi iyi olacak."

Caleb biraz garip bir ses tonuyla, "Ben bugünlük toparlanayım," dedi. İki kadın da onu görmezden geldi, o da kalkıp

daha fazla uzatmadan çantasını almak için arkaya gitti.

Dışarı çıktığında Lauren, Olivia'yla birlikte gülümseme ve gülme gösterisi yapıyordu ama Lauren'in gözlerinde pek neşe yoktu. Caleb bunu artık anlayabiliyordu, çünkü birbirlerini oldukça iyi tanıyorlardı.

"Pekala," dedi. "İyi geceler, hanımlar."

"Benim de gitmem gerekiyor," dedi Lauren. "İyi geceler Olivia." Lauren, Caleb'ı klinikten çıkana kadar takip etti. Dışarı çıktıklarında şöyle dedi, "Hadi benim evime gidelim." "Tamam."

Caleb fazla bir şey söylemeden Lauren'ı binanın konut girişine kadar takip etti ve üç kat merdiven çıkarak Lauren'in dairesine ulaştı. İkisi de kapıdan girip kapanana kadar hiç konuşmadı. Sonra el çantasını kanepeye fırlattı ve yüzünü ona dönmek için döndü.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi.

"Pekâlâ." Caleb derin bir nefes alarak kendini çelikleştirdi. Oturmayacaklarını bile tahmin ediyordu. Dairesini birbirlerine bağırabilecekleri kadar özel olduğu için seçmişti, cinsel bir şey olmasını istediği için değil. Caleb kavga ettikleri ve seviştikleri günlerin geride kaldığından şüpheleniyordu.

Lauren' söylediği ilk şey, "Bir ilişkimiz olmaması konusunda o kadar kararlı mısın ki birlikte çalışırken bana nezaket gösteremiyorsun? Gerçekten bu kadar paranoyak mısın?"

"Yani şimdi beni görmezden gelmek senin intikamın mıydı?"

"Hayır, ben... Şey, belki biraz. Ama daha önce bana kaba davrandın."

Caleb alnını ovuşturdu. Aslında paranoyak ya da başka türlü bilinçli bir düşünceye kapılmamıştı. "Sana biraz kedi maması getirdim. Sosyal bir ziyaret değildi."

"Bu arafta var olamam. Bundan nefret ediyorum. Senden hoşlanıyorum, seninle vakit geçirmek istiyorum ama bunu gün ışığında yapmak istiyorum. Toplum içinde sizinle karşılaştığımda dikkatli olmam gerekiyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Seni kucaklayarak selamlamak istiyorum."

Bir kız arkadaşın yapacağı gibi, birbirimizi çok az tanıyormuşuz gibi değil. Birlikte yaptığımız her şeye ihanet ediyormuşuz gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse, neden gizlilik içinde olduğumuzu anlamıyorum."

Çünkü herkesin içinde bir ilişkileri varmış gibi davranmak onu gerçek bir ilişki haline getiriyordu ve Caleb böyle bir şeye hazır değildi. "Halka açık olmak bağlılık demek, değil mi?"

"Olabilir. Beni sonsuza dek sev demiyorum. Birbirimizden gerçekten hoşlanıyormuşuz gibi davranmamızın evlenmemiz gerektiği anlamına geldiği bu garip yere neden gidip durduğunu bilmiyorum. Boşanma belgelerinin mürekkebinin hâlâ kurumadığını biliyorum. Seni bir şeye zorlamaya çalışmıyorum. Sadece seninle sokağın aşağısındaki sevdiğim barda bir şeyler içmek ve birlikte bir şeye gülersek ve Evan bunu görürse, bizi bildiği için çıldırmayacağından endişe etmemek istiyorum."

"Halka açılmak bağlılık anlamına gelir. Ben hoşlanmıyorum.

bağlılıktan

Taahhütler sona erer. Çöküp yanarlar."

"Elbette. Ya da bize bir şans vermeden bizi sabote etmek için yolumuza barikatlar koyuyorsunuz."

"Seni sonsuza dek sevmemi istemediğini ."

Lauren sinirli bir şekilde tısladı ve kendi etrafında döndü. Onu uzun zamandır bu kadar gerçekten kızgın görmemişti. Şakacı bir şekilde kızgındı, evet, ama burada üzgündü. Onu kızdırdığı için kendini biraz kötü hissediyordu ama bu aynı zamanda iyi bildiği bir şeydi. Onu anlamıyor muydu?

"Bazı yüklerin olduğunu biliyorum," dedi, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Boşanmanın seni insanlara güvenme konusunda temkinli yaptığını biliyorum. Ama bir ilişkide olmak istemiyorsan, o ilişkiye girme."

Caleb olmadığını söylemek için ağzını açtı ama bunun bir yalan olduğunu fark etti. O ve Lauren kesinlikle bir tür ilişkinin sınırlarını aşmışlardı. Bunu artık inkâr edemezdi. Şimdi asıl soru, bunun içinde olmak istediği bir ilişki mi yoksa uzaklaşması gereken bir ilişki mi olduğuydu.

Bilmiyordu.

"Bu bir risk," dedi sakın görünmeye çalışarak. "Eğer bunun gerçek bir ilişki olduğuna karar *verirsek*, bu bir taahhüttür. Birbirimizle birlikte olma ve nereye gittiğini görme taahhüdüdür. Ve ben bağlılığa güvenmem. Bir keresinde arkadaşlarımın ve ailemin önünde durup Kara'yı sonsuza dek seveceğime söz vermiştim ve o yine de beni terk etti."

"Bunun hayatının geri kalanını yönetmesine izin veremezsin."

"İstediğimden değil! Gerçi bir yıldan az oldu ve daha fazla zamana ihtiyacım var. Şu anda büyük bir taahhütte bulunamam. Ne dediğini duyuyorum ama yapamam."

Kadının yüzünde beliren duyguları izledi. Hayal kırıklığına uğramış, kızgın ve belki biraz da rahatlamış görünüyordu. Sonra, "O zaman ne yapıyoruz ki?" dedi.

"Ne diyorsun sen?"

"Araf mı? Bana göre değil. Ya herkesin önünde birlikte olacağız ya da hiç birlikte olmayacağız. Aksi halde çok garip olur. Senin kirli sırrın olmak istemiyorum, ben de senin benim sırrım olmanı istemiyorum. Eğer bir ilişki yaşayacaksam, bunun arkadaşlarımla konuşabileceğim bir ilişki olmasını istiyorum. Bir şeyleri ele verme endişesi olmadan selamlaşabileceğim biriyle olmasını istiyorum. PDA'larımı paylaşabileceğim biriyle, Pop'ta içki içmek ve Elizabeth'te akşam yemeği yemek isteyen ve bu yerlerde benimle şefkatli olmak isteyen biriyle olmasını istiyorum. Birbirimizin evinde paket yemek yiyip seks yapmak istemiyorum. Bu bir süre için eğlenceliydi ama artık beni tatmin etmiyor."

Caleb onun ne demek istediğini anlıyordu. Yine de her şeyin bitmesini istemiyordu. Sadece kararını vermek için biraz daha zaman istiyordu. Lauren'la aralarında kalbini riske atmaya degecek bir potansiyel olup olmadığını görmek için. Şu anda hâlâ bu riske değip değmeyeceğini bilmiyordu.

"Sana istediğini veremem," dedi yumuşak bir sesle.

"O zaman işte buradayız. Ya sonuna kadar benimle olursun ya da hiç olmazsın."

Bu bir an için havada asılı kaldı. Lauren'la birlikte olmak onu mutlu edebilirdi... ta ki Lauren başka biriyle tanışana kadar. Ondan bıkana kadar. Onu terk edene kadar. İşlerin garipleşmesine neden olacak kadar birbirlerine yakın çalıştıkları önüne alındığında, muhtemelen işleri samimi bir şekilde bitirmek daha iyi olurdu, böylece mecbur kaldıklarında anlaşabilirlerdi.

Yine de geçinmek konusunda pek bir iş çıkarmadılar.

"Seninle vakit geçirmekten keyif aldım," dedi. "Yatakta çok iyiyiz ve çok eğlendik. Ama yatak dışında neredeyse hiç anlaşılamıyoruz. Hâlâ sürekli aptalca kavgalar ediyoruz. Yatak odası dışında zar zor arkadaş olabiliyorsak nasıl güçlü bir ilişkimiz olabilir ki?"

"Demek . Her şeyi bitirmek istiyorsun."

İç çekti. "Bir şeyleri bitirmek *istemiyorum*. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum. Ama bu senin için yeterli değilse, belki de gitmeliyim." "O zaman gitmelisin."

Ama yapmak istemedi. Ayakları yere yapışmış gibiydi. "Neden şimdi?"

"Yaptığımız şey her neyse onu sonsuza dek yapmaya devam edebileceğimizi mi düşünüyorsun? Birbirimize katlanamadığımız açık olsa da birbirimizden etkilendiğimiz için seks yapmaya?"

"Yine de bu hala doğru mu? Anlaşılamadığımızdan daha sık anlaşıyoruz gibi geliyor bana."

"Ama işte yine kavga ediyoruz. Bir ilişki bu kadar... hırçın olmamalı."

"Bir ilişki, biz ne yaparsak o olabilir."

"Özel bir mesele dışında." Lauren iç çekti. "Bu benim için işe yaramıyor. Senin için işe yarıyor muydu?"

"İyi çalıştı."

Lauren sonunda kanepeye oturdu. Alnını ovuşturdu. "Bana eskiden böyle bir pislik olmadığını . Boşandığın için bıkkın olduğunu söylemiştin.

Ve son birkaç haftadır, eski seni gördüğümü sandım. Birlikte eğleniyorduk. Bazen mutlu bile görünüyordun. Ama belki de yanılmışımdır. Belki de sen gerçekten soğuk, katı bir pisliksin. Sadece kafayı bulmak istiyordun, başka bir şey değil."

"Hadi ama Lauren. Bundan daha fazlasıydı."

"Ama bana bundan daha fazlasını vermeye istekli değilsin. Yani sadece... her ne yaşadıysak? Bunun bir ilişki olmasını istemedin, o yüzden de değil. Burada işimiz bitti. Lütfen git."

"Lauren..."

"Bunun olduğundan daha fazla bir şey olduğunu iddia etmeye çalışmayın. İyi bir koşu geçirdik. Ben eğlendim. Gücenmek yok. Ama çık dışarı."

"Yani bana bir ültimatom veriyorsun. Ya gerçek bir ilişki ya da hiçbir şey."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Ve sana böyle bir ültimatom vermekten nefret ediyorum.

ama aradaki şey çalışıyormuş gibi davranmaya devam edemem. yüzden iptal ediyorum. İkimiz de mutlu yollarımıza gideceğiz. Sen gidip başka bir yerde acı çekebilirsin."

"Her şey bitti."

"Eğer başladıysa bile."

Caleb bir kez başını salladı. Çarşafkların arasında çok iyi anlaşıyorlardı ama dışında değil. Bu, bir gelecek riske atılacak bir şey değildi. Özellikle de Lauren'ın bir gün tıpkı Kara gibi onun da kalbini kırmayacağına bir zamanda.

"İyi. Seni tanımak güzeldi."

Sonra kendini dışarı bıraktı.

Bölüm 23

Caleb, Hank'in yüzünü yalamasıyla uyandı. Bir an güldü, sonra Hank'i kenara itti. "Bu kadar yeter, evlat."

Saate hızlı bir bakış Caleb'a alarminin on beş dakika daha çalmayacağını söyledi ama tekrar uykuya dalma çabaları boşa çıktı.

Lauren'ın bir gün önceki sözleri kafasında yankılandı. Yine de doğru kararı vermişti. İlişkilerinin şartlarını değiştirmek istiyordu ve o buna hazır değildi. Bir ilişki içinde olmak bile istemiyordu.

O zaman neden bu kadar üzgündü?

Ayağa kalktı ve kendine gelmeye çalıştı. Hank'le birlikte koşuya çıktı, zamanki rotasını izleyerek mahalleden geçti, sonra adliye binalarının yakınındaki Cadman Plaza'yı dolaştı, sonra da eve döndü. Her sabah gördüğü koşucuların birçoğunun yanından geçti ve birçok açıdan sabah rutin geliyordu. Ama aynı zamanda tamamen farklı.

Duştan sonra tipik iş üniforması olan hakiler ve oxford gömleğini giydi. Rahat mokasen ayakkabılarını giydi -ayakta çok fazla zaman geçirdiği için rahat ayakkabılar her veteriner için bir zorunluluktur- Hank'i birkaç kez daha sevdi, tasmaını taktı ve sonra Hank'le birlikte kapıdan çıktılar.

İşe gitmek için her zamanki güzergâhını izledi. Haftada üç ya da dört sabah bu yoldan yürür ve genellikle aynı insanların yanından geçerdi. İnsanların yüzlerini pek fark etmezdi ama bu güzergâhtaki tüm köpekleri tanırdı. Orada

Beyaz ayaklı, siyah bir Labrador karışımı köpek, ev kıyafeti giymiş yaşlı bir kadını mahallede gezdiriyordu. Ayıya benzeyen kocaman kahverengi bir chow chow vardı; Caleb sahibini hiç görmedi çünkü köpekten her zaman çok. Genç bir kız her sabah Borough Hall civarında bir Shiba Inu gezdirirdi ve her zaman yorgun görünen orta yaşlı bir adam Whitman Caddesi'ne yakın bir yerde bir Alman kurdu gezdirirdi. Veteriner kliniği hastaları bazen günaydın demek için onu sokakta durduruyordu.

Whitman Sokağı'na vardığında kafenin girişinde durakladı. Son birkaç sabahdır sabahları Lauren'a merhaba diyebilmek için oradan kahve alıyordu ama geçmişe bakınca bu aptalca görünüyordu. Hank yanında olduğu için şansını veteriner kliniğinin bekleme salonundaki kahveden yana kullanmaya karar verdi.

Hank lobide kendini evinde gibi hissetti. Rachel'in ve görevli diğer veteriner teknisyeninin başının etini yiyor ve gelen hastaları eğlendiriyordu.

Rachel ona, "Eskiden lobide yaşayan bir kedisi olan bir veteriner kliniğinde çalışıyordum," dedi. "Köpek sahibi olmak eğlenceli bir şey. Onu daha sık getirmelisin. Maskotumuz gibi bir şey olabilir."

"Bunu yapabilirim," dedi Caleb. Bugün Hank'i getirme kararını iyice düşünmemişti, öylesine vermişti ama biraz arkadaşlığa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Sabahında davranış sorunları olan bir kedi ve patisinde kıymık olan bir köpek vardı. Her şey çok rutin geliyordu ama gelmiyordu çünkü bugün Lauren'ı görmeyecekti ve bu gece birlikte olma ihtimalleri de yoktu ve bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığından daha fazlası.

Kedilerin yoğun olduğu bir gündü. O öğleden sonra tekir bir kediye aşı yaparken aklına Lauren konusunda aceleci davranmış olabileceği düşüncesi geldi. Belki de sadece onun istediğini yapmalı ve ilişkilerinin nereye gidebileceğini görmeliydi. Ama hayır, haklıydı, buna hazır değildi.

Daha sonra turuncu bir kediyle bir kadın içeri girdiğinde bu doğrulandı. Caleb ilk başta onu tanıyamadı, ta ki kadın "Sizi bulduğuma çok sevindim. Stanley'nin tahammül edebildiği tek veteriner sizdiniz."

"Manhattan'daki eski klinikte hasta mıydınız?"

"Evet. Tesadüfe bakın ki Park Slope'a yeni taşındım ve burası da çok uzak değil. Kapandığınızı duyduğuma üzüldüm. Ne oldu?"

"Ah, şey, karım ve ben boşandık. Karım-iş ortağım." "Oh, doğru, diğer Dr. Fitch. Ondan hiç hoşlanmadım. Stanley eskiden ona korkunç bir şey."

Caleb Stanley'e baktı. Patilerini altına sıkıştırmış, paslanmaz çelik masanın üzerinde oturuyordu, gözleri yarı kapalı, son derece sakin görünüyordu. Caleb onun sırtını okşadı.

"Yine de bu muayenehaneyi seviyorum," dedi Caleb ve bunda ciddi idi. "Buradaki diğer veterinerlerin hepsi çok iyi ve birlikte çalışmak güzel. Burası daha büyük bir muayenehane olduğu için daha fazla kaynakları var."

"Ve Cat Café'nin hemen yanındasınız. Arkadaşım Nancy ve ben haftada bir oraya gidiyoruz. Çok hoş bir yer. Hiç gittiniz mi?"

"Yaptım."

"Müdür çok tatlı. Adı ne? Lola mı?" "Lauren."

"Evet. Hoş bir kadın. Kedileri neredeyse benim kadar seviyor." Kadın güldü.

Bu randevudan sonra Caleb, bir sonraki hastasından önce düşüncelerini toplamak için birkaç dakikalığına Olivia'nın ofisine çekildi. Kanepeye oturdu. Hank peşinden koştu ve çenesini Caleb'in kalçasına dayadı. Caleb onun başını okşadı ve derin bir nefes aldı. Tüm bunlar şimdi ne kadar iyi durumda olduğunu hatırlatıyordu. Kasabadan ayrıldığından beri Kara'dan haber almamıştı, avukatının bir telefonu dışında, çünkü büyükannesinin porselenlerini arıyordu, ki porselenler onda değildi. Hızlı bir araştırmayla porselenlerin hâlâ Kara'nın adına kayıtlı bir depoda olduğu ortaya çıktı.

Ve Caleb, bir zamanlar tüm kalbiyle sevdiği kadın onunla sadece avukatı aracılığıyla iletişim kuracaksa, her şeyin gerçekten bittiğine karar vermişti.

Ve belki de görmediği çok şey vardı, dikkat etmediği uyarı işaretleri, Kara hakkında bilmek istemediği şeyler. Onun mutsuzluğunu fark etmemiştir, tıpkı sabahları köpeklerini yanında gezdiren insanların yüzlerini fark etmediği gibi. Ve belki de Kara onun sandığı kişi değildi, çünkü o kişi onu asla öylece terk etmezdi.

Ve aslında, bağlılığa güvenmediğinden değildi. Kendine ve kendi yargılarına güvenmiyordu. Kara ile kötü bir seçim yapmıştı. Lauren'la yine kötü bir seçim yapmayacağından nasıl emin olabilirdi?

Caleb, Hank'i lobiye geri götürdü ve orada hemen kocaman bir çoban köpeğiyle arkadaş oldu; Hank'le yan yana oturup kuyruklarını çılgınca sallayarak ağır bir "hav" sesi çıkardılar. Caleb orada barındırılan hayvanları kontrol etmek için arka odaya doğru yürüdü. Olivia, Lauren'in yavru kedilerinin oynadığı kulübenin üzerine bir liste yapıştırmıştı; her kedinin yanında onları sahiplenmek isteyen bir kişi vardı. Caleb isimlerin çoğunu klinikteki hastalar olarak tanıdı ve elbette Giant'ın yanında Diane vardı. Bir hafta kadar sonra, evlat edinmek isteyen bu ebeveynler gelip yavrularını alabileceklerdi ve hepsi de muhtemelen büyüüp mutlu birer kedi olacaklardı. Dev kafesin kenarına doğru yürüdü ve patisini sanki Caleb'e doğru kaydırmaya çalışıyormuş gibi çıtaların arasından geçirdi.

Caleb muhtemelen bunu hak etmişti. Lauren'ı incittiğini biliyordu. Bunu istememiştir. Her şeyin gevşek ve kolay olmasını severdi. Neden bunu nitelendirmesi gerekiyordu?

Bacağındaki iyi huylu bir tümörü aldırarak için ameliyat olmak zorunda kalan bir köpeğin yanına gitti; şu anda yan taraftaki bir kulübede uyukluyordu. İyileşmekte olan yarayı kontrol etti. Zavallı adamın boynunda bir utanç külâhı vardı, çünkü biri onu çıkarır çıkarmaz ilk yaptığı şey

Yaptığı tek şey dikişlerini çiğnemekti. Ayrıca, sahipleri onu almaya gelmeden önce anestezinin geri kalanını uyuyarak geçiren, yeni kısırlaştırılmış genç bir kedi de vardı.

Caleb hayvanları kontrol ettiğini göstermek için çizelgelerini güncellerken Rachel kapıya vurdu. "Dört saatiniz geldi."

"Bana bunun ne olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

"Çok kusan yaşlı bir kedi."

"Çok güzel." İç çekti. "Tüm günüm için bir metafor gibi geliyor."

"En azından bu sabah paniğe kapılmış evcil hayvan sahibinden bunu acı verici ayrıntılarıyla dinlemek zorunda kalmadınız."

Caleb güldü. "İşimi seviyorum."

Rachel gülümsedi. "Biliyorum. İyi şanslar!"

Sabah telaşı Lauren'in dikkatini dağıtmaya yetmemiş olacak ki Caleb'in işe giderken pencerenin önünde durakladığını fark etmedi. Yine de içeri girmedi.

Çünkü artık birbirlerini görmüyorlardı.

Sabahın geri kalanı pek çok kişinin yaptığı gibi geçti. Monique ve yeni baristalardan Trevor espresso içecekleri hazırlayıp kasayı idare ederken Lauren tezgâhta hamur işlerini paketlemeye yardım etti. Kalabalık saat ondan biraz sonra azaldı ve bu noktada Lauren kedileri kontrol etmeye gitti. Öğle yemeği sırasında birkaç müşteri geldi. Mahalledeki serbest çalışanlardan birkaçı haftada birkaç gün kafede çalışmaya başlamıştı ve sokağın yukarısında yaşayan bir kadın kucağında kedisıyla kitap okumak için kanepelerden birine oturmuştu. Cesur savaştı kedi Boudicca kedi odasından kaçtı ve Paige onu tezgahın önünden kovalamak zorunda kaldı ama diğer kapıya varmadan hemen önce yakaladı.

Başka bir deyişle, sıradan bir gündü ama alışılmadık hissediyordu çünkü işten sonra dört gözle beklediği hiçbir şey yoktu.

Ve bu, son birkaç hafta içinde bir şekilde gerçekleşmiş bir şeydi. Ya Caleb'i yakalayıp eve davet ediyor, ya işten sonra onunla eve yürüyor, ya da gün içinde birbirlerine mesaj atıp daha sonra buluşmak için plan yapıyorlardı ve birlikte geçirdikleri zamanı gerçekten dört gözle beklemeye başlamıştı. Sadece seksi kısımları değil, gerçi onlar da çok iyiydi, ama aynı zamanda yemek yerken konuşarak geçirdikleri zamanları da.

Caleb, yatak dışında iyi anlaşılmadıklarını söylediğinde çok fazla itiraz etmişti. Aslında geçiniyorlardı ya da son zamanlarda geçiniyorlardı. Gayet iyi anlaşıyorlardı. Bazen ikisinin de tutkulu olduğu konularda tartışıyorlardı ama Caleb ikisinin de bu tartışmaların bir tür ön sevişme olduğunu anladığını düşünüyordu. Bir gün önce Caleb'in kabalığı yüzünden tartışmışlardı ama bu daha büyük bir sorunun parçasıydı, değil mi? Kız üzölmüştü çünkü normal bir çift olsalardı Caleb içeri girer, birbirlerini sevgiyle selamlar, belki sarılır ya da öpüşürlerdi ve Caleb depoya biraz yiyecek atıp onu başından savarak işine dönmekten daha fazlasını yapardı. Tüm bu etkileşim onu yanlış yönlendirmişti. Bu yüzden üzgündü.

Ama bu Caleb'i *sevmediğinden* değildi. Ondan çok hoşlanıyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

İşin can alıcı noktası da buydu, değil mi? Onu göndermişti ama hala onu istiyordu.

Sunday masanın üzerinde zıplayıp Lauren'in dikkatini çekmek için bir pençesini kaldırdığında bir kafe masasında oturuyor ve boşluğa bakıyordu.

"Merhaba küçük kız," dedi Lauren, Sunday'in başını birkaç kez okşayarak. "Üzgün olduğumu biliyor muydun? Beni neşelendirmeye mi geldin?"

Sunday başını Lauren'in çenesine sürttü, Lauren bunu evet olarak algıladı. Deneyimlerine göre kedilerin sezgileri kuvvetliydi. Evde olduğu ve fiziksel ya da duygusal olarak kendini iyi hissetmediği zamanlarda Molly saklandığı yerden çıkıp onunla oturur ya da kanepede uzanırken onun üzerinde uyuklardı. Ve

Sunday Lauren'a ilgi gösterdiğine göre Sadie kendini dışlanmış hissetmiş olmalı ve Lauren'ın bacaklarına sürtünmek için ortaya çıktı.

"Teşekkürler hanımlar. Tüm sevginize minnettarım."

Sezar yanlarına yaklaşıp durumu anlamaya çalışırken bıyıkları seğirince Lauren güldü.

"Siz kediler, kibirli ve kaba olma ününüzü korumakta pek de iyi bir iş çıkarmıyorsunuz."

Paige yanına geldi. "Bugün ton balığıyla mı yıkandın?"

Lauren güldü. "Sen öyle san. Tüm bu ilgiyi neyin hak ettiğinden emin değilim."

Paige oturdu ve Sunday'i sevmek için uzandı. "Monique bu sabah bir tür rekor kırdığımızı istedi. Dünden yüz elli dolar daha fazla, ayrıca neredeyse tüm pastaları sattık."

"Mükemmel. Bu öğleden sonra insanları neyle besleyeceğimizden emin değilim ama bu çok iyi bir haber." Ve öyleydi de. Lauren, yürüttüğü işin iyi gitmesiyle biraz olsun rahatlamıştı.

"Küçük Kırmızı Kuş'a gidip kurabiyelerinden falan satın alabilirim."

"İyi plan."

"İyi misin patron? Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun." "Evet, iyiyim."

"Tamam. Gidip Küçük Kırmızı Kuş'ta ne varmış bakayım."

"Kasadan biraz nakit al. Belki altmış dolar. Ne kadar ve neden aldığınızı açıklayan bir not bırakın ki daha sonra sayarken hatırlayayım."

"Sorun değil."

Paige gittiğinde Lauren kedilerin yanına oturdu. Sunday, Lauren'a sürtünürken sertçe mırlıyordu. Lauren'ın düşünceleri elbette Caleb'a doğru kayıyordu.

Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Belki de ultiatom vermek bir hataydı. Bir şeyler ayarlayabilirlerdi. Ya da ona istediğı zamanı verseydi, belki de yola gelebilirdi. Çünkü birlikte olduklarında mutlu hissediyordu ve havada her zaman biraz sihir vardı ve onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu ve...

Kahretsin, ona aşığı.

Tamam, belki tam olarak aşk değildi, ama kesinlikle kabul etmek istediğinden daha güçlü duygular geliştirmişti. Ondan hoşlanıyordu. Ondan *gerçekten* hoşlanıyordu.

İç çekti. Bu tam da olmasını istemediğı şeydi. Her şeyden önce kendine odaklanması gerekiyordu, ama bir ilişkiyle ilgilenmeyen huysuz bir veterinere aşık olması ya da buna benzer bir şey yapması tam olarak yanlış bir şey gibi görünüyordu. Yine de bunu yapmış ve sonra da ona gitmesini söylemişti.

Çünkü büyük olasılıkla asla yola gelmeyecekti. Bağlılıkla ilgili bazı aptalca fikirleri yüzünden, kapalı kapılar ardında olmak dışında hiçbir şekilde onunla birlikte olmak istemeyecekti. Ve bu ondan ayrılmak için iyi bir nedendi, eğer "ayrılmak" gerçekte hiç başlamamış bir şeyi bitirmek için doğru terimse. Hayattan, ilişkilerinden aynı şeyleri istemiyorlardı. Birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı ama Caleb onu önemsemiyordu, onun onu önemsedığı gibi. Aksi takdirde, onun için savaşırdı. Öyle değil mi?

Ya da sevgiye layık olmadığını düşünüyordu, belki de. Birkaç gece önce berbat durumda olduğunu mırıldandığı o an, belki de boşanmasından yanlış bir ders aldığı anlamına geliyordu. Eski karısı onu incitmişti. Belki bir parçası bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ama neden?

Bu işin aslını öğrenmek Lauren'ın işi değildi, bir ruh sağlığı uzmanı bu konuda daha yetkin olabilirdi ama aynı kavgayı sürdürmek de istemiyordu. Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsa, o zaman tamam. Birlikte olmazlardı.

Ne karmaşıa ama. Lauren sandalyede biraz arkasına yaslandı ve etrafını saran kedileri sevdi, hayatındaki diğerk pek çok şeyin çok iyi gittiğı gerçeğıyle teselli bulmaya çalıştı.

Ama şehir hayatının en önemli üç şeyinin kariyer, ev ve aşk olduğı ve herhangi bir zamanda bunlardan birinin işe yaramayacağı bir gerçektir. Lauren bunu ona kimin söylediğini hatırlayamıyordu -Evan, muhtemelen- ama bu onun için uzun zamandır doğrudur. Derek yıllarında iyi bir dairesi ve iyi bir erkek arkadaşı vardı ama berbat bir işi vardı. Ve şimdi, sevdiği ve iyi olduğu bir işi ve neredeyse suç sayılacak kadar az para ödediğı harika bir dairesi vardı ama aşk hayatı berbattı. Yani her şey yolundaydı.

Homurdandı. Eğer Caleb'la işler yolunda gitmezse, en azından kendini kedilere adayabilirdi. Sunday'i nazikçe uzaklaştırdı ve sonra ayağı kalktı. "Hanginiz ödül istiyor?" Sanki hepsi İngilizce anlıyormuş gibi, fareli köyün gibi onu takip ederek ödüllerin saklandığı depoya doğru gittiler.

Bölüm 24

O Cuma Lauren, Evan, Paige ve Lindsay Pop'ta hafta sonu içkileri için bir araya geldi.

"Bir arkadaşım Brooklyn'deki evcil hayvan sahipleri için bir web sitesi kuruyor ve beni tam zamanlı olarak işe almaya çalışıyor. Sizler kedi insanları olduğunuz için fikirlerinizi alabileceğimi düşündüm."

"Web girişimleri her zaman nakit inekleri olduğu için," dedi Evan, "elbette onu geri çevireceksiniz."

"Yani...evet. Sanırım öyle. Ama ilginç de olabilir. Yemek hakkında yazmayı seviyorum ama başka bir şey hakkında yazmak canlandırıcı olabilir. Ayrıca araştırma ve pazarlama konusunda yardım istiyor."

Paige, "Sana asla bir arkadaşın için çalışmamamı söylemem," dedi, "ama bu kulağa biraz yarım yamalak geliyor. Web sitesinin geliri var mı?"

"Reklamlardan sanırım."

"Ne zamandır bu işi yapıyor?"

"Birkaç ay." Lindsay içini çekti. "Beni duraklatan da bu. Muhtemelen şimdilik restoran eleştirileri yazmaya devam etmeliyim. Arkadaşıma bana fazla ödeme yapacak kadar kazandığını sanmıyorum. Para kazanmaya başladığında makale başına ücretin artabileceğini ima etti, ama şu anda düşük bir ücret ve 'teşhir' için çalışmamı istiyor ve bunun için çalışmayı göze alamam. En azından restoran eleştirileri gerçekten iyi kazandırıyor."

"Bu da bir . İyi bir şey var mı?" diye sordu Evan.

Lindsay omuz silkti. "*Dine Out NY*'daki patronum Nevins'teki yeni hipster yemek alanına gitmemi ve oradaki tüm yiyecekleri denememi istiyor."

"Hipster yemek alanı mı?" dedi Lauren.

"Evet. Bilirsin işte. Süslü bir yemek alanı. Birisi eskiden çamaşırhane olan bir dükkânı satın alıp depoya benzeyen büyük bir açık alana dönüştürdü ve iç çevresinde yarım düzine yiyecek kabini var. Ve bunlar normal yemek alanları gibi değil. Yumuşak kraker ya da fast food falan yok. Yanlış hatırlamıyorsam bir ramen restoranı, bir suşi mekanı, bir taqueria, bir Filipin mekanı ve birkaç şey daha var."

"Oh," dedi Evan. "Şu ramen burger yapan Filipinli zincir mi? Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum. Evimin yanında bir tane var."

Lauren güldü. "Farklı bir gezegendeymişim gibi hissediyorum. Ramen burger mi?" "kıyma yerine ramen eriştesinden yapıyorlar, Ortadaki et domuz göbeği ve bir çeşit gizli sos da var. Eminim yedi bin kalorilik bir sodyum bombasıdır ama *çok* güzeldir."

"Her neyse..." dedi Lindsay. "Nevins'te Whitman Caddesi'yle kesişen kavşağa yakın bir yerde yemek alanı açıldı, bu yüzden her restorandan bir şey deneyip yazmakla görevlendirildim."

"Eğer bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, ben senin adamınım," dedi Evan. "Anlaşıldı."

"Bu her konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," dedi Evan. "Sana neler oluyor?" Lauren sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey, sorun da bu zaten. Geçen hafta kütüphanede hoş bir arkadaşla tanıştım. Geçen ay okuduğum ezoterik kitaba duyduğumuz ortak aşk hakkında konuşmaya başladık. İyi gittiğini düşünmüştüm. Sonra kız arkadaşı onu almaya geldi."

Herkes inledi.

Lauren onun kolunu okşayarak, "Özür dilerim tatlım," dedi.

"Peki ya sen Lauren? Akşam birkaç martini içtin.
Bir şey paylaşmak ister misin?"

Lauren olanlar hakkında konuşmak istiyordu ama nasıl başlayacağını bile bilmiyordu. Oyalanmak için, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Yaşlı Evan'ı kandırdığını sanıyorsun ama sana şunu söyleyeyim, Caleb'la aranızda bütün hafta çok tuhaf şeyler oldu ve ben bunun nedenini istiyorum. Geçen gün geldiğinde yaptığınız bir konuşmadan bahsetti ve ne hakkında konuştuğunuzu bilmek istiyorum."

"Vay canına," dedi Paige. "Çok patronluk taslıyorsun." "Kabul etmelisin ki merak ediyor olmalısın."

Lauren iç çekti. Caleb haklıydı, biraz çakırkeyifti. Vücudunda gerçeği söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesine yetecek kadar votka vardı. "Tamam, sana her şeyi anlatacağım ama sakın kızma."

Evan kendini haklı bulmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

O da onlara *Reader's Digest* versiyonunu verdi: O ve Caleb yaklaşık altı haftadır gizlice yatıyorlardı ve birlikte bir ton boş zaman geçiriyorlardı, Lauren sonunda bir yere vardıklarını düşündü ve ilişkilerini halka açıklamak isteyeceğini düşündü, ama o tereddüt etti, bu yüzden onu bitirdi.

"Size söylemediğim için çok üzgünüm çocuklar," diye sözlerini tamamladı, "ama Caleb'in isteklerini yerine getirmeye çalışıyordum ve o bizim halka açılmamıza hazır değildi."

Evan, Paige ve Lindsay sessizdi. Evan ve Paige birbirlerine baktılar.

"Beklediğim bu değildi," dedi Evan. "Kızgın mısın?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Paige. "Arkadaşlarınıza ne söylemekten çekineceğiniz size kalmış."

"Yani, biraz kızgıyım," dedi Evan. "Genelde bu tür şeyleri paylaşırız."

Lindsay, "Sizin aşırı paylaşımcı olmanız Lauren'ın da öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor," dedi.

"Tamam. Bir sonraki içkiyi seni affedeceğim Lauren."

Lauren gergin hissetmesine rağmen güldü. "Pekâlâ. Ama asıl mesele şu ki, acaba bir hata mı yaptım?"

"Ne şekilde?" diye sordu Evan.

"Yani, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sanırım ona aşık olma yolunda ilerliyordum. Ve ona bir ültimatom verdim, ki bu hiç bana göre değil. Ama gerçekten birlikte olup olmayacağımız konusunda bir karar vermesini istiyordum. Sanırım cevabımı aldım."

"Evet," dedi Paige.

"Ama ona biraz daha zaman tanısaydım ya da daha anlayışlı olsaydım işleri yoluna koyabilir miydik diye düşünüp duruyorum. Yani, *daha yeni* boşandı. Onu kendimden uzaklaştırmıyordum belki de gerçekten harika bir ilişkimiz olabilirdi."

Herkes bir an için bunun üzerinde düşündü. "Hayır,"

dedi Paige. "O seni hak etmiyor." Lauren iç çekti.

"Gerçekten mi?"

"Eğer senin ne kadar muhteşem , o bir aptaldır ve sen de bir aptalla birlikte olmamalısın."

"Katılıyorum," dedi Lindsay. "Kulağa hiç söz vermeyecekmiş gibi geliyor. Bir şeyleri çözmesi için sonsuza kadar bekleyemezsin. Onca hafta boyunca birlikteydiniz. Ya sıç ya da bu işten vazgeç, dostum."

Lauren güldü. "İğrenç, ama teşekkürler?"

Evan hepsine baktı, başı derin düşüncelere dalmış gibi eğikti.

"Eee?" Lauren sordu.

"Sana söylemiştim demek istemiyorum ama... Sana söylemiştim. Sizi kavga ederken gördüğümüz onca zaman, gerçekten kavga ediyordunuz ve sonra sevişmek için bir dolap buluyordunuz, değil mi?"

Lauren yüzünün ısındığını hissetti. "Belki."

"Ayrıntılara ihtiyacım yok. Bu sadece ikinizin temelde birbiriniz için yaratıldığınıza dair daha büyük teorimi kanıtlıyor."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Evan. Ona geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil. Senin onun için doğru kadın olduğunu göremiyorsa aptalın tekidir. Ama belki de bu, yokluğun kalbi büyütmesi gibi bir şeydir. Aslında, sevgili Caleb'in seni bırakmakla ne kadar aptallık ettiğini anlayacağını ve büyük bir romantik jestle geri döneceğini tahmin ediyorum ve sen, canım, bayılacaksın ve sonra onunla çok sert bir şekilde evleneceksin ve ben de on dolarımın nakit olarak ödenmesini bekleyeceğim."

"Evan, bu delilik." Lauren Caleb'in geldiğini görmedi.

Çünkü mesafesini korumak kolay bir şey olurdu. İlişkiler zordu. Çaba, bağlılık ve zaman gerektirirdi. Onlar harikaydı, da, ya da Lauren Caleb'le olan (olmayan) ilişkisinin yasını onun kadar tutmazdı, ama muhtemelen Caleb de aynı şeyden suçluydu. Dahil olmamak, kendini ortaya koymamak, hiçbir şeyi riske atmamak daha kolaydı.

Caleb haklıydı. Bağlılık bir riskti. Ama harika bir şekilde sonuçlanma potansiyeli olan bir riskti. Lauren bu riski almaya hazırdı ama Caleb almazsa, bir çıkmaza gireceklerdi.

"Peki sence ne yapmalıyım?" Lauren sordu. "Hiçbir şey," dedi diğer üçü hep bir ağızdan.

"Sen bile mi, Ev? Hiçbir şey yapmamam gerektiğini düşünüyorsun."

"Onun sana gelmesini bekle. Ki kesinlikle gelecek. Çünkü kader."

"Çok ," dedi Lindsay. "Dünya bu şekilde işlemiyor." "Pekâlâ. Haklı olduğumda ben de senden on dolar istiyorum."

Paige gözlerini devirdi. Lauren'ın koluna rahatlatıcı bir el koyarak, "Nasılsın?" diye sordu.

"Ben . Bittiği üzgünüm. Yine de kafeye odaklanmak için daha fazla zamanım var." "Bitmedi," dedi Evan.

"Kesinlikle daha fazla içkiye ihtiyacımız olacak," dedi Lindsay bir garsonu işaret ederken.

Caleb'in düşünceleri duşta çözüldü.

Muhtemelen dikkatini dağıtacak pek bir şey olmadığı ve süreç boyunca otomatik pilota ilerleyebildiği için en iyi düşünme sürecini orada gerçekleştirdi.

Sabah koşusundan sonra spreyn altında durdu ve zihninin dolaşmasına izin verdi. İlk başta sadece gününü planlıyordu. Bugünkü vardiyası saat beşte bitecekti ve ondan sonra belki Lauren'i alıp bir yerde akşam yemeği yiyebilirdi...

Hayır, bunu yapamazdı.

Ertesi gün de geceleme yapacaktı, bu yüzden muhtemelen eve gelip hazırlık için dinlenmesi gerekiyordu.

Lauren'ı neden bu kadar çok görmek istiyordu ki? Artık birlikte değillerdi. İlişkilerini bitirmekle doğru bir karar çünkü bağlılık gösteremezdi.

Belki bu gece bir şeyler içmeye gidebileceği başka biri vardı. Belki Rachel isterdi... ya da bugün hangi veteriner çalışıyorsa...

Ama bu topluluğa pek elini uzatmamıştı, değil mi? Çünkü veteriner kliniğinin bulunduğu Whitman Sokağı bloğu bir bakıma kendi ekosistemiydi. Veterinerlerin çoğu bloktaki herkesi tanıyor gibiydi. Kedi Kafe, iplik dükkânı ve kitapçı ile ortak etkinlikler düzenliyordu. Lauren çamaşırlarını sokağın yukarısındaki büyük çamaşırhanede yıkıyordu ve Paige'in lüks ikinci el mağazasına sık sık girip çıktığını görmüştü. Caleb öğle yemeğini her zaman köşedeki dükkândan alıyordu çünkü şarküteri tezgâhı oldukça sağlam sandviçler yapıyordu.

Diğer veterinerlerle arkadaş canlısıydı ama iş dışında pek sosyalleşmiyorlardı. Muhtemelen Doug ya da Olivia'yı iş sonrası bir içki içmeye davet edebilirdi.

bir uvertür -Lauren o bar Pop'u severdi, değil mi? - ve bu arkadaşlıkları geliştirebilirdi.

Ama birlikte daha fazla zaman geçirmeyi en çok istediği kişi Lauren'dı. İçini çekti ve saçlarını şampuanladı.

Bazı pişmanlıkları vardı. Lauren ondan gerçekten de ilişkilerinin nereye gideceğini keşfetme fırsatından fazlasını istememişti. Romantizm söz konusu olduğunda kendi yargılarına güvenmiyordu ama Lauren'dan gerçekten hoşlanıyordu. Güzel ve tutkuluydu ve tüm o kedileri çok önemsiyordu.

İçgüdüleri ona ne söylüyordu?

Duştan çıktığında Lauren'ı istediğini fark etti. Lauren'a aşık olabilirdi.

Ve bu dişlerine bir tekme değil miydi? Tüm bu haftalar boyunca onu uzak tutmaya çalışmış ve bir noktada, onu düşünmeden edemediği, bir sonraki karşılaşmalarının nasıl olabileceğini hayal etmeden duramadığı bir noktaya kadar derisinin altına doğru ilerlemişti. Sabah koşusu boyunca, duşta ve şimdi giyinirken aklında hep o vardı. Kız her zaman aklındaydı.

Aptalın tekiydi.

O sabah Hank'le birlikte işe giderken ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Gitmesine izin mi verseydi? *Evet* demek bu kadar isteksiz olmasını bir ilişkiye hazır olmadığının ve doğru kararı verdiğinin işareti olarak mı kabul *etmeliydi*? Yoksa onun için savaşmaya mı çalışmalıydı?

Yine de ona doğru yürüyüp fikrini değiştirdiğini söyleyebileceğini düşünmeyecek kadar iyi biliyordu. Ya da söyleyebilir miydi?

Aslında Whitman Sokağı'na vardığında Cat Café'nin önünde duruyordu. İlk başta onu görmedi çünkü dikkatle telefonuna odaklanmıştı. Ama Hank onu görür görmez havlamaya başladı ve o da başını kaldırıp baktı.

"Oh. Selam," dedi.

"Merhaba.

Nasılsın?"

"Daha iyiydim." Tekrar telefonuna odaklandı ve öfkeyle birkaç kez tıkladı.

"Yani, uh..." diye denedi.

"Üzgünüm, şu anda bir pasta kriziyle uğraşıyorum. Tedarikçilerimizden biri teslimatı çok geciktirdi ve eğer onları bulamazsam yakında insanlara yedirecek hiçbir şeyimiz olmayacak. Bağlantım teslimatçının yirmi dakika önce ayrıldığını söylüyor, ki bu kesinlikle yalan, çünkü fırın arabayla en fazla on dakika uzaklıkta."

"Pekâlâ. İyi şanslar."

Caleb veteriner kliniğinin kapısına doğru kayd. O kapıdan geçerken Lauren telefonunu kulağına götürdü.

Onunla görüşmek istemediği için mi yoksa pasta krizi yüzünden mi kısa konuştuğunu anlayamıyordu, bu yüzden öğle tatilinde Cat Café'ye uğrayıp arayı düzeltmeye karar verdi. Muhtemelen yanlış bir şey yapmıştı; gerçekten görüştükleri zamanlarda kafeye nadiren uğradı.

Ama kendini tutamadı.

Tezgâhın yanında durmuş Monique'le konuşuyordu, ikisinin de yüzü gülüyordu. Görünüşe göre pasta krizi çözülmüştü. Ama Lauren Caleb'i görünce kaşlarını çatı.

"Merhaba," dedi. "Uh, normal kahve?"

"Elbette," dedi Monique, harekete geçip bir fincan kaparak.

"Burada ne yapıyorsun?" Lauren sordu.

"Bir fincan kahve almak. Ve merhaba demek için. Bu sabah yanından geçerken biraz dalgındın, ben de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim." Lauren'ın ses tonu kısa ve açıktı.

"İki dolar," dedi Monique, kahvesini tezgâhın üzerine koyarken.

Hamur işi sergisi oldukça sadeydi, sadece tek bir sade simit ve birkaç kurabiye vardı.

"Son simidi ben alayım. Krem peynirle kızartılmış."

"Tabii. 2.75 daha."

"Sorun değil." Caleb cüzdanından bir beşlik çıkardı. Hareket ettiği süre boyunca Lauren ona kuyruğu çıkmış gibi baktı. Monique simidini tost makinesine atarken, Caleb Lauren'a döndü ve "Pasta teslimatın geldi mi?" diye sordu.

"Evet. İstedğimden daha geç oldu ama gördüğünüz gibi tüm biletler satıldı." "İşe yaradığına sevindim."

"*Kimsin* sen?" Lauren sordu. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Hayır, sadece öğle arası olduğu için geldim. Sosyal olmaya çalışıyorum."

"Ama... neden?"

Bu yüzden hayatına geri dönmesi kolay olmayacaktı. Ona karşı temkinliydi, iyi bir nedeni vardı.

"En azından arkadaş olabilir miyiz?" diye sordu.

Lauren, Caleb'in simidine krem peynir sürmekte olan Monique'e baktı. "Bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Muhtemelen hayır."

Bu da bir cevaptı. Caleb Lauren'la birlikte olmak istiyorsa, verdiği zararın bir kısmını geri almak zorundaydı. Eğer istediği buysa.

Monique simidi bitirip şarküteri kâğıdına sarana ve tezgâhtaki Caleb'ın kahvesinin yanına koyana kadar garip bir sessizlik içinde durdular. Caleb ona altı dolar uzattı ve üstü kalsın dedi.

Mesele şu ki, Caleb hâlâ Lauren'ı istiyordu. Sanki vücudu demir tellerle doluydu ve Lauren büyük bir mıknatıs gibiydi. Ona dokunmak, sarılmak, burada tüm müşterilerin gözü önünde öpmek istiyordu ama şimdi bunlardan herhangi birini denerse Lauren'ın onu bıçaklayacağını da biliyordu.

Bunca zamandır tek istediği de buydu. Adamın öğle tatilinde buraya gelip onu sanki çıkıyorlarmış gibi karşılamasını ve sağlam bir çift olmayı. Ve ona hayır diyerek her şeyi berbat etmişti.

"Geri dönsem iyi olacak," dedi Caleb.

Lauren ona kaşlarını çattı. "*Şimdi* mi geldin?"

"Sadece merhaba demek istedim."

"Doğru. Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Yani kızgındı. Onu geri kabul edecek miydi?

Bir yanı öğrenmek istiyordu.

Kahvesini hazırladı, simidini aldı ve veteriner kliniğine geri döndü. Muhtemelen bu işin peşini bırakmalıydı. Tuhaflik yatışana kadar Lauren'dan biraz uzak durmalı, böylece tekrar birlikte çalışabilirlerdi. Hayatına devam etmeli ve tüm bu olanları unutmaya çalışmalıydı. Zamanlama berbattı, hazır değildi ve Lauren'a istediğini veremezdi. Burada doğru olanı yapıyordu ve Lauren'a kendisini iyi bir şeyle hiçbir şey arasında seçim yapmaya zorladığı için biraz içerliyordu.

İkisi de daha derine inmeden çıkmak daha iyiydi. Uzaklaşmak ıstırap gibi gelse bile.

Bölüm 25

Diane yavru kedi kafesine bakıp mırıldandı. Dev hariç hepsi sonsuza dek yaşayacakları evlerine götürülmüştü ve Dev sadece Diane'in şehir dışına yaptığı kısa bir gezintiden dönmesini bekliyordu.

"Bu küçük adam çok hızlı büyüdü!" Diane söyledi.

"Bunu yavru kediler de yapar," dedi Caleb. "Onlar da ergen erkekler gibi yerler." "Tavsiye ettiğin yavru kedi mamasını aldım."

"Güzel. Bununla ilgili bir sorun yaşarsa bana haber verin. Onu burada o yiyeceklerle besliyoruz ve durumu iyi ama yemeyi bırakırsa ya da başka bir şekilde garip davranırsa bana haber verin. Sindirim sorunlarını aşmış olabilir ama aşmadıysa bazı seçeneklerimiz var."

Diane Dev'i aldı. Küçük kafasını Diane'in çenesine sürttü. "Ah. Endişelenmeyin, Dr. Fitch. Bu küçük adama çok iyi bakacağım."

Caleb bu küçük kediye karşı bir koruma duygusu hissettiğinde şaşırdı. Lauren muhtemelen ona bir lokum olduğunu söyleyecekti, çünkü yavru kedinin başını okşarken içinde biraz yumuşaklık hissetti. Lauren'la birlikte onu kurtardıkları o gece Dev'e bağlanmıştı ve Diane'in onu sahiplenmesinden ve düzenli olarak haber verebilmesinden memnundu.

Bir cep telefonu çaldı. Diane, "İşte, tut onu." dedi. Giant'ı Caleb'ın ellerine tutuşturdu, böylece Diane telefona cevap verirken Caleb da yavru kediye sevdi. "Alo? Oh, merhaba, Lauren."

Caleb'ın kalp atışları . Bunu hissetmek istemiyordu. Bunu bir kenara itmek ve hayatına devam etmek istedi. Bunun yerine nefesini tuttu ve

Telefonun diğerk ucundan Lauren'ın sesini duyabilmeyi umarak biraz ileri gitti.

Sesi sıkıntılı geliyordu. Birkaç kelime dışında pek bir şey anlayamadı ama "...kafeyi kapatmaya çalışıyorlar." dediğini duydu.

"Hemen yandaki veteriner kliniğindeyim," dedi Diane. "Hemen geliyorum."

Kendini tutamadığı için Diane telefonu kapattığında Caleb, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hani şu buraları koklayan emlak müteahhidi var ya? Onun mikrop düşkünü asistanı, Kedi Kafe'ye bakması için sağlık departmanından bir müfettiş getirmeye karar verdi." Diane içini çekti ve telefonunu cebine koydu. "Mekânı kapattırmaya çalışıyor. Bu, gelirimı kaybetmemi ve binayı satmamı sağlamak için kötü düşünülmüş bir oyun mu yoksa o küçük sincap asistan bunu sadece inat olsun diye mi yapıyor anlayamıyorum. Eminim Randolph bir düzine başka ev sahibine de böyle numaralar yapmıştır. Ama bu pislik daha önce hiç benimle uğraşmak zorunda kalmadı."

Caleb fazla düşünmeden Dev'i yavru kedi kafesine geri koydu ve Diane'i bekleme odasına kadar takip etti. Rachel ayağa kalkıp sorunca Caleb, "Cat Café'de bir şeyler oluyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya gidiyorum. Hemen dönerim." dedi.

O ve Diane yan kapıya doğru yürüdüler. Kafe tezgâhının önünde Lauren kollarını kavuşturmuş dururken Newton tam karşısında duruyordu, onun duruşu da aynı derecede otoriterdi. İkisi de konuşmuyordu.

Diane aceleyle Lauren'ın yanına koştu. "Ne oluyor burada?"

Lauren tezgâha doğru eliyle işaret etti. "Bay Newton bir sağlık müfettişi getirdi. Ona kedilerin kedi odasına kapatıldığını ve burada yasalara uyduğumuzu söyleyip duruyorum."

Caleb camdan takım elbiseli bir adamın tezgâhın arkasında diz çökmüş, pasta kutusunu incelediğini görebiliyordu.

"Avukatı arayacağım," dedi Diane. Lauren'dan bir adım uzaklaştı ve telefonunu çıkardı. O aramayı yaparken Caleb da Lauren'a baktı,

Belli ki sıkıntılıydı. Küçük tırnağını çiğneyerek sağlık müfettişinin pasta kutusunu incelemesini izledi.

"Burası temiz görünüyor," dedi müfettiş.

Newton, "Bu kadar çok hayvana sahip olup da sağlık sorunu yaşamamaları mümkün değil," dedi. "İnsanların köpeklerini restoranlara getirememelerinin bir nedeni var. Bu sağlıklı koşullar yaratıyor."

Diane telefonunu tezgâhın üzerine koyarak, "Avukatımın sesi hoparlörden geliyor," dedi.

Müfettiş tüm ilgilenmiyor gibiydi. "Kedi odasına bir göz atacağım."

Lauren alnını ovuşturdu.

Newton, "Yasalara göre yemek servisi yapılan yerlerde hayvan bulundurulamaz," dedi.

"Her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olmak için şehirle birlikte çalıştık," dedi telefonda bir erkek sesi. "Çünkü aslında köpeğinizi bazı barlara sokabilirsiniz. Geçen yıl kabul edilen yasa, hayvanlar yiyeceklerin hazırlandığı yerden uzak tutulduğu sürece yiyecek servisi yapan yerlerde hayvanlara izin veriyor. Whitman Street Cat Café bir adım daha ileri giderek kedileri yemek servis edilen yerlerden ayrı tutuyor. Kafenin yiyecekleri dışarıdan getirdiği ve kahve dışında hiçbir şey hazırlamadığı göz önüne alındığında, herhangi bir ihlal söz konusu değil."

Caleb etrafta Sadie'yi aradı ve ondan hiçbir iz göremedi, köşede duran kedi yatağı bile yoktu. Lauren muhtemelen Newton'ın Kedi Kafe'yi kapatmaya çalıştığını anlamış ve yasalara uyduklarından emin olmuştu. Yemeklerden uzak durduğu sürece Sadie'nin kafede serbestçe rahatsız değildi. Ama burada durum pek de öyle görünmüyordu.

Müfettiş kafe alanına geri döndü.

Başparmağını kedi odasına doğru uzatarak, "Kafe masaları ne sıklıkla doluyor?" diye sordu.

"Genellikle, ama herkes şu anda burada bununla uğraşıyor," dedi Lauren.

"İzninizle," dedi Caleb. "Ben yan komşunuz olan bir veterinerim."

Herkes dönüp ona baktı. Lauren onun orada olduğunu bilmiyormuş gibi irkilmiş görünüyordu.

Caleb derin bir nefes aldı. "Bakın, bir kedi kafesinde biraz çılgınca bir şeyler olduğunu söyleyecek ilk kişi ben olurum, ama yan tarafta çalıştığım iki ay boyunca Lauren'in burayı temiz tutmak ve yasalara uymak dışında bir şey yaptığını hiç görmedim. Bay Newton, hayvanların yiyecek satan bir işletmeyle aynı binada yaşaması fikrinden hoşlanmayabilir, ancak durum buysa burada yemek yemek zorunda değil. Burada yasadışı hiçbir şey olmuyor."

"Bu işin sahibi benim," dedi Diane. "Ve ben de aynı fikirdeyim. Lauren'in hem kedilerin hem de müşterilerinin güvenliğini en üst düzeyde tutmaktan başka bir şey yaptığını düşünseydim, burayı kendim kapatırdım."

"Pekâlâ," dedi müfettiş. Çantasından bir tablet çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı.

Caleb dönüp Lauren'a baktığında, Lauren ona bakıyordu.

Lauren Caleb'in Diane'le birlikte veteriner kliniğinden geldiğini düşünmüştü ama onu orada dikilirken görmek yine de endişe vericiydi. Onun kafeye girdiğini nasıl fark etmemişti? Ve onu mu savunuyordu?

"Kediler burada hiç dolaşıyor mu?" diye sordu müfettiş. "Bilerek değil."

Caleb'e baktı. Müfettişe Sadie'nin bazen ön tarafta takıldığını söylemek tam ona göre bir davranış olacaktı. Bay Newton'ın sağlık müfettişlerini getirmekle tehdit ettiği ilk seferden sonra Lauren, Sadie'nin yatağını kedi odasına koymuş ve onu normal iş saatlerinde kedi odasında tutma konusunda daha iyi davranmıştı. Lauren'in söyleyebildiği kadarıyla bu, mahallede oldukça yaygın olan bir tür yasaları esnetme yöntemi idi. Birçok restoran, müşterilerin dışarıda oturmaları halinde köpeklerini getirmelerine izin veriyordu. Birkaç sokak ötede bir bar vardı.

köpeklerin düzenli olarak girmesine izin veriyordu. Bu, müşteriler mutlu olduğu sürece kimsenin uygulamadığı bir yasaydı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu müfettiş.

"Arada sırada bir kedi dışarı çıkıyor," dedi Paige. "Sanırım kedilerle tanışmışsındır. Onlara ne yapacaklarını söyleyemezsiniz. Onları her zaman yakalar ve kedi odasına geri koyarız."

"Tekrar ediyorum," dedi avukat. "Açık konuşmak gerekirse, yasanın bizden istediği tek şey kedileri yemeklerin hazırlandığı alandan uzak tutmak."

Müfettiş tabletinin ekranına birkaç kez daha dokundu. Lauren sinirli görünen Newton'a baktı ama Lauren tehlikeyi atlattıklarını düşünmüyordu. Müfettiş daha fazla soruşturma yapılması gerektiğine karar verirse onları hâlâ kapatabilir ya da gözetim altında tutabilir ve kurallara uyduklarından emin olmak için rastgele kontroller yapabiliirdi. Pek çok sonuç kafe için büyük sorunlara neden olabilir, özellikle de onlar kapalıyken sabah kalabalığı başka bir işletme bulursa. Bu telafisi zor bir durum olurdu.

Ama burada haklı olduğunu, hiçbir yasayı ihlal etmediğini biliyordu. Haklı çıkacaktı. Belki de bu Newton denen adam burada dururken değil.

Müfettiş başını kaldırdı. "Arkadaki mutfakı kullanmıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Lauren.

"Eğer karar verirsiniz, tekrar incelememiz gerekecek."

"Anlaşıldı," dedi Diane.

"Burada bir ihlal yok, değil mi?" diye sordu Caleb. "Kefil olmaya hazırım-"

"Buna gerek yok," dedi müfettiş. "Burada herhangi bir ihlal görmüyorum. İstedığınız zaman tekrar denetleyebileceğimizi bilin, ancak sağlık departmanından aldığınız A notunu korumanız ve burayı açık tutmanız için imzayı atıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Lauren.

Müfettiş, "Bunun bir kopyasını dosyadaki e-postaya göndereceğim," dedi. "Sanırım burada işim bitti. Herkese iyi günler dilerim."

"Ciddi misin sen?" dedi Newton. "Bunun güvenli bir durum olmasına imkân yok. Eğer bir kedi dışarı çıkar ve pasta kutusuna girerse-"

"Kafe personeli dosyayı kapalı tutarsa böyle bir şey olmayacak." Müfettiş bakışlarını Monique'e dikti.

"Her zaman yaparız," dedi.

"Hoşunuza gitmeyebilir Bay Newton," dedi müfettiş, "ama telefondaki avukat haklı. Burada kanunun lafzına bağlı kalıyorlar." Masasını çantasına yerleştirdi. "Bugün başka teftişlerim de var, izninizle. Herkese iyi günler."

Müfettiş kafeden ayrıldı. Newton öfkeli görünüyordu. "Eğer bunun bittiğini düşünüyorsanız-"

Caleb sakince, "Seni orada durdurumama izin ver," dedi. Lauren ona baktı, hâlâ burada olmasına şaşırılmıştı.

"Burada nasıl bir oyun oynadığınızı hepimiz görüyoruz," diye devam etti Caleb. "Kafeyi kapatmak istiyorsun, böylece Diane'in satmak için maddi bir teşviki olacak. Bence burada kimsenin satışla ilgilenmediğini ve kafeyi sandığınız kadar kolay kapatamayacağınızı öğrendiniz. O yüzden patronuna geri dön ve ona iyi denediğini ama bu binanın satılık olmadığını söyle."

Diane güldü, sesi sevinçli geliyordu. "Ne dedi? Lütfen gidin, Bay Newton. Artık burada istenmiyorsunuz."

Newton bir süre öfkeleni ve sonra hışım la kafeden çıktı.

O gittikten sonra herkes alkışladı. Lauren bir elini göğsüne bastırdı, hâlâ rahatlamamıştı ama biraz rahatlamış hissediyordu. "Herkese teşekkürler. Bunu atlattığımıza sevindim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bay Newton buraya tekrar gelirse ona hizmet vermeyi reddetme hakkımızı saklı tutuyoruz."

Kendini toparlayabilmek için ofisine dönmek üzere bir adım attı ama Caleb elini onun dirseğine doladı. "Hey. İyi misin?"

Ona şöyle bir baktı. Kafenin ne kadar aptalca olduğunu düşündüğü göz önüne alındığında, savunması garipti. Muhtemelen kendi geçim kaynağını savunuyordu; Randolph binayı satın alırsa çok iyi bir şekilde yerle bir edebileceğinden ve veteriner kliniğini iflas ettirebileceğinden bahsetmişti.

Ancak Lauren'in kafasındaki tek düşünce şuydu: *Bu adamın burada ne işi var?*

"Ben iyiyim," dedi. "Biraz sarsıldım. Eğer bizi geçici olarak kapatabilseydi, kayıpları telafi etmek çok zor olurdu." Adamın elinin hâlâ kolunda olduğunu fark etti ve olanları nasıl değerlendireceğinden emin olamayarak ona baktı.

Elini çekti. "Sen aradığında Diane ve ben Giant'ı kontrol ediyorduk. Müfettişin burada olduğunu duydum ve yardım edebileceğimi düşündüm."

"Ve bunu takdir ediyorum, ama Caleb, biz-"

"Hayır, biliyorum." Acı acı gülümsedi. "Şu anda arkadaş bile değiliz. Ama bu sana olanlar için endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Lauren Caleb'in gitmesini istemiyor değildi. Onun varlığını biraz rahatlatıcı buluyordu ve kendisini savunması onu duygulandırmıştı. Ama şimdi ortalık yatıştığına göre, kendini garip hissediyordu ve Caleb bir ilişki istemiyorsa, konuşacak bir şeyleri yoktu.

Yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey değişmedi, değil mi?" dedi. Caleb dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben-" "Doğru. Muhtemelen hastaların vardır."

"Evet. Diane, Giant'ı getirdiğin taşıyıcıya koyayım mı?"

Diane telefondaydı ama "Çok teşekkürler Stuart," dedi ve telefonu kapattı. "Evet, Giant'ı gitmeye hazırlayın ama bırakın birkaç dakika daha oynasın. Kafe çalışanlarıyla sohbet etmek istiyorum. Sonra hemen geliyorum."

"Pekala."

Caleb gitti. Monique tezgâhın arkasına geçti ve her şeyi silmekle meşgul oldu. Sağlık müfettişi içeri girdiğinde müşteriler dışarı çıkmıştı, bu yüzden kafedeki diğer insanlar sadece Paige ve

Diane. Lauren iç geçirerek en yakındaki sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Diane uzanıp onun başını okşadı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Harikaydın Lauren. Size satmayacağımı söylemiştim. Ciddiydim."

Lauren doğrulup oturdu. "Teşekkür ederim. Biliyorum. Sadece... o müfettişin bizi kapatacağından endişelendim. Entelektüel olarak yanlış bir şey yapmadığınızı biliyordum ama tek gereken kedilere alerjisi olan ve kötü bir gün geçiren bir müfettişti. Anlıyor musun?"

". " Diane gülümsedi. "O adam seni çok önemsiyor."

"Kim, Caleb mı?"

"Gerçekten mi?" dedi Paige.

"Bunu bir düşün. Başının belada olabileceğini duyar duymaz hemen buraya geldi. Burayı kapatmak isteyen insanlara karşı seni savundu. Ve iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti. Seni önemsiyor. Hem de çok."

"Neler oluyor o zaman?" diye sordu Lauren. Kafenin kendisinin aptalca olduğunu düşünmesine rağmen onu savunmuştu. "Geçen hafta bana bir ilişki istemediğini söyledi. Beni bu kadar önemsiyorsa neden benimle birlikte olmak istemiyor?" Ve sonra Lauren elini ağzına götürdü çünkü tüm bunları patronuna söylediğine inanamıyordu.

Ama Diane sıradan bir patron değildi. "Tatlım, bunu daha önce de yaşadım. Winnie'yle ilişkim sarsıntılı bir başlangıç yaptı. Neden bir ilişki istemiyor? Bir sürü nedeni var. Birincisi, yeni boşandı."

"Öyle deyip duruyor."

"Belki de bağlanmaya hazır hissetmiyordur. Boşanmadan dolayı hala çok incinmiştir. Belki size güvenmiyor. Belki de sana layık olduğuna inanmıyor."

"O kibirli piç mi?" Paige söyledi. "Ha."

"Ben ciddiyim. Bence bu boşanmayı bir ceza olarak gören bir adam. Bir şey yaptığını ya da belli bir şekilde kendisini sevgiye layık görmediğini düşünüyor olabilir. Yani, sadece tahmin yürütüyorum, gerçekten bilmiyorum. Ben biliyorum."

Haklı olduğunu biliyorum: Buraya ilk başladığında huysuz ve içine kapanıktı ama son birkaç haftada yumuşadığını gördüm. Artık bazen gülümsüyor bile. Ve o küçük kedi yavrusu Giant'a karşı çok korumacı. Sanki gitmesine izin vermek istemiyor. Çok sevimli. Eminim siz de aynı fikirdesinizdir."

Lauren başını ovuşturdu. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Sadece elindeki gerçekleri biliyordu. O ve Caleb birlikte harikaydılar ama Caleb bir ilişki istemiyordu. Az önce ona hiçbir şeyin değişmediğini söylemişti. Kendi akıl sağlığı için bunun doğru olduğunu varsaymak zorundaydı.

Page başını salladı. "Onun kalbini kırdı. Caleb'i sevmiyoruz."

Diane güldü. "Ben olsam onu henüz göz ardı etmezdim. Tek söylediğim bu." Ayağa kalktı. "Şimdi o küçük yavru kediye eve götüreceğim. Bugün kimsenin bizi durdurmaya çalışmadığını varsayarsak, yarın hepinizle personel toplantısında görüşürüz. Dayan Lauren."

Diane'in söyledikleri Diane gittikten sonra da Lauren'ın kafasında çınladı. Bir süre sonra, kedi odasındaki masaları toplarken Paige, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence Diane yanılıyor. Caleb bir ilişki istemiyorsa onu beklemenin bir anlamı yok."

"Beklemeyeceğim."

"Hayır, biliyorum. Sadece... Bugün neden burada olduğunu bilmiyorum ama kalbini bu şekilde yerinden oynatacaksa düşündüğümde daha büyük bir pislikmiş."

Lauren güldü. "Teşekkürler Paige. Minnettarım. Ben sadece...ugh. Ona neler olduğunu bilmiyorum. Ama benimle ilgilenmiyorsa oturup onun özlemini çekecek değilim. Bu yüzden endişelenme."

Kelimeler Lauren'ın hissettiğinden daha kendinden emin geliyordu. Bu konuyu düşündükçe Caleb'in davranışını daha da şaşırtıcı buluyordu. Muhtemelen önemsiyordu ama her ne sebeple olursa olsun bir ilişki içinde olamayacağını düşünüyordu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsa, onunla birlikte olmak istemiyordu.

İç çekerek, kirli bulaşıklarla dolu kutusunu bulaşık makinesinden geçirmek üzere mutfağa geri götürdü.

Caleb için endişelenmek onun işi değildi.

Bölüm 26

Caleb nadiren iki gün üst üste tatil yaptı. İlkini dairesinin etrafında aylak aylak dolaşarak, dönüşümlü olarak uyuyarak ve DVR'ını izleyerek geçirdi. İkincisinde, ayrılmadan önce Lauren'la birlikte gitmeyi konuştukları Brooklyn Müzesi'ndeki erken dönem renkli fotoğraf sergisine gitti. Caleb fotoğrafçılık hakkında pek bir şey bilmiyordu ama serginin ilginç olduğunu düşündü. Müzenin geri kalanında dolaşırken, bunu Lauren'la yapmanın daha eğlenceli olacağını düşünmeden edemedi. Muhtemelen sanat hakkında onun bilmediği çok şey biliyordu.

Eve döndükten kısa bir süre sonra Kara aradığında her şey tersine döndü.

Fazla giriş yapmadan, "Bir vergi sorunun var. Sizden bazı bilgiler almam gerekiyor."

Caleb fazla karşı koymadan bilgisayarının başına geçti ve kadının ihtiyaç duyduğu bilgilere baktı. İş bittiğinde, "Hepsi bu kadarsa..." dedi.

"Sen hiçbir zaman kolayca affedecek bir tip olmadın," dedi Kara.

"Seni affetmemi mi istiyorsun? Ne amaçla? Sen Kaliforniya'dasın, ben New York'tayım, artık hiç konuşmuyoruz. Senin genç Peter'ın var. Seni ne için affetmemi istiyorsun?"

"Beş yıldır evliydik. Bu bir şey ifade etmiyor mu?" "Görünüşe göre değil. Bu seni yeminini bozmaktan alıkoymadı."

Homurdandı. "Ne kadar uyumsuz olduğumuzu göremiyor muydun? Başta değil ama... Ben değiştim. İkimiz de öyle. İlk günlerde çok eğlendik ama

Sonra birbirimizden uzaklaştık. Sen iş, çocuklar, banliyöde mükemmel küçük bir ev gibi özenle detaylandırılmış planlarını istedin. Ben seyahat ve macera istedim."

"Bu konuyu benimle konuşabilirdin."

"Beni dinler miydin? İstediğim şeyler senin planının bir parçası değildi."

"Bana planı gözden geçirme şansı vermedin!"

"Seni dövüşmen için çağırmadım."

Caleb aniden Kara'nın varsayımlarda bulunduğunu fark etti. Caleb'in hareketsiz olduğunu varsaymıştı. Direnebilirdi ama Kara'yı dinlerdi. Belki çok esnek biri değildi ama Kara ona deneme şansı bile vermemişti.

Tıpkı Lauren'a bir şans vermediği gibi.

İç çekti. "Belki tekrar medeni bir şekilde konuşabileceğimiz büyülü bir gelecek vardır ama o zaman şimdi değil. *Bir ilişki yaşadın, beni terk ettin* ve birlikte işlettiğimiz kliniği yok ettin. Hangi evrende bu çabucak atlatmam gereken bir şey? Daha da önemlisi, sekiz aydır avukatların dışında benimle hiç temasa geçmedin ve şimdi benimle sadece bir şeye ihtiyacın olduğu için temasa geçiyorsun. Yani bu dostça bir teklifmiş gibi davranma. Şu anda seninle konuşamam."

"Tıpkı Caleb gibi. Çok inatçı. Gerçekten benimle konuşamayacak kadar incindin mi?"

"Kara. Beni terk etmiş olman bile değil. Bu tek başına seni affetmemem gereken bir şey. Mesele, bana gelip neden mutsuz olduğunu anlatacak kadar bana güvenmemen ya da saygı duymaman. Hiç konuşmadık. Beni dahil etmeden bir karar verdin. Ama ben senin *kocandım*, Kara. Benimle konuşmaya gelmeliydin. Bana *güvenmeliydin*."

"Artık her şey bitti. Ve eğer bana bağırıracaksan, zamanımı daha iyi kullanabilirim."

Telefonu kapattı, ki bu doğru görünüyordu. Caleb içini çekti ve telefonunu bıraktı.

Sadece eski kasetleri mi çalıyordu? Kara ona söylemeye çalışmış ama o duymayacak kadar inatçı mı davranmıştı? şimdi de çok mu inatçı davranıyordu?

şey...evet. Kendini her türlü aşka ya da romantizme kapatmıştı. Hiçbir şeye güvenmiyordu. Ama bu adil miydi? Kalbini korumakta haklıydı ama kendini ne kadar kilitlediğini fark etmemişti.

Lauren onu tekrar amaya çalışmış ama o buna izin vermemişti.

Ama istiyordu. Bir prensip yüzünden kendini gerçekten mutluluktan mahrum mu ediyordu? Lauren'la işlerin nasıl gittiğini görmek daha iyi olmaz mıydı? Belki patlayacaktı ama denemek, kendini her şeyden soyutlayan bir münzevi olmaktan daha iyi değil miydi? Çünkü bu işe yaramıyordu. Yalnızdı.

O gece kararlı hissederek uyumaya gitti. Lauren'ın söylediğı ve yaptığı onca şeyden sonra onu affetmesi pek olası değildi ama onu geri kazanmaya çalışmazsa kendisiyle yaşayamazdı. Bu kez ona gerçek bir şans vermek için. Kara'nın ona gvenmediğı bir şekilde ona güvenmek için.

Caleb ertesini Pazartesi işe gitmek için köşeyi döndüğünde, Evan kafenin penceresine yaslanmış, siyah saçlı bir adamla konuşuyordu. Evan yoğun bir şekilde flört ediyor gibi görünüyordu. Caleb'in aklına Lauren'in arkadaşları arasında en çok Evan'dan bahsettiğı ve muhtemelen en yakın olduğı kişi olduğı geldi, yani onu nasıl geri kazanacağını bilen biri varsa o da bu adamdı.

Caleb iplik dükkânının önünde durdu ve vitrindeki sergiye bakıyormuş gibi yaptı; şimdi bakınca oldukça ilginç olduğunu gördü. Birisi turuncu bir kanepenin üzerine oturtulmuş kazaklı küçük bebekler rmuştı. *Friends* dizisinden bir sahneyi gösteren bir diorama gibi görünüyordu. Ve tamam, bu oldukça şirindi.

Caleb arkasını döndüğünde siyah saçlı adam uzaklaşıyordu ve Evan onun gidişini izliyordu. Adam kitapçıya girdiğinde Evan içini çekti ve etrafına bakındı. Bakışları yaklaşmakta olan Caleb'a takıldı.

"Merhaba," dedi Caleb.

"Merhaba. Bilmelisin ki, sözleşmem gereği senden nefret etmek zorundayım. Bu en iyi arkadaş anlaşmasının bir parçası."

Caleb'in kalbi sıkıştı. Bu bir meydan okuma olacaktı. "Demek sana neler olduğunu anlattı."

"O yaptı."

"Bu beni dezavantajlı bir duruma sokuyor."

"Onun kalbini kırdın, biliyorsun."

Bu Caleb'in korktuğu bir şeydi. Her ne kadar bu konuda şaşırtıcı derecede ketum davransa da, her karşılaştıklarında öfkelenmesi, onu ilk başta fark ettiğinden daha fazla incittiğini gösteriyordu. Bu, onun artık ulaşılabilir olduğu, onu affedemeyecek kadar kızgın olduğu anlamına gelebilirdi. "Biliyorum. Pişmanım."

Evan gözlerini Caleb'a dikti. "Neden benimle konuşuyorsun?"

Ses tonu suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı. Caleb bunu bir kapı açılışı olarak yorumlamaya karar verdi.

"Bir kere sen burada duruyordun," dedi Caleb. "Ama seninle konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Ne hakkında?"

"Sanırım bir hata yaptım."

"Hata mı?"

"Gitmesine izin vermemeliydim."

Evan'ın dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. Annesinin ona o çikolatayı aldığını yeni fark etmiş bir çocuğa benziyordu. "Yani Lauren'ın kalbini geri kazanmak için büyük bir romantik jest yapmak istiyorsun ve bunun için benden yardım istiyorsun."

Evan'ın coşkusu şaşırtıcıydı. "Evet ama madem sözleşmen gereği benden nefret etmek zorundasın, neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Evan elini umursamazca salladı. "Sen ve Lauren birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu başından beri söyleyebilirim. Size yardım etmekten mutluluk duyarım. Şu anda vaktin var mı?"

"Şey... İş için biraz erken geldim. Size belki yirmi dakika verebilirim."

"Bu fazla zaman değil. Hmm." Evan bloğun yukarısına ve aşağısına baktı. "Açıkçası, planlarımızı Cat Café'de yapamayız. Ama Bergen'de kötü bir kahve zinciri var, buranın birkaç blok güneyinde, eğer biraz yürümek sorun olmazsa."

"Yolu göster."

Kaba bir plan yaptıktan sonra Caleb işe geri döndü ve veteriner kliniğinin bir blok aşağısındaki köşede bulunan büyük zincir eczaneye uğradı. Kafeinle doluydu ama sinirlerini yatıştırmak için şeker ya da yüksek kalorili bir şeyler istiyordu.

Seçeneklerini gözden geçirdi ve Evan'ın söylediklerini düşündü. İşin püf noktası Caleb'in aptalca davrandığını, Lauren'ı önemseydiğini, onunla birlikte olmak istediğini ve bunun nereye varacağını görmek istediğini göstermesiydi.

Kara'yla olan ilişkisinin başlarında, veterinerlik okulundayken bir an yaşanmıştı. Günlerini bir at çiftliğinde, sahibinin kolik olduğuna ve uyutulması gerektiğine ikna olduğu bir atla ilgilenerek geçirmek zorunda kalmışlardı. Caleb bunun sadece hazımsızlık olduğunu hemen anlamıştı çünkü sahibinin çocukları, sahibi bakmadığı zamanlarda zavallı atı her türlü ıvır zıvırla beslemişlerdi. Bulmaca çözülüp Caleb günü kurtardıktan sonra Kara'yla birlikte ahırda kötü yiyeceklerin geçmesini beklemiş ve Caleb'in haklı olduğundan emin olmuşlardı.

Bir ahırın etrafında oturup bir atın kaka yapmasını beklemek pek romantik bir ortam sayılmazdı ama konuşmaya başlamışlardı.

"Mezun olduktan sonra kendini ne yaparken görüyorsun?" Caleb sormuştu. "Emin değilim. Sen kendini ne yaparken görüyorsun?"

"Bir yerde muayenehane açarım diye düşündüm. Belki Boston'da ya da banliyöde. Ya da Maine'e geri dönebilirim. Ailemin yaşadığı Portland'ın dışındaki bölgeye çok sayıda emekli taşınıyor, bahse girerim çoğunun evcil hayvanı vardır."

Kara ona sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Yaşlıların evcil hayvanlarıyla ilgilenmek mi? Vay be, kulağa heyecan verici geliyor."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Ah, bilemiyorum. Kendimi Manhattan'da bir muayenehane açıp zengin ve ünlülerin cüzdan köpeklerine bakarken görebilirim. Ya da seyahat ederim. Çocuk istemiyorum, bilirsiniz diye söylüyorum, ama dünyayı görmek isterim."

Bunu düşünmek garip bir şeydi. Kara geçen gün telefonda haklıydı. Bir yanı çocuk istemediğini söylediğinde onu duymamıştı. Ya da kendini hep bir baba olarak hayal etmesine rağmen onlara ihtiyacı olmadığını söylemişti. Kara ile mutlu oldukları sürece hayat planını gözden geçirebilirdi çünkü planların öngörü olmadığını o da herkes kadar iyi biliyordu.

Lauren çocuk istiyor muydu? Planları var mıydı? Caleb bilmek istiyordu. Ve bu sefer dinleyecekti. Hatalarının onu yönetmesine izin vermek yerine hatalarından ders çıkaracaktı.

Şimdi Caleb dünyanın dört bir yanından gelen çikolataların sergilendiği bir sergiye bakarken, en başından beri aralarında temel bir uyumsuzluk olduğunu fark etti. Caleb seyahat etmeyi severdi... tatilde. İstikrarlı olmayı tercih ederdi. Yakınında bir ailesi olmasını tercih ederdi. Oysa Kara'nın peşinden aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi dolaşmak onu Brooklyn'de, ailesinden üç yüz mil uzakta, şehirdeki bir muayenehanede çalışmak zorunda bırakmıştı. Hayatının bu şekilde devam edeceğini düşünmüyordu. Aslında bu duruma üzülüyordu; Whitman Street Kliniği'ni ve orada çalışan diğer veterinerleri gerçekten seviyordu. Brooklyn de hiç beklemediği bir şekilde çekiciydi. Kendisini Brooklyn'de bir zamanlar hayal ettiği gibi bir hayat yaşarken görebiliyordu.

Ama bunu göremeyecek kadar bıkkındı, her şeyi bitirdiği için Kara'ya çok kızgındı, Lauren'in belki de ona bir şans vermeye istekli olduğunu göremeyecek kadar öfkeliydi.

Bir zamanlar istediği aile.

Yıllardır bu konuşma hakkında düşünmemiştii. Bir aile ve bir topluluktaki evcil hayvanlarla ilgilenen bir muayenehane. Kendini aşmaya ve Whitman Sokağı'nda Lauren'la harika bir şeyler yapabileceğine inanmaya istekliyse, buna sahip olabilirdi.

Bir paket jelibon aldı ve seyahat boyu ürünlerin bulunduğu koridoru keserek tezgâha doğru yöneldi. Sonra renkli bir şey dikkatini çekti.

Alışılmadık şekillerde kesilmiş bagaj etiketleri ve anahtarlıklardan oluşan bir sergiydi. Bagaj etiketleri elbise, güneş gözlüğü ya da parmak arası terlik şeklindeydi. Anahtarlıklar çoğunlukla New York'un simge yapıları şeklindeydi. Ancak bir anahtarlıkta bavul şeklinde bir etiket vardı.

Ve kafasının içinde Lauren'ın sesini duydu, ona yükü hakkında bağıırıyordu. Anahtarlığı kancasından çıkardı ve kasaya yöneldi.

Bölüm 27

Lauren ofisinde oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyor ve Diane için bir rapor hazırlamak üzere hesap defterlerini dengelemeye çalışıyordu. Mutfağı yemek hazırlamak için kullanmak muhtemelen Randolph ve Newton'ın onları tekrar kapatmaya çalışmasına neden olacak olsa da, bir pasta şefi işe alma fikrinden vazgeçmeye hazır değildi. Yine de bir kız hayal kurabilirdi.

Paige kafasını kapıdan içeri uzattı. "Burada bir kedi sahiplenmek isteyen biri var. Onunla konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Bununla başa çıkamıyor musun?" Lauren masasından kayarak uzaklaştı ve bir çekmece açtı. Bir zarf çıkardı. "Tüm formlar burada."

"Hangi kediyle merak etmiyor musun?"

"Yani, öyleyim, ama rakamlarım nedense doğru toplanmıyor. Sanırım bir yerde bir rakamı yanlış yazmışım. Sadece birkaç dolar eksik ama..."

"Lauren? Patron hanım? Lütfen biraz ara verin. Sanırım bu müşteriyle konuşmak isteyeceksiniz."

Paige sol yanağındaki gamzeyi belirginleştirecek şekilde gülümseyince Lauren onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşündü. Müşteri ünlü biri miydi? Bu birkaç kez olmuştu. Mahallede yaşayan birkaç büyük aktör vardı ve bazen Cat Café'ye uğrarlardı. Lauren son birkaç hafta içinde popüler bir HBO dizisinin ateşli genç yıldızını sokakta birkaç kez görmüştü ve bir kedi istemesi akla yatkindi.

"Evet, . Bana bir saniye ver."

Lauren sayı sütununu tekrar taradı, sonunda nerede hata yaptığını buldu ve hatayı düzeltti. Formül sayıları yeniden hesapladığında, bakiye doğru çıktı. Derin bir nefes aldı.

Paige'e, "Bu ay için hâlâ kârdayız," dedi. "Buna sevindim. Hadi gel."

Lauren Paige'i kedi odasına kadar takip etti. Yolda, bunun kim olabileceğine vermek için mahallede yaşayan tüm ünlü insanları hatırlamaya çalıştı. Belki de belediye başkanıydı. Ya da popüler bir yazardı; mahallede onlardan da birkaç tane vardı.

Ama Lauren kedi odasına vardığında aslında Caleb olduğunu gördü.

Paige uzaklaştı. Lauren odaya baktı ve Lindsay ile Evan'ın da orada olduğunu, kenarda durup sırttıklarını fark etti.

"Neler oluyor?" Lauren sordu. "Caleb'in bir kedi sahiplenmesine imkân yok ve hepinizin gülümseme şekli bana ihanete uğradığımı düşündürüyor."

Monique yanlarına geldi. "Dr. Fitch kedi sahiplenmek için gerekli evrakları doldurdu," dedi ve bir form uzattı.

"*Et tu*, Monique?" Lauren formu aldı ve taradı.

Üst kısımda Caleb'in adı, adresi ve iletişim bilgileri vardı. Ama "*Neden bir kedi sahiplenmek istiyorsunuz?*" kutucuğuna "*Çünkü korkunç bir hata yaptım ve Lauren'in üzgün olduğumu bilmesini ve onu geri istediğimi bilmesini istiyorum*" yazmıştı.

"Bununla benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu formu kaldırarak. Acımasız bir şaka gibi hissetti. Son bir haftadır Caleb'ı aklından çıkarmak için o kadar uğraşmıştı ki, çünkü aralarında hiçbir şey olmayacağı belliydi ve işte Caleb elinde şaka gibi bir kedi evlat edinme formuyla karşısındaydı.

Caleb kaşlarını çatı. "Pekala, beni yakaladınız, buraya gerçekten bir kedi evlat edinmeye gelmedim." Lauren küfretti ve formu buruşturdu. Çöp kutusuna attı.

Caleb kâğıt topunun havada süzülüşünü izledi. Sonra dikkatini tekrar Lauren'a çevirdi.

"Okudun mu? Yazdıklarımnda ciddiymdim."

"Yani, bekle, daha birkaç hafta önce bana istediğimi veremeyeceğini söyleyen, benimle bir ilişki yaşayamayacağını birden fazla kez söyleyen, beni geri kazanmak için iş yerime gelip bir kedi sahipleniyormuş gibi davranmaya karar veren bir adama, sana inanmam mı gerekiyor?"

Caleb'in dudaklarında beliren gülümseme kayboldu. Elini dairesel bir *devam etme* hareketiyle hareket ettiren Evan'a doğru baktı.

Caleb iç çekti. "Bunun benim büyük romantik jestim olması gerekiyordu. Gördün mü, çok şirin değil mi? Caleb bir kedi evlat ediniyor. Ama o asla bir kedi evlat edinmez çünkü o bir köpek insanı. Ha, ha."

Lauren gözlerini devirdi. Midesi çalkalandı. Kendini bir 1 Nisan şakasına maruz kalmış gibi hissediyordu. "Beni ne kadar saf sanıyorsun?"

"Hayır, ben..." Caleb kaşlarını çatı ve alnını ovuşturdu. "Her şeyi berbat ediyorum. Bunun sana büyük bir hata yaptığımı söyleyecek kadar uzun süre gülmeni sağlayacağım sevimli bir jest olması gerekiyordu. Haklıydın, duvarlar ördüm ve işlerin nereye gidebileceğini görmek için bize bir şans vermedim. Bir ilişkide olmak istemediğimi düşünüyordum ve hala ilişkilerin genel olarak korkutucu ve riskli olduğunu düşünüyorum, ancak seninle birlikte olmayı risk almaya istekli olacak kadar çok istiyorum. İlişkimiz bittiğinden beri seni deli gibi özledim."

Lauren'ın duymak istediği de bu değil miydi? Caleb'in onu bırakmakla aptallık ettiğini anlayıp yalvar yakar geri döneceği anı hayal etmemiş miydi? İşte buradaydı. Ona bir hata yaptığını ve onunla birlikte olmak istediğini söylüyordu. Ama bir şeyler hâlâ doğru değildi.

"Buna nasıl güvenebilirim?" diye sordu. "Bir hafta içinde fikrini değiştirmeyeceğini ve beni tekrar göndermeyeceğini nereden bileceğim?"

"Toplanmaktan bahsetmişken, bunun yardımcı olabileceğini düşündüm." Elini cebine attı ve üzerinde iki anahtar bulunan bir anahtarlık çıkardı. Etiketini eski moda bir bavul şeklindeydi. Lauren'a uzattı.

Lauren onu tuttu ve inceledi. "Bu nedir?" diye sordu, nabızı hızlanmıştı.

"Şey, yüklerimiz hakkında çok konuştuk, nasıl yolumuza çıktıkları hakkında. Bunun bir barış teklifi olabileceğini düşündüm. Bunlar dairemin anahtarları. Kare olan sürgü, yuvarlak olan ise ana kilit."

"Bana evinin anahtarlarını mı veriyorsun?"

Ona doğru bir adım attı. "Gerçekten bir çift olmamızı istiyorum. Birbirimize güvendiğimiz ve birbirimizin yanında rahat olduğumuz için istediğimiz zaman birbirimizin yerine geçebilelim. Sanırım bir bakıma ben de kendi bagajımı seninle paylaşıyorum. Geçmişte yaşadıklarım şu anda olduğum kişinin bir parçası ve onlardan öylece kurtulamam ama belki seninle birlikte artık beni engellemesine izin vermeyeceğim."

Lauren şaşkınlık içinde elindeki anahtarlığa baktı. Adam... Adam ona gerçekten bir çift olmalarını istediğini söylüyordu. Ona anahtarları vermek somut bir taahhüt gibi gelmişti. Onu ve ondan istediklerini duyduğunu ve şimdi bunları ona vermeye çalıştığını söylemeye çalışıyordu.

Ne istiyordu? Caleb'a baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Onu önemsiyordu. Aslında onu seviyordu. İlişkilerini bitirdiklerinden beri son birkaç haftadır perişan haldeydi.

Peki ya kendine odaklanma meselesi? İşinden oldukça memnundu. Her ne kadar Diane'le para konusunda yapacağı bir tartışma yüzünden uykuları kaçsa da iyi gidiyordu. Yine de, işi uygulanabilir bir şekilde büyütebileceğini göstermenin zorluğunu seviyordu. Dairesini seviyordu, kedileri seviyordu, arkadaşlarını seviyordu. Ve Caleb'i seviyordu. Onunla birlikte olmak onu mutlu edecekti. Ve eğer nihai hedefi mutlu olmaksa, bunun için uğraşması gerekmez miydi?

"Konuşmuyorsun," dedi Caleb. "Lütfen bir şey söyle. Siz ne düşünüyorsunuz? Çok mu geç kaldım, yoksa..."

"Hayır, çok geç kalmadınız," dedi Lauren, sözcükler biraz sulu çıkmıştı. "Bu..." Anahtarlığı havaya kaldırdı. "Sen gerçekten ciddisin. Birlikte olmamızı istiyorsun."

"Evet. Gerçekten yürütmeye çalışmadan ilişkimizi bitirmekle hata ettim. Dairenden çıktığım andan beri bundan pişmanlık duyuyorum. İsteddiğin şeyi sana nasıl vereceğimi bilemedim. Ama şimdi biliyorum. Yani, evet, seninle olmak istiyorum. Ve en yakın arkadaşların da buna tanıklık etmek için burada."

"Onları sen mi davet ettin?"

"Evan'ı ben davet ettim. O biraz özgür davrandı."

"Bir değil!" Evan odanın öbür ucundan bağırdı. Lauren güldü. "Şey... Yani, sana inanamıyorum..."

"Lauren. Gitmene izin vermek benim için aptalca bir şeydi. Bizim hakkımızda yanlışmışım. Evet, bazen aptalca şeyler hakkında tartışıyoruz, ama bu sadece ikimizin de güçlü fikirleri olan tutkulu insanlar olduğumuz anlamına geliyor ve gerçek şu ki, sonuna doğru anlaşılamadığımızdan daha sık anlaştık. Anlaşılamadığımız her konuda birlikte çalışabiliriz. Yani, evcil hayvan olarak kedi beslemek konusunda bile aynı fikirde olabilirim."

Sadie o sırada yanlarına geldi ve Caleb'in bacağına sürtündü. Caleb eğilerek Sadie'nin başını kaşıdı.

"Pekala. Gördüğümde buna inanacağım." Lauren derin bir nefes aldı ve anahtarlığa tekrar baktı. Caleb'in yüküyle başa çıkabilir miydi? Evet, muhtemelen yapabiliirdi. "Ciddi misin? Benimle olmak istiyor musun?" Bunu her tekrarladığında daha gerçekçi geliyordu.

Caleb bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra çenesini kapattı, sonra da bir karar vermiş gibi başını salladı. "Evet," dedi. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Seni seviyorum."

İşte . Birbirlerini seviyorlardı. Ve umarım bu yeterliydi. Diğer her konuda birlikte çalışabilirler.

"Lütfen çok geç olmadığını söyle," dedi Caleb. "Sen de benimle birlikte olmak istiyorsun, değil mi? Beni kapı dışarı etmen için kendimi arkadaşlarının önünde küçük düşürmüyorum, değil mi?"

"Hayır, ben..." Sıcaklık Lauren'ın göğsüne yayıldı. Bu gerçekten oluyordu. Caleb burada durmuş onunla birlikte olmak istediğini, onu sevdiğini ve ondan nefret etmekten çok hoşlandığını fark ettiği ilk andan beri onlar için istediği şeye sahip olabileceklerini söylüyordu.

Sevgi ve nefret arasındaki çizgi gerçekten de çok inceydi, değil mi? Yoksa kolayca çevrilebilen bir madeni para mıydı?

Gülümsedi. "Çok geç kalmadın. Seni geri götüreceğim. Ben de seni seviyorum." Bütün yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Öp onu!" diye bağırdı Evan.

Caleb güldü. Sonra aralarındaki mesafeyi kapattı, yüzünü kavradı ve dudaklarına mükemmel bir öpücük kondurdu.

Lauren onun daha derine girmesine izin vermek için dudaklarını ayırdı, ellerini onun omuzlarına koydu, sonra onu daha yakına çekmek için başının arkasına koydu ve o da onu orada tutmak için ellerini beline koydu. Ve tam orada, kedi odasının ortasında, tüm arkadaş ve müşteri kalabalığının bakışları arasında öpüştiler. İlişkileri artık gizli değildi.

Lauren gevşedi ve bir adım geri çekildi. Herkes yüzlerinde hoppa ifadelerle onlara bakıyordu.

"Biliyorsun," dedi Lauren Caleb'a, "normal erkek arkadaşlar kız arkadaşlarına çiçek getirir. Ucuz anahtarlıklar değil."

"Elbette, ama birçok çiçeğin kediler için kötü olan toksinler içerdiğini de biliyorum."

Lauren güldü.

Paige bir adım öne çıktı. "Size mahremiyet teklif ederdim ama burası bir iş yeri ve günün ortasındayız."

Lauren zaten seyirci ağırlamaktan sıkılmıştı. Paige ve Monique'e, "Günün geri kalanını siz halledersiniz, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle," dedi Monique gülümseyerek.

"Güzel. Hadi Caleb, benim eve gidelim."

Elini tuttu ve onu kapıya doğru götürmeye başladı. Salondan bazı yuhalamalar ve bağırışlar duyuldu.

"Tüm bunları yapmak için Evan'a mı danıştın?" Lauren sordu.

"Evet. Yanlış bir şey mi yaptım? Kedi uygulaması onun fikriydi."

"Muhtemelen yapılacak en doğru şey buydu. Evan başından beri bizi destekliyordu."

"Gerçekten mi?"

"O zeki bir adam."

Aslında o kadar akıllıydı ki arka tarafa koşup Lauren'in çantasını alarak geri döndü. Çantayı Lauren'a verdi ve sonra da "Sizi çılgın çocuklar, defolun buradan" dedi.

Lauren Caleb'ın elini sıktı. ". Gidelim, Caleb."

Eşikten geçerken Caleb, Lauren'ın dairesine en son onu terk ettiği gün girdiğini fark etti. Şimdi tekrar oraya giriyor olmak biraz garip hissettiriyordu.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi Lauren. "Bugün kimsenin gelmesini beklemiyordum."

Caleb etrafına bakındı. Daire dağınık değildi, sadece biraz dağınıktı. Kanepenin üzerindeki battaniye eğri büğrüydü, masanın üzerinde boş bir kahve fincanı duruyordu ve şimdi yerdeki bazı posta parçalarını toplamakla meşguldü.

Lauren, "Molly bu masaya mektup bırakmama tahammül edemiyor," dedi. "Sürekli topluyorum. Her neyse."

Ve şimdi garipti. Caleb nerede durmalıydı? Ne söylemeliydi?

Lauren ona verdiği anahtarlığı cebinden çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı. "Bu gerçekten dairenin anahtarı mı? Değil.

sadece bir noktaya değinmek için buraya koyduğunuz eski bir anahtar mı?"

"Bunlar gerçek anahtarlar. Söylediğim her şeyde ciddiydim. Bu yüzden şahitlerim var."

"O kadar uzağa gitmene gerek yoktu."

"Evet, yaptım. Ciddi olduğumu kanıtlamak için bir şeyler yapmalıyım. Sana güveniyorum, biliyorsun. Yani, belki gelmeden önce mesaj atabilirsin ama gerçekten istediğin zaman gelebilirsin."

Lauren gözlerini devirirken güldü. "Önce mesaj at. Tabii ki."

"Eğer cevap , muhtemelen uyuyorumdur. İzin günlerimde bunu çok yaparım." Lauren başını salladı. Caleb bu bakışı yorumlayamadı.

"Ne?" diye sordu.

"Dairenize serbest ve açık erişim istemiyorum, ama zaten buna kısıtlamalar getiriyorsunuz."

Her ne kadar Molly'nin kendi alanına dalıp gitmesinden hâlâ biraz tedirgin olsa da, niyetinin bu olmadığını söyleyecekti ki Molly kanepenin altından fırlayıp hızla yoluna çıktı ve o kadar irkildi ki geriye doğru sendeledi. Kendini kanepenin kolunda yakaladı ama küfretti.

Lauren gözlerini devirdi. "Kedimden korkuyor musun?"

Ses tonu düşmancaydı ve Caleb onu tam olarak suçlayamazdı. Onu geri almayı kabul etmişti ama kendisine güvenmesini sağlamak için hâlâ yapması gereken küçük bir iş vardı "Özür dilerim," dedi. Kanepeye oturdu. "Her şey yanlış gidiyor. Şaka yapıyordum. Yani, sana güveniyorum ama-"

Lauren onun yanına oturdu ve elini onun kalçasının üzerine koydu. "Sorun değil. Çok uzun zamandır çıkmıyoruz. Senden bu kadarını bile istemedim, bu kadar erken değil. Sadece biraz açılmanı ve aramızda bir şeylerin değiştiğini kabul etmeni istedim. Birbirimiz için seksten daha fazlasını ifade etmeye başladığımızı. Şimdi sen ve ben birlikte olabiliriz ve bunun nereye gideceğini görebiliriz."

"Biliyorum. Bunu anlıyorum. Ben de sana bunu göstermeye çalışıyordum. Beceremedim mi?"

"Hayır." Gülümsedi.

"Çünkü ben değiştim. Sen beni değiştirdin."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Romantik komedinin sonunu mu yaşıyoruz? Bu da diğer Julia Roberts filmleri gibi mi?"

Güldü. "Ben sadece bir erkeğim... bir kızın yanında oturuyorum... ondan kendisini sevmesini istiyorum."

Gülümsedi. Gözleri biraz sulu görünüyordu. "Değiştin mi?"

Derin bir nefes aldı. "Eğer yapmadıysam, yapmak istiyorum. Kara gittiğinden beri hissetmekten yoruldum. Zırh giymek beni güvende tutabilir ama orası kesinlikle yalnızlık. Ve dürüst olmak gerekirse seninle anlaşıp anlaşamayacağımızı bilmiyorum. Sadece hayatımın seninle daha iyi olduğunu biliyorum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok kendim gibi hissetmeye başladım ve bıkkın bir pislik olmadım. Muhtemelen bir daha asla eski Caleb olamayacağım ama artık bu adamım ve açık olmak istiyorum. Kilitlenmemiş. Kapalı değil."

Gülümsedi, artık kesinlikle ağlamaklıydı. Öne doğru eğildi, adamın çenesini kavradı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

İşte o zaman iyi olabileceklerini anladı. Lauren'a açık kalırsa, gerisini onlar çözecekti.

Parmaklarını onun saçlarının arasına soktu. Bu saçları özlemişti, parmaklarının arasındaki ipeksi hissi özlemişti. Sesini özlemişti, burnundaki çilleri özlemişti, ne kadar içten ve samimi olduğunu özlemişti. Bu kadını özlemişti, nokta. Öpücüğü derinleştirdi ve onu kollarına çekti ve daha ne olduğunu anlamadan, kadın kanepede ona sarılmıştı.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu, saçları bir perde gibi başının etrafından aşağı sarkıyordu.

"Evet, öyleyiz."

Kızın sesindeki hırıltıdan cesaret alarak güldü. "Bu işin kolay kısmı, biliyorsun."

"Ne, seksi kısımlar mı?" Sırıttı. "Biliyorum. Diğer şeyler üzerinde çalışmamız gerekecek. Sen istekli olduğun sürece ben de istekliyim."

"Senin için mi? Ne istersen."

Tekrar öpüştiler. Caleb tekrar kanepeye yerleşti ve Lauren'ı kollarının arasına aldı. Ve kendini mutlu hissetti. Doğru. Sanki her şey yerli yerine oturuyordu. Bunu hayatına kabul etmek için neden bu kadar çok mücadele etmişti? Lauren'ın da Kara gibi ona ihanet edeceğinden çok emindi ama bu farklı hissettiriyordu. Kara'yla birbirlerine bağlandıklarından bu yana geçen on yıl içinde bir şeyler öğrenmişti. O değişmişti. Bu sefer her şey farklı olacaktı. Ve geleceğin getirebileceklerinden korkmak yerine, buna açık olacaktı.

"Yani, ah..." Lauren gülümseyerek ellerini Caleb'in göğsünde gezdirdi. "Anlaşmayı imzalayalım mı?"

"Seksi bir çift anlam mı çıkarıyorsun?"

"Yapıyorum."

Kaşlarını salladı, bu da onu güldürdü. Kara'yla hiç bu kadar gülmüş müydü? Hayır, hiç sanmıyordu. Lauren'ı Kara'yla kıyaslamayı bırakacaktı, çünkü bu tamamen farklı bir kadınla farklı bir ilişkiydi ve buna açık kaldığı sürece bunun gerçekten harika bir şey olma potansiyeli vardı.

Sonsöz

Lauren yatak odasından çıkarken küpelerini takıyordu. Hank oturma odasındaki halının üzerinde uyuyordu, Molly de ona doğru kıvrılmıştı.

Lauren başını salladı. Son birkaç aydaki tüm gelişmeler arasında Hank ve Molly'nin iyi anlaşıyor olması en garip olanıydı. Diane onlara bu evi kiralamayı kabul ettiğinde -Lauren'in eski tek yatak odalı evinden bir kat yukarıda iki yatak odalı- Lauren hayvanları bir araya getirmenin Molly'nin Hank'in suratını tırmalamasıyla sonuçlanacağını düşünmüştü ama bunun yerine çok hızlı arkadaş olmuşlardı.

Caleb mutfakta kendine bir kase mısır gevreği dolduruyordu. Hâlâ spor kıyafetlerini giyyordu, saç çizgisinde boncuk boncuk terler göze çarpıyordu. Binayla ilgili tek şikâyeti koşmak için iyi bir yere yakın olmamasıydı, bu yüzden koşmak yerine caddenin karşısındaki spor salonundaki koşu bantlarında koşmayı tercih etmişti. Lauren bu konuda biraz kötü hissetti ama daire indiriminden vazgeçecek kadar değil. Onların sahip olduğu türden bir anlaşmaya sahip olmak için adam öldürebilecek New Yorklular vardı.

"Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz?" diye sordu, ağzının yarısı mısır gevreğiyle doluydu. "Elizabeth'in altıda, evet. Bak, ben daha iyi oluyorum gitmesine izin vermede ve Devrediyorum. Kedi Kafe bugün sekize kadar açık. Paige kapatıyor."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Uh-huh."

Bir kaşık mısır gevreğini daha ağzına atarken sırttı. "Bu küpelerin yeni y z ğ nle uyumunu sevdim."

" yle mi?"

Tekrar gülümsedi.

"Pekala, dostum. Sakin ol. Az önce fare yakalamış bir kedi gibi görünüyorsun."

"Ben daha çok... kedi yakalamış bir köpek... derdim." Caleb güldü. "Bu metafor hiç işe yaramıyor, değil mi?" Artık boş olan mısır gevreği k sesini bir kenara koydu.

"Hayır."

Caleb kolunu Lauren'a doladı ve onu kendine çekti. Ona hızlı bir öpücük verdi ve "Seni seviyorum.  nemli olan tek şey bu, değil mi?"

"Evet. Yine de bu kadar duygusal olacağını bilmiyordum. Eski pislik Caleb'i geri istememe neden oluyor."

"Gerçekten mi? Bu adam tam bir pislik."

Lauren güldü. "Evet, evet. Git duş al, koca adam. İkimiz de işe gitmeliyiz."

Yarım saat sonra Lauren Cat Caf 'ye girdi, sabah telaşı tüm hızıyla devam ediyordu. Tezg h ekibinin işleri kontrol altında tuttuğundan emin olduktan sonra kedi odasına girdi ve köşedeki masada oturan Evan'ı gördü. Son birkaç aydır Kedi Kafe'de çalışıyordu, sonunda serbest çalışabileceği iyi bir kafe bulmaktan vazgeçmişti. Evden çalışmak pek de ideal görünmüyordu, çünkü yakın zamanda yan dairede yeni komşular edinmişti; Evan'ın anlattıklarına göre oldukça gürültülü ve tutkulu tartışmalar yaşayan lezbiyen bir  ift.

Lauren bunu biraz biliyordu.

Bugünlerde Caleb ile neredeyse hiç tartışmasalar da, ara sıra kimin süt almayı unuttuğu ya da Molly'nin kum kabını temizleme sırasının kimde olduğu gibi aptalca tartışmalar yaşıyorlardı. Caleb yağmurlu günlerde huysuzlanıyordu çünkü Hank bazen ıslanmak konusunda biraz fazla değerliydi ve

Özellikle de yeni yüksek binalar Brooklyn şehir merkezini yiyip bitirirken, on blokluk bir yarıçap içinde iyi bir park alanı yoktu. İkisi de bir gazete haberini ya da bir televizyon programını yorumlarken öfkelenebiliyordu ama çoğu zaman bu tür tartışmalar kanepede öpüşmeleriyle son buluyordu, yani o kadar da kötü değildi.

Aslında bugünlerde oldukça mutluydular. Ve Lauren Evan'ı da mutlu üzereydi.

Lauren şimdi Evan'a doğru yürüdü ve masanın üzerine on dolarlık bir banknot koydu. "Bu ne için?" diye sordu Evan.

"Evlenme teklif ettiğinde sana on dolar borçlu olduğumu söylemiştin. Ben asla bahisten kaçmam. Al bakalım. On dolar."

"Evlenme mi *teklif etti*? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Yüzüğü göstermek için elini uzattı.

"Vay anasını!"

"Dün gece evlenme teklif etti. Olabilecek en Caleb tarzıyla. Hank'in bacaklarını esnetmesine yardım etme bahanesiyle Brooklyn Heights Promenade'e kadar yürüdük ve orada, ufuk çizgisi ve her şeyle birlikte, yıldızların altında evlenme teklif etti. Oldukça romantikti."

"Ah. Bu adamın olduğunu biliyordum. Çok mu ?

Henüz bir tarih seçmedin mi? olabilir miyim?"

"Evet, çok mutluyum. Hayır, henüz bir tarih belirlemedik. Ve evet, sen benim... onur erkeğim olabilirsin."

Evan sırtıttı. "Ben alırım." Birkaç kez alkışladı. "Oh, kızım, bu çok eğlenceli olacak."

"Gerçekten mi? Düğün planlamasıyla bu kadar ilgileneceğini hiç tahmin ."

"Hey, aşk hayatım şu anda ölü. İşler biraz yavaş. Bir projeye ihtiyacım var." Evan omuz silkti. "Ayrıca, sana söylemiştim."

"Biliyorum, . Seni daha sık dinlemeliyim."

"Genelde haklıyım. Oh, bahsetmişken, işte adamın."

Lauren cam kapıdan içeri baktı. Caleb iş öncesi rutininin bir parçası olarak kahve sırasına girmişti. Kafasını kaldırdı ve Lauren'ın Evan'ın yanında durduğunu gördü. El salladı. Evan da ona el salladı.

"İlk söylediğin kişi ben miyim?" Evan sordu.

"Evet. Facebook'tan bile önce."

"Vay canına. Gururum okşandı."

"Paige burada mı? Onu tezgahta görmedim?"

"Kendi çalışanlarınızın programlarını bilmiyor musunuz? biliyorum ve burada çalışmıyorum bile."

"Ne?"

Evan güldü. "Paige'in dün gece büyük bir randevusu vardı. Bahse girerim son zamanlarda çıktığı diğer randevular gibi tam bir felaketti. Her iki durumda da bugün izin aldı. Gerçi henüz ondan haber almadım, belki de sorun olmamıştır."

"Büyük bir randevu mu? Kiminle olduğunu biliyor musun? Lindsay'in ona ayarlamaya çalıştığı titiz şefle mi?"

Evan omuz silkti. "Söylemedi."

Lauren, Caleb'e iyi günler dilemek üzere harekete geçtiğinde Evan seslendi: "Eğer yukarı çıkacaksan bana yaban mersinli kek getirebilir misin?"

"Evet, tamam."

Lauren kapıdan içeri girdi. Caleb'le birlikte sıraya girdi ve onun elini tuttu. "Tekrar günaydın," dedi.

"Günaydın. Burada her şey kontrol altında görünüyor."

"Evet, öyle görünüyor. Yine de doğru pasta şefini bulana kadar sabırsızlanıyorum, çünkü şimdiden son simidimiz kaldı ve arkada bir parti daha hazırlayabilecek biri olsaydı iyi olurdu."

"Simitler gerçekten de öylece hazırlayabileceğiniz türden şeyler mi?"

"Bilmiyorum. Simit yapmayı bilmiyorum. Sadece söylüyorum." "Sağlık müfettişinin durumunu çözdün mü?"

"Diane'in avukatının yarın gelmesi gerekiyor."

Sonra sıranın önüne geçtiler. Caleb her zamanki kahvesini sipariş etti ve Lauren da birkaç kek istedi.

Caleb kahvesini hazırladıktan sonra Lauren'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Gidip bazı hayvanlarla ilgilenmem gerekiyor."

"Benim kahramanım."

"Mitch'in sizin için getirdiği yavru kediye kontrol edeceğim ve eğer yapabilirsem öğle yemeğinde size haber vereceğim. Olmazsa, akşam yemeğinde görüşürüz. Nişanlım."

Lauren genişçe gülümsedi. Kulağa hoş . ". Nişanlım. İyi günler dilerim."

Gülümsedi. "Seveceğim. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Lauren onun gidişini izledi. Sonra tekrar kedilere döndü.

Whitman Sokağı Kedi Kafe serisinin ikinci kitabında daha fazla romantizm ve hayvan şamatası için Whitman Sokağı'na geri dönün

Sourcebooks Casablanca'dan çok yakında

Bölüm 1

Yüksek güçlü bir kurumsal hukuk firmasında işe girmek sanıldığı kadar kolay değildi.

Saat sekizde, Bay Provost'un yardımcısı bir yığın dosyayı Josh Harlow'un ofisine taşıdı. Josh dışarıya baktı. En azından bir ofisi vardı. İkinci ve üçüncü sınıfları arasındaki yaz Davis, Cash ve Lee'e yaptığı staj, hukuk fakültesinden mezun olduktan ve geçen yaz girdiği baro sınavını geçtikten sonra iyi bir maaşla iyi bir iş teklifi almasını sağlamıştı. Josh bu konuda kesinlikle şikâyetçi olamazdı; maaşı şu anda banka hesabını epey dolduruyordu. Ne yazık ki bu parayı hiç harcayamıyordu çünkü uyanık olduğu her saati bu masada geçiriyordu.

"Bay Provost, Perşembe günü saat 10'da mahkemede olması gerekmeden önce Donaldson'ın ifadelerinin bir özetini istiyor."

"Evet, sorun değil. Bunu Appleton davası ve O'Dwyer evrakları arasına sıkıştırırım."

Paralegal yüzünü buruşturdu ve ofisten ayrıldı.

Josh içini çekti ve pencereden dışarı baktı. Ofisi Rockefeller Center'ın yaklaşık üç blok güneyindeki Altıncı Cadde'ye bakıyordu. Caddede bir aşağı bir yukarı yürüyen turist gruplarını, caddenin karşısındaki bodega'ların, hediyelik eşya dükkanlarının, giyim mağazalarının ve ayaküstü yemek yenen yerlerin tabelalarındaki ışıkları görebiliyordu. O gün üzerinde çalıştığı şeye o kadar dalmıştı ki güneşin battığını fark etmemişti.

New York'ta çok sayıda avukat vardı ama aynı zamanda çok sayıda eski avukat da vardı ve Josh bunun nedenini anlamaya başlamıştı.

Nihayet gece yarısına yakın bir saatte ofisten çıktığında, şirketin araba servisi hesabından yararlanarak eve gitti. Dairesi Brooklyn şehir merkezindeki devasa bir binadaydı ve şehre taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra DCL'de işe başladığı için, neredeyse altı aydır orada yaşamasına rağmen daireyi dekore etmeye ya da daha doğrusu döşemeye henüz vakit bulamamıştı. Yatak, eski kanepe ve mutfak eşyaları Georgetown'daki dairesinden gelmişti ama kitaplarının çoğu hâlâ kutulardaydı, buzdolabı enerji içecekleri ve son kullanma tarihi geçmiş bir şişe süt dışında boştu ve kurmayı düşündüğü masa hâlâ uzun, ince bir kutunun içinde monte edilmeyi bekliyordu.

Binaya girerken kapıcı Bill'e merhaba demek için durdu. Bu binayı seçmişti çünkü Whitman Caddesi'nin sekiz blok aşağısında, kız kardeşinin çalıştığı ve üst katta bir dairesi olan kedi kafesine yakındı. Kira kontratını imzaladığında, hafta sonları oraya uğrayıp selam vermeyi ve takılmayı hayal etmişti. Artık hafta sonlarını çoğunlukla uyuyarak ya da çalışarak geçiriyordu.

Bir şeyler vermek zorundaydı. Josh çok yorgundu.

Dişlerini fırçalarken boş boş Megan'ı ve onun şu anda neler yapıyor olabileceğini düşündü. Chicago'daki yeni şirketinde de aynı şekilde meşgul müydü? Onu her düşündüğünde hâlâ göğsünde bir sızı hissetmesine rağmen, belki de ayrılmaları iyi olmuştu. Böyle bir programla çalışırsa onu zaten hiç göremeyecekti.

Donaldson'ın ifadesinin özetini bitirdi ve ertesi sabah Greg Provost'a götürdü. Provost biraz yılandı ama firmanın ortağıydı, çok saygı duyulan bir avukattı ve Josh'un patronuydu. Zamanının büyük bir kısmını firmanın kurumsal müşterilerini dolandırıcılık ve diğer mali suçlarla ilgili suçlamalara karşı savunarak geçiriyordu. Josh son on iki saatin büyük bir kısmını ifadeleri okuyarak geçirdiği için

Bu davadaki dolandırıcılık suçlamasının saçmalık olduğu sonucuna emin bir şekilde vardı. Bu yüzden özeti teslim etti ve Provost boş bir sandalyeyi işaret ederek "Oturun" dediğinde tekrar gitmeye hazırlanıyordu.

Provost'un hukuk bürosunun bulunduğu gösterişli binanın elli dördüncü katında bir köşe ofisi vardı. Pahalı takım elbiseler giyiyor ve makul saatlerde çalışyordu ve Josh kendine, şimdi aidatlarını ödemenin kendisinin de sonunda bu yere nasıl ulaşacağını hatırlatmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve Provost'un konuşmasını bekledi. Provost bir araya getirdiklerinin bir değerlendirmesini istedi, Josh da ona işin özünü anlattı.

Provost gülümsedi. "İyi iş çıkardınız. Bir önsezim vardı ama geri kalan kanıtların bunu doğrulamasına sevindim. Umarım bu olay mahkeme dışında kalır." Provost Josh'un özetini bir kenara koydu. "Bunu oldukça çabuk halletmişsin. Dün gece Allison'a vermiştim."

"Geç saatlere kadar çalıştım."

"Ve bunu takdir ediyorum. Çok umut vaat ediyorsunuz Bay Harlow. Appleton davasında size biraz daha yardım etmek istiyorum. Başka bir avukat ve birkaç yardımcı avukat alalım. Bunun yardımı olur mu?"

"Evet, efendim. Bu çok yardımcı olur."

"Harika. Umarım bu, firmanın diğer girişimlerinden biri için zaman kazandırır."

Oh, harika. Josh tam da boş zamanın tadını çıkaracakken, Provost onu başka bir şeyin içine çekecekti. Şikâyet etmeye hakkı olmadığını biliyordu; hukuk fakültesi sınıfının özel Facebook grubunda olup bitenlere bakılırsa, sınıf arkadaşlarının hepsi şu anda aynı şeyi yaşıyordu. Bu onun bedelini ödemesi ve bunun için cömertçe ödüllendirilmesiydi. Ama aynı zamanda... uykuyu özlemişti. Roman okumayı, çöp televizyon izlemeyi ve evde pişmiş yemekler yemeyi. Parkta koşmayı, randevulara gitmeyi ve evinin duvarlarında sanat eserleri olmasını özlemişti.

"Pekala," dedi.

"Davis, Cash ve Lee olarak topluma geri vermenin her çalışanın bir parçası olması gereken bir şey olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle, tüm çalışanlarımızdan gönüllü olarak bir şeyler yapmalarını istiyoruz."

Doğru, tabii ki. Josh iş için görüşmeye gittiğinde birisi ona bundan bahsetmişti. Ortaklar her üç ayda bir belirli sayıda saat gönüllü çalışmak zorundaydı. Ortakların çoğu sadece iyi amaçlar için para bağışlıyordu, bu da ayrıntılı bir denklemle gönüllü saatlere evrilebiliyordu. Josh oyun gibi görünmek için başını salladı.

"Ne için gönüllü olacağınız konusunda seçici değilim, ancak bazı öneriler isterseniz asistanım Jane'in geçmişte çalıştığımız kuruluşların bir listesi var. Sadece uzun vadeli bir proje olmasını ve yılda bir kez gerçekleşen bir hayır etkinliği olmamasını istiyorum."

"Sorun değil. Kız kardeşim birçok hayvan barınağında alışıyor. Muhtemelen bazı iyi gönüllü fırsatları biliyordur."

Kız kardeşi Lauren'ın Brooklyn'deki yerel hayvan barınaklarıyla birçok iş yapan bir kedi kafesi işlettiği doğru olsa da, Josh ne dediğini anlamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. En az direnç gösteren yol buydu - Lauren'a sorarsa, kolayca bir proje bulabilir ve araştırmak için çok fazla zaman harcamak zorunda kalmazdı.

"Harika!" dedi Provost. "Jane'in için bir formu var."

Josh on beş dakika sonra gönüllü olarak çalıştığı saatlerin kaydedildiği bir formla kendi ofisine geri döndü. Formu masasındaki kâğıt yığına ekledi ve tüm hukuk firmalarının bu kadar çok ağacı öldürüp öldürmediğini merak etti.

Bölüm 2

Paige Danvers, Whitman Street Cat Café'nin aylık kitap kulübü toplantısından sonra masaları silerken zilin çaldığını duydu. İrkilerek temizlik bezini yere düşürdü ve almak için eğildiğinde, ön tarafta temizlik yapan arkadaşı ve patronu Lauren'ın kapıdaki kişiyi içeri almak için zile bastığını duydu. Paige bezi bir kenara bıraktı ve araştırmak için kedi odasından çıktı.

Mitch içeri girdi. Mitch, Lauren'in yabani kedileri yakalayıp kısırlaştıran bir organizasyonu yöneten eski bir arkadaşıydı.

"Merhaba, geciktiğim için özür dilerim," dedi Lauren'a ve Paige'e doğru utangaç bir baş hareketiyle selam verdi. Paige varsayımında bulunmayı sevmezdi ama Mitch'in ona aşık olduğundan oldukça emindi. Yeterince iyi bir adamdı ama Paige'den on beş yaş büyüktü ve onun tipi değildi.

"Sorun değil, Paige ve ben de kitap kulübünden sonra temizlik yapıyorduk. Benim için el ilanları var mı?"

"Evet." Mitch orta boy bir kutuyu tezgâha en yakın masaya taşıdı ve yere koydu. Sıra sıra broşürleri göstermek için açtı. "Bir arkadaşım mahallemde bir fotokopi dükkânı açtı. Bunları ücretsiz olarak renkli basmama izin verdi."

Lauren bir tane çıkardı ve bir baktı. "Vay canına, bunlar çok güzel."

Kedili kafe müdürü Sadie masanın üzerine zıpladı ve kokladı. Mitch ara sıra içinde kedi ya da kedi yavrusu olan kutular getirirdi ve Sadie'nin bu kutuya şüpheyiyle yaklaştığı belliydi.

Lauren, "Her şeyin senin tarafından denetlenmesi gerekmiyor," dedi. Sadie yanıt olarak miyavladı.

Paige yanımıza geldi. "Bunlar bir sonraki kurtarma gecesi için mi?"

"Evet," dedi Mitch. "Belediye başkanının ofisinden Brooklyn'in bazı mahallelerinde kedi nüfusunda bir patlama olduğunu duyduk, bu yüzden bu etkinlikleri daha sık düzenlemeye çalışıyoruz. Broşürü şimdilik ayda bir yerine iki haftada bir toplanacağımızı gösterecek şekilde güncelledim. Bir sonraki toplantımız önümüzdeki Perşembe günü. Gelmelisiniz."

Mitch'in onu her gördüğünde yaptığı boş bir davetti bu, ama Paige bugünlerde evet demek istiyordu. Kedi kafenin etkinlik müdürü olarak bölgedeki tüm hayvan kurtarma kuruluşlarını tanımaya özen gösteriyordu, çünkü birçoğu kedilerin sonsuza dek ev bulmalarına yardımcı olmak için kafeye birlikte çalışıyordu. Paige düzenli olarak Park Slope'taki öldürmeyen bir barınakta gönüllü çalışıyordu ama henüz Mitch'in grubuyla bir vardiya yapmamıştı. Gelecek Perşembe boştu - boş zamanlarını geleceği olmayan erkeklerle çıkarak doldurmaya çalışmaktan kesinlikle bıkmıştı - belki de zamanı gelmişti.

Paige, "Eğer gelecek hafta yardım etmeye karar verirsem," dedi, "tam olarak ne olacak? Çünkü vahşi bir kedinin gözlerimi tırmalaması konusunda biraz endişeliyim."

Mitch, Paige'in beklediği gibi gülmek yerine ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bu kediler tehlikeli olabilir. Bazıları saldırgan olmaktan çok ürkektir ama bazıları da ısıırır. Tüm gönüllüler iki ya da üç kişilik gruplar halinde çalışıyor ve mümkünse uzun kollu ve pantolonlu, kalın giysiler giymelerini öneriyoruz. Yaz mevsiminde olduğumuzu biliyorum ama üzölmektense tedbirli olmak daha iyidir. Eldiven temin ediyoruz ve kedileri güvenli bir şekilde nasıl yakalayacağımız konusunda bir atölye çalışması yapacağız. Genelde birkaç saatliğine orada oluruz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet, bu makul görünüyor." Yine de biraz üröktüçüydü. Kafedeki kediler yeterince sinirlendiklerinde saldırganlaşabiliyorlardı ve hepsi de uysal, evcil kedilerdi. Paige yabancı olanlardan biraz korkuyordu.

"Harika. Brooklyn Müzesi'nin önünde buluşacağız, Botanik Bahçesi tarafında. Müdavimler genellikle metro girişinin yanında toplanır. Orayı biliyor musun?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Gelecek hafta gelmeye çalışacağım. Gelmek istiyordum ama programım çakışıyor." Paige "ne yapabilirsin ki" dercesine omuz silkti.

"Sen de gelmelisin Lauren," dedi Mitch.

"Ne yazık ki önümüzdeki hafta değil. Caleb'in arka arkaya birkaç gün izni var, o yüzden küçük bir tatile çıkıyoruz. Kuzeninin şehir dışında bir yeri var. Köpeği de yanımıza alıp ormanda huzur ve sessizliğin tadını çıkaracağız. Bir aydır bunu dört gözle bekliyordum, o yüzden iptal etmeyeceğim. Üzgünüm, Mitch."

"Hey, anladım. Kocanızla kaliteli zaman geçirin." Mitch saatine baktı. "Sadece bunları bırakmak istedim. Kapatmana engel olmak istememiştim. Başından gideceğim. Ama umarım gelecek Perşembe görüşürüz, Paige!"

"Evet, tamam. Orada olacağım."

Josh, Brooklyn'deki yüksek apartmanından Lauren'in evine kolayca yürüyebiliyordu. Akşam yemeği için Brooklyn'e zamanında varabildiği ilk akşam, bir fincan kahve içip kedileri seveceğini düşünerek Lauren'a mesaj atmış, Lauren da onu yemeğe davet etmişti.

Şimdi Lauren ve Caleb'in dairesinin mutfağındaki küçük masada oturuyordu, aslında sadece iki kişi için yeterli olan bir masaya üç kişi sıkışmıştı.

Lauren'in kocası Caleb herkes için şarap doldururken, "Hukuk firmasının seni henüz öldürmediğini görmek güzel," dedi.

"Bu yakın bir şey," dedi Josh. "Evimi hâlâ dekore etmedim. Spor yapmayı özledim. Roman okumayı ve boktan televizyon izlemeyi özledim. Seksi özledim. Ve ev yemekleri için sana minnettarım, çünkü paket servisle yaşıyordum ve plastik bir tabak yerine tabakta bir şeyler yemek güzeldi."

konteyner." Tabağını inceledi. Güzelce kızartılmış bir biftek, bir kaşık pirinç pilavı ve sarımsaklı sebze karışımının yanında duruyordu. "Böyle yemek yapabildiğini bilmiyordum Lauren."

"Caleb yardım etti. Yardım etti derken, çoğunu o yaptı demek istiyorum."

Caleb, "Düğün hediyelerimizden biri Lauren'in arkadaşlarından birinin tanıdığı bir şeften yemek pişirme dersleri almak için bir sertifikaydı," dedi. "Lauren meşguldü, bu yüzden dersleri ben aldım."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor." Josh bir parça biftek kesti. Dilinin üzerinde eridi. "Dostum, bu iyi. O derslere iyi para harcamışsın."

Caleb kıkırdadı. "Pirinci Lauren pişirdi."

"Suyu kaynattım," dedi Lauren.

"Çok iyi yaptın tatlım," dedi Caleb, kolunu ovmak için uzanarak.

"Annemden daha iyi," dedi Josh.

Lauren gözlerini devirdi. "Bu pek bir şey ifade etmiyor." Caleb'a, "Sen ailede hâlâ yenisin. Annem iyi bir aşçı değildir."

"Son ziyaretimizde yaptığı tavuk çok güzeldi," dedi Caleb. "O burada değil," dedi Josh. "İyi davranmak zorunda değilsin."

"Ayrıca, bu tamamen bir mağazadan geldi," dedi Lauren.

"Ah, bu ." Josh birkaç lokma daha yedi ve şöyle dedi: "Her neyse. İşler nasıl?"

"Güzel. Kafenin sahibi Diane, kendi pasta şefimizi işe alma planıma hala direniyor ve bunu yapmak için sağlık departmanı ile görüşmemiz gereken bazı saçmalıklar var, ama sanırım doğru kişiyi bulursam, onları işe almak zorunda kalacak."

Josh, "Hamur işlerime kedi tüyü karışmasından ne kadar hoşlansam da, bu konuda dikkatli olmanız gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"Evet, evet. Çok dikkatliyimdir."

"Sağlık departmanında neler oluyor?"

Lauren iç çekti. "New York'un hayvanlar ve yemek servisi konusunda bir sürü kuralı var. Bu iğrenç emlak geliştiricisi adam

Mahalledeki binalar geçen yıl bizi sağlık departmanına ihbar ederek kapatmaya çalıştı. Uyumluyduk, bu yüzden hiçbir şey olmadı." Gözlerini kısmıştı. "Bana avukatlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Hey, sadece merak ettim. Tüm yiyeceklerinizi dışarıdan getirmiyor musunuz? Bir pasta şefi işe almak sizi uyumluluktan çıkarır mı?"

"Hayır. Kedi kafesinde bazı şeyleri yeniden düzenlersek olmaz. Bunu yapmanın bir yolu var."

"Uh-huh."

"Bu arada bizim kendi avukatımız var."

"Tamam, tamam."

Lauren'ın telefonunda bir alarm çaldı. ", Paige'i aramalıyorum." "Paige mi?" Josh sordu.

Lauren telefonu kulağına götürürken Caleb açıkladı: "Lauren'ın arkadaşı. Bu gece bir randevusu olmalı. Paige'in kaçması gerekirse diye sahte bir acil durum çağrısı bu."

"Huh. Bunu sadece televizyonda yaptıklarını sanıyordum."

"Paige'in muhakeme yeteneği pek iyi değil. Sadece kendisine uygun olmayan erkeklerle mi çıkıyor yoksa erkeklerin internetteki flört profillerini doldururken pek de dürüst olmadıklarını henüz tam olarak öğrenemedi mi bilmiyorum. Her iki durumda da, bir sürü kötü randevuya çıkıyor."

"Yikes."

"Beni yanlış anlamayın, Paige harika biri. Tanışabileceğiniz en tatlı, en iyi insanlardan biri. Aslında düğünde Lauren'ın nedimelerinden biriydi."

Josh kaşlarını çattı. Düğünü kaçırmıştı ve bunun için hâlâ üzgündü. New York'ta DCL'de kendisini bekleyen bir iş olmasına rağmen, Megan'la birlikte taşınırsa ilişkilerini kurtarabileceklerini düşünerek, oradaki büyük hukuk biriyle görüşmek için iki gün önce Chicago'ya uçmuştu. Mülakatta tamamen uvallamakla ve işi alamamakla kalmamış, Orta Batı'da büyük bir fırtına çıkmış ve

ve Josh düğünün ertesi gününe kadar Doğu Yakası'na yaklaşamadı. Böylece kendi kız kardeşinin düğününü kaçırmış ve sonunda ne işi ne de kızı alabilmişti.

Caleb omuz silkti. "Zeki ve çoğu zaman birlikte. Sadece iş aşk hayatına geldiğinde değil."

Lauren telefonunu masanın üzerine koydu. "Sahte acil duruma gerek yok. Onu ekti."

"Vay canına," dedi Caleb.

Josh güldü, tüm bunlara biraz şaşırmıştı. O ve Lauren her zaman yakın olmuşlardı ama yıllarca farklı şehirlerde yaşadıkları için birbirlerinin arkadaşlarından ya da özel hayatlarından haberdar değillerdi. Bu aynı zamanda hukuk firmasındaki hayattan da oldukça farklıydı, ama ferahlatıcı bir şekilde. İfadeler ve özetler yerine arkadaşların yanlış flört kararları hakkında konuşmak güzeldi. "Her neyse, pasta şefinden mi bahsediyordun?"

Lauren elini salladı. "Bunların hepsi sıkıcı iş konuları. Önemli şeyler değil. İş nasıl gidiyor?"

Josh iş hakkında konuşmaktansa yabancılar hakkında dedikodu yapmayı tercih ederdi ama "Oldukça ilginç. Keşke her şeyi halletmek için saatler sonra ofiste tıklılıp kalmasaydım. Öte yandan, az önce büyük bir öğrenci kredisi ödemesi yaptım. Yani, umut ışığı."

"Oof," dedi Lauren.

"Ama aslında bana yardımcı olabileceğiniz bir konu var. Patronum tüm çalışanları bir tür gönüllü iş yapmaya çağırıyor, çünkü DCL topluma geri dönüyor." Josh biraz alaycı bir ifade kullandı ve bu da Lauren'ın kıkırdamasına neden oldu. "Pek çok hayvan kurtarma kuruluşuyla çalışıyorsun, değil mi? Aklına herhangi bir fırsat geliyor mu?"

Lauren başıyla onayladı. "Arkadaşım Mitch vahşi kedileri yakalayan, kısırlaştıran ve geri bırakan bir organizasyon yürütüyor. Önümüzdeki Perşembe günü bir etkinlik düzenliyor. Dün kafeye broşürler bıraktı. Detayları sana e-posta ile gönderebilirim."

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Olabilir ama herkesi işe koymadan önce eğitiyor." "Sen hiç yaptın mı?"

Lauren başını salladı.

Caleb, "Boston'da yaşarken birkaç kez böyle etkinlikler yapmıştım," dedi. "Çoğunlukla tuzaklar kuruyor ve kedilerin tuzaklara düşmesini bekliyorduk."

"Kulağa o kadar da zor gelmiyor."

"Ben de onları kısırlaştıran ve anesteziye çıkarttıklarında onlarla ilgilenmek zorunda olan veterinerlerden biriyim. Yani senin işin kolay."

Caleb'in sesi hafifti ama Josh onun ne demek istediğini anladı. "Yeterince adil."

"Yabani kediler genellikle çok sert ısırılmazlar," dedi Lauren, gözleri parlayarak.

"Teşekkürler."

Kedi ve Fare

Aralık 2021'de satışta

Teşekkür

Bu kitap, bir kedi kafesini bir aşk serisinin mekânı olarak öneren ve beynimi Whitman Sokağı'na giden yola sokan ilk kişi olan Cat Clyne olmadan gerçekleşemezdi. Cat'in yerine bu projeyi devralan Deb Werksman'a da rehberliği ve hevesi için teşekkür etmek istiyorum. Menajerim Moe Ferrara'ya da geri bildirimleri ve bu serinin dünyaya açılmasındaki yardımları için teşekkür ederim.

Whitman Sokağı Kedi Kafesi, Brooklyn Heights'taki Montague Sokağı'nda bulunan Brooklyn Kedi Kafesi'ne çok gevşek bir şekilde dayanmaktadır. Kedi kafemdeki birçok detayı ben uydurdum, ancak gerçek hayattaki kafenin şehrin kedilerini kurtarma ve onlara sonsuza dek ev bulma misyonundan ilham aldım. Bu yazı yazıldığı sırada Brooklyn Kedi Kafe, şehirde bir hayvan kurtarma kuruluşu tarafından işletilen tek kedi kafe. Kendim de iki barınak kedisinin ebeveyni olarak bu misyona yürekten inanıyorum. Lütfen size yakın bir hayvan barınağına bağış yapmayı ya da gönüllü olmayı düşünün!

Ve son olarak, yazar arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum: Rayna, Tere, Libby, Sabrina ve Holly. Hepiniz harikasınız, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz benim için dünyalara bedel ve bazı gerçekten zor zamanlarda aklımı başımda tuttunuz. Yürü be takım!

Yazar Hakkında

Kate McMurray zeki, anlayışlı romantik kurgular yazıyor. Zeki, komik ve tabii ki seksi, sıradan erkek karakterleri ve şehirli duyarlılıkları olan hikayeler yaratmayı seviyor. Herkes tarafından ve herkes için romantik hikayeleri savunuyor. Kate yazmadığı zamanlarda ders kitaplarını düzenliyor, beyzbol izliyor, keman çalıyor, iplikten bir şeyler yapıyor ve çok sayıda sevimli elbise giyiyor. Kate'in eşcinsel romanları, LGBT kurgu ve kurgu dışı için Gökkuşığı Ödülleri'nde birkaç kez kazandı veya finale kaldı. Ayrıca Romance Writers of America'nın yönetiminde de görev almıştır. Kate Brooklyn, New York'ta iki kedisi ve çok fazla kitabıyla yaşıyor.

Web sitesi: [katemcmurray .com](http://katemcmurray.com)

Facebook: facebook.com/katemcmurraywriter

Twitter: [@katemcmwriter](https://twitter.com/katemcmwriter) **Pinterest:**

pinterest.com/katem1738 **Instagram:**

[@katemcmurraygram](https://instagram.com/katemcmurraygram)

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

**KAYDOLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

cAl VE *degi* GİBİ DÜŞÜNEBİLİR MİSİNİZ VE HALA BİRBİRLERİ İÇİN *jcerr/ecf* OLABİLİRLER Mİ?

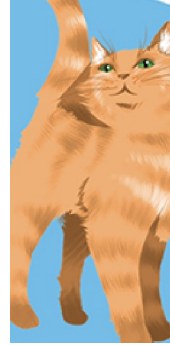
Yeni veteriner Caleb Pitch, Whitman Street Cat Cake'in bitişığine taşınıp kafe sahibi Lauren Harlow'la ters düşünce Brook(yn mahallesinde işler karışır. Lauren, Caleb'den anında etkilendiğı gerçeğini görmezden gelemmez, ancak Caleb, bakımındaki kedilere en iyi nasıl davranılacağı konusunda onunla tartıştığında öfkelenir. Lauren'ın mahallenin yeni veterinerine öğreteceğı yeni şeyler vardır.

Aralarını düzeltmeye kararlı olan Caleb, terk edilmiş yavru kediler Kauren'in kapısının önüne bırakıldığında imdatlarına yetişir ve aralarında başından beri var olan ateşli çekimle yüzleşirler. Ancak yavru kedileri kurtarmak Lauren ve Caleb'ün yüzleşmesi gereken ilk zorluktur ve bir emlak geliştiricisi bloklarının etrafında dolaşmaya başladığında, birlikte çalışmak zorunda kalacaklar ya da her şeyi kaybetme riskini alacaklardır.

“McMurray elevates
the novel with her deep affection
for her characters and her setting.
Her love scenes are crackling.”
—*Entertainment Weekly* for *See the Light*

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE
ROMANCEREADS.COM
SOURCEBOOKS CASABLANCA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

